LAWRENCE SANDERS

Secretul lui McNALLY

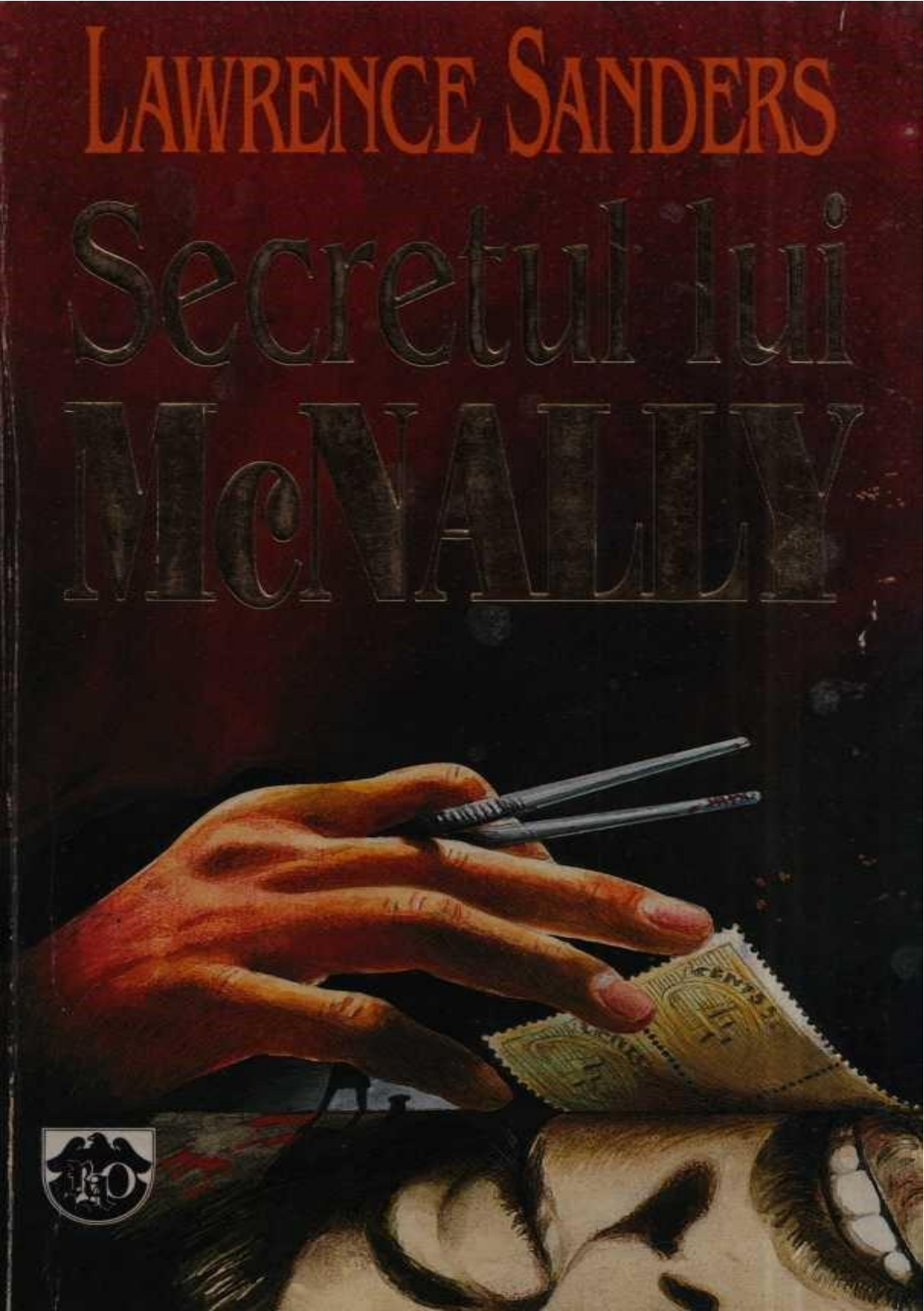

Lawrence Sanders
Secretul lui McNally

— Lady Cynthia, dacă doriți ca McNally & Son să facă o investigație completă asupra acestei chestiuni, va trebui să informați personalul de serviciu şi pe musafirii din casă despre furt.

M-a privit revoltată.

— Ei drăcia dracului! Dacă fac aşa, în două ore ştie tot Palm Beach-ul.

— E adevărat, am recunoscut eu. Mă tem că nu-i nimic de făcut.

— Dar tocmai acesta este motivul pentru care nu m-am adresat poliției. Am vrut să rămână totul între noi.

— Nu se poate, am spus, clătinând capul. Cum vreți să fac investigații discrete dacă oamenii nu ştiu la ce mă refer?

S-a gândit la ceea ce i-am spus.

— Bănuiesc că ai dreptate, a recunoscut în cele din urmă, cu un oftat. Dar asta înseamnă polițişti, reporteri, ba poate chiar şi cei de la televiziune. Ce pot să le spun la toți aceştia?

— Minciuni, am răspuns vesel.

Unu

I-am turnat câteva picături de Mondavi Chardonnay ’87 în buric şi m-am aplecat să le

sorb.

Ochii lui Jennifer s-au închis şi a murmurat, respirând sacadat:

— Îți place?

— Bineînțeles că îmi place, i-am răspuns. Recolta anului o mie nouă sute optzeci şi şapte a fost excelentă.

Ochii fetei s-au deschis brusc.

— Nesuferitule, m-a certat. Nu poți fi niciodată serios?

— Nu, m-am scuzat. Nu pot.

Acesta, cel puțin, era adevărul. În cei treizeci şi şapte de ani ai mei auzisem prevestiri înfricoşătoare despre catastrofe nucleare, încălzirea globului terestru, epuizarea ozonului, distrugere universală prin colesterol ai invazia albinelor ucigaşe.

De la un timp, organismul meu a încetat de a mai intra în panică şi mi-am dat seama că mă săturasem până în gât să aud proorocindu-se în gura mare că sfârşitul pământului va avea loc marți. Nu se întâmplase încă nimic, nu-i aşa? Bătrâna noastră lume mergea înainte şi m-am mulțumit să merg şi eu cu ea. Sunt un tip amabil şi senin (puțin şi cam nerod, ar adăuga cu siguranță tatăl meu) şi nu văd de ce m-aş preocupa eu de nişte dezastre care s-ar putea să nu se întâmple niciodată. Lumea este plină de alarmişti şi n-am nicio dorință să mă număr printre ei.

I-aş fi putut explica toate acestea lui Jennifer, dar n-am făcut-o. S-ar fi putut să creadă că iau lucrurile acestea în serios, şi nu era adevărat. Vreau să spun că nu iau în serios nici faptul că nu iau nimic în serios, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Deci am reluat lucrurile de acolo de unde le lăsasem şi ora următoare a fost un interludiu vesel de râsete şi gemete profunde. Era prima dată când făceam dragoste împreună şi, deşi nu pot vorbi şi în numele doamnei, în ceea ce mă priveşte pe mine a fost minunat; una dintre acele rare hârjoneli sexuale când înfăptuirea depăşeşte aşteptările.

Bucuria mea, se datora şi unei surprize plăcute. Jennifer Towley era aproape la fel de înaltă ca şi mine şi îmi făcuse impresia că ar fi o doamnă destul de rezervată, elegantă, mai degrabă austeră, îmbrăcându-se cu gust, dar de obicei în negru. Şi eram în Florida de Sud, unde se poartă culorile pastel.

Aceasta era Jennifer îmbrăcată. Despuiată până la pielea ei arămie şi fără lentilele de contact cenuşii, se metamorfozase într-o femeie complet diferită. Ce mai fată veselă şi drăguță devenise! Entuziastă. Gata să coopereze. Bună acrobată. M-a cuprins o remuşcare momentană la gândul că o înşel. Dar numai momentană.

Mai târziu, puțin după miezul nopții, m-am desprins cu regret din calda ei îmbrățişare şi m-am îmbrăcat. S-a ridicat şi ea şi şi-a pus un halat

enorm, alb, pluşat pe care scria numele unui hotel din Monte Carlo.

— Îți mulțumesc pentru o seară extraordinară, am zis politicos.

— Cina a fost delicioasă, a spus ea. Iar desertul şi mai bun. Dar stai o clipă; am un dar pentru tine.

Am simțit că sunt un ticălos. În timp ce eu o înşelam pe biata fată, ea era gata să-mi ofere un cadou. Poate o brichetă de aur sau un pulover de caşmir. Un lucru scump pe care abia dacă şi-l putea permite. Eram zdruncinat de ruşine.

Dar ea mi-a adus un pachet de scrisori legat cu o panglică. Îşi pusese din nou lentilele de contact şi m-a gratificat cu o privire directă şi înghețată. Am privit la scrisori şi am ştiut imediat ce era cu ele: motivul duplicității mele.

— Îmi închipui că asta este ceea ce doreşti de la mine, a spus ea rece.

Am privit-o lung şi am întrebat-o:

— De când ai aflat?

— Am bănuit de la început. Nu mi se întâmplă de obicei să atrag atenția bărbaților frumoşi şi atrăgători care sunt de o vârstă cu mine. Cei mai mulți dintre ei caută codane. Şi apoi, ai spus că eşti jucător profesionist de tenis. Joci bine, dar nu chiar atât de bine. Aşa că astă-noapte, când erai la closet, ți-am umblat în geantă.

— N-ai putut face aşa ceva.

— Ba uite că am putut, a spus ea hotărât. Am descoperit că eşti Archibald McNally, avocat şi

jurisconsult.

— Nu-i adevărat, am spus eu, clătinând din cap. Dacă priveşti atent la cartea mea de vizită de serviciu, ai să vezi că scrie McNally & Fiul, avocat şi jurisconsult, nu avocați. La singular nu la plural. Tatăl meu, Prescott McNally este avocat. Eu nu sunt.

— Şi atunci ce eşti?

— Eu sunt fiul, răspund de Secția pentru Investigații Discrete. De altfel, sunt singur în această secție.

— Dar de ce nu eşti avocat? a insistat, destul de serios.

— Din cauză că am fost dat afară de la Facultatea de Drept a Universității Yale, pe motiv că nu sunt destul de serios. În timpul unui concert dat de Filarmonica din New York, am traversat scena gol puşcă, cu excepția unei măşti a lui Richard Nixon.

A început să râdă şi atunci am ştiut că totul avea să fie în ordine.

— Dacă mi-ai fi cerut de la început scrisorile, aş fi fost bucuroasă să ți le dau. Nu există nicio îndoială că omul acela e dement. Dar nu ştiam unde vrei să ajungi şi eram curioasă.

Am suspinat.

— Clientul nostru Clarence T. Frobisher e un bătrân simpatic, dar nu-i chiar întreg la minte, aşa cum ai observat. Unde l-ai întâlnit?

— La o întrunire de binefacere. Părea destul de

inofensiv. Puțin cam vag, dar nu în aşa măsură, încât să bage spaima într-o fată. Când am aflat că este înstărit, m-am gândit la el ca la un potențial client pentru obiectele mele antice. Am luat de câteva ori cina împreună – nimic mai mult – şi apoi am început să primesc de la el scrisorile acestea incredibile. Scria că mă iubeşte cu pasiune, că vrea să se însoare cu mine şi că e gata să-mi dea oricâți bani i-aş cere, cu condiția să-l las să-mi ciugulească frumoasele mele degete trandafirii de la picioare. Degetele mele de la picioare s-ar putea să fie sau să nu fie frumoase – depinde de cine le priveşte – dar nu sunt nici într-un caz trandafirii, cum ştii prea bine.

Am dat afirmativ din cap.

— Domnul Frobisher are o slăbiciune pentru degetele de la picioare. Trebuie să-ți spun, Jennifer, că aceasta nu este prima dată când scrie unei femei mult mai tinere decât el, oferindu-se să-i cumpere sau să-i închirieze degetele de la picioare. În alte trei cazuri firma noastră a răscumpărat scrisorile, ca să împiedice posibilitatea de a fi dat în judecată sau de a se face de râs în mod public, devenind caraghiosul celor din Palm Beach. Sunt plăcut surprins să văd pe una dintre fetele spre ale căror degete țintește că restituie scrisorile de bună voie. Îți mulțumesc.

A privit gânditoare spre mine.

— Dacă nu ți-aş fi dat eu scrisorile, sau ți le-aş fi vândut, mi le-ai fi furat?

— Probabil, i-am răspuns. A mai rămas un singur lucru de discutat.

— Da? Şi ce anume?

— Când te mai pot vedea?

Din nou privirea ei rece şi directă s-a ațintit asupra mea.

— Am să mă mai gândesc, a răspuns.

Am plecat spre casă în automobilul meu roşu Mazda Miata, unul din primele apărute în Florida de Sud. În timp ce mă îndreptam spre est, fluieram primele măsuri din „Simfonia a Cincea“ a lui Beethoven. Sau poate că era melodia „Pe vârful picioarelor printre lalele”. Nu eram sigur şi nici nu-mi prea păsa. Debordam de satisfacție: îmi îndeplinisem sarcina, luasem o cină bună şi, ceea ce era şi mai important, făcusem dragoste cu o femeie splendidă.

N-aş putea spune că mi se aprinseseră călcâiele. Ar fi fost exagerat. Opțiunea frivolității ca stil de viață mă făcea în mod automat să fiu suspicios şi să mă feresc de sentimentele puternice. Dar totuşi, doamna Jennifer Towley mă intriga, nu exista nicio îndoială. Doream să o întâlnesc din nou. Să cinăm din nou împreună. Şi apoi, mărturisesc, mi-a trecut prin cap gândul că fantezia lui Clarence T. Frobisher ar fi putut să fie perfect rezonabilă şi de înțeles. Vă rog să mă iertați.

Locuiam pe A1A, exact de cealaltă parte a drumului dinspre Oceanul Atlantic. Casa noastră era foarte diferită de cele din împrejurime care

erau imitații de vile spaniole, cu un singur etaj şi cu acoperişurile de țiglă roşie. Casa noastră avea trei nivele şi imita stilul Tudor, având ferestrele cu geamul despărțit în panouri mici şi un acoperiş mansardat din cupru cu fisuri.

Nu era o *Mar-a-Lago,* dar aveam cinci dormitoare care erau de-ajuns pentru vizita anuală a surorii mele căsătorite din Tucson şi a familiei ei. În plus, pe terenul nostru de cinci acri, mai exista un garaj cu etaj, în care aveau loc trei maşini. În apartamentul de la etajul garajului, locuia feciorul şi bucătăreasa care era şi fată în casă, o pereche căsătorită, de origine scandinavă. Mai era o seră mică unde mama cultiva şase milioane de specii de begonia, sau cam aşa părea. Mai era o grădină bine îngrijită, un şopron cu flori în ghivece, un pavilion de vară în stil victorian şi o cuşcă pentru câine care îl adăpostise cândva pe setterul nostru. Între timp acesta plecase spre cotețul cel mare din cer, dar cuşca lui rămăsese.

Nu aveam piscină.

După părerea mea, proprietatea familiei McNally era de mâna întâi. Clădirea principală avea formă de cutie, cu linii nu prea elegante, dar iedera acoperă o multitudine de păcate. Tot patrimoniul indica prosperitate. Confort costisitor, dar fără ostentație. Clădirile marcate de vremuri şi terenurile vaste sugerau o familie veche şi o avere de asemenea veche. Totul nu era decât o înscenare, bineînțeles, dar numai eu ştiam acest

lucru.

Mi-am parcat maşina între automobilul Lexus LS-400 al tatălui meu şi Fordul combi cu caroserie din lemn al mamei mele. Nu se vedea nicio lumină aprinsă în apartamentul servitorilor şi niciuna la etajele de sus ale clădirii principale. Dar lampa din portic era aprinsă şi am văzut dâre de lumină strecurându-se printre jaluzelele ferestrei biroului de la primul etaj al tatălui meu.

M-am dus direct acolo. Uşa grea de stejar era deschisă şi când am intrat înăuntru l-am văzut pe tata cuibărit confortabil în fotoliul lui favorit de piele, cu un pahar şi o sticlă cu vin de Porto lângă cot. Citea dintr-un volum legat în piele şi puteam paria că este Dickens. De ani de zile se adâncise în lectura operelor lui complete şi, după viteza cu care înainta, avea să fie un „scump decedat" înainte de a ajunge la *Bleak House.*

A privit în sus auzindu-mă intrând.

— Bună seara, Archy.

— 'nă seara, tată, i-am răspuns şi am pus pachetul legat pe biroul său. Iată scrisorile lui Frobisher.

— Excelent. Cât te-au costat?

— O cină la Cafe L'Europe; doamna mi le-a dat de bună voie, fără să-mi ceară nimic.

— Este o adevărată doamnă, a comentat tata. Crezi că ar accepta un mic dar în semn de recunoştinţă?

— Bănuiesc că da, am spus eu. E moartă după

tenis, dar racheta ei parcă-i un banjo antic. Poate un spalding nou ar fi apreciat.

— Ai tu grijă de asta, a spus el, clătinând afirmativ din cap. Pari cam răvăşit. Vrei un pahar de vin?

— Mulțumesc, domnule, i-am răspuns recunoscător şi mi-am turnat o porție generoasă într-un pahar care se potrivea cu al lui.

— Aşază-te şi tu jos, m-a sfătuit. Am o nouă sarcină pentru tine şi e nevoie să-ți dau explicații.

— Nu putem aştepta până mâine?

— Nu, a spus scurt. Este ceva despre care prefer să nu vorbim la birou.

Deci m-am lăsat fără putere într-un fotoliu şi am pus un picior peste altul. El a aruncat o privire critică spre şosetele mele de culoarea levănțicii, dar nu a făcut niciun comentariu. Nu o să mă convingă niciodată să-l imit purtând ciorapi de lână neagră până la genunchi, ghete cu botul lat şi un costum cu vestă din material de lână gri.

A rămas câteva momente tăcut, iar eu ştiam că se gândeşte ce să-mi spună şi cum să-mi spună. Tata se gândea întotdeauna îndelung şi cu grijă înainte de a vorbi. Era un obicei pe care eu i-l cunoşteam, dar care, vă rog să mă credeți, putea să creeze momente de jenă cu unii clienți şi cunoştințe care se temeau că bătrânul e cu mintea în altă parte sau s-a țicnit.

— Lady Cynthia Horowitz a trecut pe la birou astă-seară. După ce ai plecat.

— Dumnezeule, am exclamat, nu vrei să-mi spui că bătrâna gaiță îşi schimbă din nou testamentul?

— Nu pentru aceasta a venit astăzi, m-a informat el cu un zâmbet uşor; avea ceva mai urgent de discutat. Nu a vrut să vină sus, – din cauza aerului condiționat, ştii şi tu – aşa că a trebuit să cobor eu şi să stau în Rolls Royce-ul acela antic al ei. Destul de spațios, dar înăbuşitor. A pus şoferul să facă o mică plimbare, cât am stat de vorbă între patru ochi. Era foarte agitată.

— Şi ce problemă mai are acum?

Tata a oftat şi a băut o mică înghițitură de vin.

— Pretinde că o parte importantă a patrimoniului ei a dispărut.

— A! Pierdut, înstrăinat sau furat?

— Ea crede că i-a fost furat. Îl ținea într-un seif zidit în peretele din dormitor. Nu se mai află acolo.

— Mai exact despre ce este vorba?

— Un set din patru timbre poştale U.S.

Îmi venea să râd.

— Şi acestea sunt o parte importantă din patrimoniul ei?

Tatăl meu m-a privit gânditor.

— Un set asemănător de patru timbre a fost vândut nu de mult la licitația Christie din New York cu un milion de dolari.

Am tras în grabă un gât zdravăn de vin.

— În cazul acesta presupun că nu sunt timbre din acelea pe care le lipeşti pe plicuri.

— Nu prea. Sunt parte dintr-o serie de o sută de

timbre de douăzeci şi patru de cenți, pentru avion, emise în 1918. Timbrele sunt roşii cu un biplan albastru încadrat în centru. Dintr-o greşeală de tipar, în seria respectivă, avionul a fost reprodus cu partea de sus în jos. Cum biplanul din fotografie era poreclit de lume Jenny, faimosul timbru greşit e cunoscut în cercurile filateliştilor sub denumirea de Jenny Răsturnata. De ce râzi?

— Doamna cu care am cinat în seara asta, cea care ne-a cedat scrisorile lui Frobisher, se pare că nu-ți aminteşti, tată, dar numele ei e Jennifer Towley. Presupun că unele cunoştințe îi spun Jenny.

A ridicat o sprânceană, gest pe care nu am fost niciodată în stare să-l imit bine.

— Şi a fost răsturnată? a întrebat el. Apoi, temându-se parcă să nu fi pus o întrebare imprudentă, s-a grăbit să continue. În orice caz, Lady Horowitz nu doreşte să anunțe politia.

M-am uitat lung la el.

— Crede că cineva de la ea de acasă s-ar putea să-i fi şterpelit timbrele?

— N-am întrebat-o. Asta-i treaba ta.

— De ce naiba nu le-a ținut depozitate la bancă, acolo unde îşi păstrează blănurile peste vară?

— Le ținea acasă, mi-a explicat tata, din aceleaşi motive pentru care ține acasă şi bijuteriile. Îi face plăcere să-şi poarte diamantele, şi-i făcea plăcere să arate musafirilor timbrele greşit tipărite.

Am oftat adânc.

— Deci toți cei din Palm Beach ştiau că posedă un set de Jenny Răsturnata?

— Poate nu chiar toți, dar foarte multă lume.

— Erau asigurate?

— Pentru jumătate de milion de dolari. Nu a completat încă cererea, sperând că timbrele ar putea fi găsite. Cum nu doreşte niciun fel de publicitate, aceasta cade în sarcina Secției pentru Investigații Discrete. Archy, te rog să te apuci de treabă mâine dimineață. Adică astăzi dimineață.

Am dat afirmativ din cap.

— Te sfătuiesc, a continuat el, să începi prin a sta de vorbă cu Lady Horowitz. Va putea să-ți dea şi alte amănunte în legătură cu presupusul furt.

— Nu-mi face nicio plăcere s-o întâlnesc, am declarat eu şi mi-am terminat vinul. Ştii cum îi spune lumea, nu-i aşa? Lady Oroarewitz.

Tatăl meu mi-a zâmbit trist.

— Puțini dintre noi sunt ceea ce par, a spus. Dacă ar fi, lumea asta ar fi foarte searbădă.

S-a reîntors la Dickensul său, iar eu am urcat scările spre apartamentul meu de la etajul trei: dormitor, salon, cameră de toaletă, baie. Mic, dar plăcut. Am făcut un duş, mi-am pus un halat şi am aprins o țigară, numai a treia în ultimele douăzeci şi patru de ore, fapt pentru care m-am simțit destul de virtuos.

Sunt un individ cam împrăştiat şi la scurt timp după ce am început să lucrez la firma tatălui meu

şi am fost făcut responsabil de Secția pentru Investigații Discrete, am considerat înțelept să țin un jurnal de zi, în care să fac însemnări. În acest fel, îmi notam ca să nu uit anumite lucruri care deşi păreau pentru moment lipsite de importanță s-ar fi putut dovedi mai târziu semnificative. M-am străduit să scriu câte ceva în fiecare zi, dar în noaptea aceea am rămas privind doar spre jurnal şi gândindu-mă la cuvintele tatălui meu: „Puțini dintre noi sunt ceea ce par." Asta era fără îndoială adevărat în privința lui Prescott McNally.

Tatăl tatălui meu, Frederick McNally, nu era, aşa cum cred mulți, un membru înstărit al aristocrației britanice, debarcat în America. În schimb, *mirabile dictu,* bunicul meu fusese actor comic burlesc, dintre acei cu pantalonii peticiți şi cu nasul ca o pătlăgică, cunoscut pe scenă drept Ready Freddy McNally. Nu a ajuns niciodată o adevărată stea, dar talentul lui de a imita dialectele şi râsul lui gros, caracteristic „Aa-ha-ha-ha", îi câştigase reputația de a fi cel mai nostim clovn de rangul doi, din teatrul de varietăți.

În afară de dexteritatea lui de a cădea în fund şi a mânui sticle cu apă minerală, în plus față de abilitatea de a sări ca o gazelă speriată de câte ori era fluierat în scenă, Ready Freddy s-a dovedit a avea o remarcabilă pricepere pentru investițiile funciare. În timpul înfloririi economice din Florida, de prin anii douăzeci, bunicul meu cumpărase proprietăți de-a lungul plajei (incredibil de ieftine

pe vremurile acelea) şi loturi care se învecinau cu canalul ce urma să devină drumul de apă dintre cele două coaste.

Când s-a retras din lumea actorilor, era suficient de înstărit, în orice caz, avea destulă avere ca să-şi cumpere o casă la Miami şi să-şi trimită fiul, pe tatăl meu, la Universitatea Yale ca să devină gentleman şi mai târziu avocat.

La scurt timp după ce Ready Freddy a ieşit din scenă pentru a intra în eternitate, bunica mea după tata, care făcuse şi ea figurație, a părăsit la rândul ei scena lumii. Îndată după moartea lor, tata a vândut casa din Miami (cu un profit serios) şi s-a mutat cu familia lui la Palm Beach. A fost primit în baroul din Florida şi ştia exact cum i-ar fi plăcut să trăiască. Ştiuse de fapt acest lucru din primele lui zile ca student la Yale.

Lumea spre care tânjea tatăl meu – şi asta se întâmpla cu mulți ani înainte ca Ralph Lauren să creeze un imperiu la modă, în urmărirea aceluiaşi vis – consta din case boiereşti, crochet, polo, grădini perfect îngrijite, o pivniță de vinuri, peste tot creton, piele cu aspect uzat şi alamă, fotografiile membrilor familiei în rame de argint şi sandvişuri cu castraveți, la ceai.

Asta a fost viața pe care a creat-o deliberat şi cu multă trudă pentru sine însuşi şi pentru familia sa, la Palm Beach. El era stăpânul moşiei şi dacă acest lucru reclama un cămin antic de marmură cu polița de deasupra cu tot, îl comanda de la un

anticar din Londra şi îl expedia cu vaporul la Florida, cheltuind o groază de bani. Credea în visul lui şi a reuşit să şi-l îndeplinească frumos şi complet. Aristocrația? Ne ieşea şi pe nas.

Toate astea făceau din mine nu doar un simplu fiu, ci un vlăstar (boierii au vlăstare sau urmaşi). Şi deşi mi-am dat seama foarte de tânăr că stilul de viață îmbrățişat de tatăl meu era rodul unei născociri, asta nu m-a împiedicat să profit de toate avantajele pe care mi le oferea.

Îmi amintesc de o conversație pe care am avut-o cu nişte colegi de la Yale, înainte de a fi dat afară. Vorbeam despre felul în care fiii merg adesea pe urmele tatălui lor, nu doar având aceeaşi profesiune, dar adesea adoptând obiceiurile, pasiunile, ba chiar şi viciile lui.

— „Mărul nu cade niciodată departe de pom", a declarat sentențios cineva.

La care un altul a adăugat:

— Şi găinațul nu cade niciodată departe de pasăre.

Nu eram dispus să meditez prea îndelung asupra felului cum acest ultim aforism s-ar fi putut aplica la mine. Dar vreau să ştiți că eram conştient de ceea ce eu consideram mascarada jucată de tatăl meu. Şi deşi o priveam poate cu dispreț, eram dispus să profit de ea. Poate eram şi eu actor în aceeaşi măsură ca tatăl meu.

Am îngropat toate aceste gânduri în minte şi am revenit la jurnalul meu zilnic, hotărât să fac

însemnările cuvenite. Ca să-mi reuşească acest lucru, eram forțat să pun ochelari de citit. Da, la vârsta fragedă de treizeci şi şase de ani şi ceva, ochii mei au dat semne că-i lasă balamalele şi a trebuit să recurg la ochelarii cu ramă de baga ca să văd de aproape. Bineînțeles, nu mă foloseam niciodată de ei în public. Nu aveam de gând să mă învârt prin lume semănând cu un fizician nuclear, vă dați seama?

Am făcut însemnări despre recuperarea scrisorilor lui Clarence T. Frobisher. Apoi am înşirat puținul pe care îl aflasem de la tatăl meu în privința presupusului furt al timbrelor cu Jenny Răsturnata, din seiful zidit în peretele încăperii unde dormea Lady Cynthia Horowitz. Mi-am mai notat că trebuie să-i telefonez şi să fixez o întrevedere pentru cât mai curând, în aceeaşi zi.

Apoi, privind lung spre jurnal, am făcut o ultimă însemnare care m-a uimit şi pe mine. Am scris aşa:

„Jennifer Towley!!!“

Doi

M-am trezit prea târziu şi până să cobor la parter tatăl meu plecase deja la birou (de obicei mergeam împreună), iar mama îşi făcea de lucru cu florile din ghivece, ceea ce părea logic. Am aflat toate acestea de la Olson, feciorul nostru, care stătea în bucătărie fumându-şi pipa şi bând încet o ceaşcă

de cafea neagră la care poate adăugase sau nu un dram de rachiu. Mi-a mai spus că soția lui, Ursi, luase Fordul ca să se ducă să cumpere peşte proaspăt pentru cină.

V-ați imagina, nu-i aşa, că unui om căruia îi dansează prin vine corpuscule de viking i se va da numele de Lars sau Sven? Dar numele de botez al lui Olson era Jamie, fără să fie un diminutiv de la James. Jamie pur şi simplu. Era un individ plin de riduri, cam de o vârstă cu tatăl meu şi atât el cât şi soția lui lucraseră pentru noi de când mă ştiam. Nu aveau copii şi păreau amândoi dispuşi să rămână *Chez* McNally atâta timp cât vor fi în stare să se dea jos din pat dimineața.

— Ouă? a întrebat el.

— Pâine de secară prăjită şi cafea. Sunt la dietă, i-am răspuns, clătinând din cap.

S-a pus pe lucru în felul său lent şi hotărât. Amândoi soții Olson erau bucătari buni – buni nu mari – dar niciunul dintre ei nu s-ar fi putut vreodată califica pentru un restaurant cu serviciul rapid. Nu erau migăloşi, erau doar începători.

— Jamie, l-am întrebat, îl cunoşti pe Kenneth? Este şofer la Lady Horowitz.

— Îl cunosc.

— Care e prenumele lui?

— Bodin.

— Ce fel de tip e?

— Înalt.

Am oftat. A obține informații de la Olson nu e

greu, dar îți ia timp.

— Ai idee de când lucrează la Lady Horowitz?

S-a oprit o clipă ca să se gândească.

— Vreo cinci sau şase ani.

— Aşa mi se pare şi mie, am spus. În urmă cu câțiva ani se zvonea că i-ar fi mai mult decât şofer. Ai auzit ceva despre asta?

— Îhî, a zis Jamie. Mi-a adus micul dejun şi şi-a mai turnat şi lui nişte cafea.

— Crezi că zvonul era întemeiat? am insistat eu.

— Poate că era, a răspuns el. Atunci, nu acum.

Nu mă înşela el pe mine făcând-o pe taciturnul; ştiam că-i place bârfa la fel de mult ca şi mie.

Trebuie să ştiți că oraşul Palm Beach e un adevărat paradis al bârfei. Este, de fapt, capitala lumii în ce priveşte bârfa. În Palm Beach toată lumea bârfeşte în mod constant şi cu râvnă. Pot să spun că toți o savurăm din plin.

— Kenneth Bodin ăsta e însurat? am insistat în continuare, ungându-mi felia de pâine prăjită cu gemul de mango pe care Jamie, grijuliu, mi-l pusese în față.

— Nuu.

— Vreo iubită?

— Poate.

— Cineva pe care s-ar putea să o cunosc?

Şi-a scos încet pipa stinsă dintre dinții protezei şi m-a privit grav.

— Face masaje, a răspuns.

— Nu mai spune? am zis eu, interesat. Pentru

moment nu cunosc nicio maseuză. Lucrează în Palm Beach?

— Lucra, spuse Olson. Până ce au închis-o polițiştii.

— Şi acum ce face?

Tot se mai uita spre mine.

— Şi una şi alta, m-a lămurit.

— Foarte bine, am spus grăbit. Am cam priceput. Vezi dacă poți să-i afli numele şi adresa.

A dat afirmativ din cap.

Mi-am terminat micul dejun şi m-am dus în biroul tatei să folosesc cartea lui de telefon şi aparatul. Bătrânul îşi dă la legat cărțile de telefon. Şi alții fac acest lucru, bineînțeles, dar cei mai mulți folosesc plasticul. Tata îşi leagă cărțile de telefon în piele veritabilă. Amintesc acest lucru numai ca să dau un exemplu cu câtă meticulozitate urmăreşte el să o facă pe boierul.

Am vrut să aflu ce număr are Lady Cynthia Horowitz, l-am găsit şi l-am format Am dat de menajeră, mi-am spus numele şi am cerut să vorbesc cu stăpâna ei. Dar, aşa cum mă aşteptam, mi-a dat-o pe Consuela Garcia, angajată de Lady Cynthia ca secretară şi factotum.

O cunoşteam pe Consuela care venise din Cuba când nava Mariei mai făcea curse. În urmă cu trei ani, fusesem îndrăgostiți nebuneşte unul de altul, timp de trei săptămâni întregi. Descoperind însă că, atunci când e vorba despre clopote de nuntă, sunt surd toacă, mi-a dat papucii. Pe bună

dreptate. Dar mai eram şi acum prieteni, credeam eu, deşi când ne întâlneam la petreceri şi baluri ne strângeam doar mâna în loc să ne pupăm.

— Archy, a spus. Ce bine îmi pare că te aud.

— Ce mai faci, Connie?

— Mulțumesc, foarte bine.

— Te-am văzut sâmbăta trecută la Wellington. Erai cu un tânăr foarte bine. E nou?

— Nu, a spus râzând. A mai fost folosit. Ce pot face pentru tine, Archy?

— O întrevedere cu Lady C. Jumătate de oră. Cel mult o oră.

— Despre ce e vorba?

— O contribuție pentru o operă de binefacere, i-am răspuns, neştiind dacă madam Horowitz i-a vorbit despre dispariția timbrelor. Trebuie neapărat să facem ceva ca să salvăm gerbilii cu nas dur.

— Pe cine?

— Gerbilii cu nas dur. Nişte rozătoare mici şi încântătoare, dar care se împuținează, Connie, se împuținează în mod îngrijorător.

— Nu pot să-ți promit, a spus cu îndoială. În ultima vreme toți au pisat-o solicitându-i ajutorul pentru a salva ba una, ba alta.

— Încearcă, am insistat.

A revenit la telefon după câteva momente.

— Dacă poți veni imediat, a spus cu o voce care părea surprinsă, Lady Cynthia e gata să te

primească.

— Îți mulțumesc, Connie, i-am zis cu voce umilă. Ştiu foarte bine să o fac pe umilul.

Miata nu-i o maşină în care să intri deschizând uşa. Aşa cum se făcea şi cu bătrâna MG, săreai pe scaunul de la volan, cum ai încăleca pe un bidiviu. Deci am sărit în automobil şi am pornit spre nord pe şoseaua A1A Proprietatea Horowitz se afla doar ceva mai sus pe acelaşi drum şi traficul fiind, mulțumită cerului, uşor, am putut lăsa calul să galopeze în voie.

În timp ce conduceam, am făcut în minte o trecere în revistă a tot ce ştiam despre femeia pe care urma să o vizitez.

Numele ei complet era Lady Cynthia Kirschner Gomez Stănescu Smythe DuPey Horowitz. Dacă nu figura printre campioanele cursei matrimoniale din Palm Beach, era precis una dintre concurente. În jurul piscinei ei fluturau, în afară de drapelul Statelor Unite, steagurile țărilor de origine ale tuturor foştilor ei soți. Toată lumea considera că este un gest mişcător. Deciziile judecătoreşti de divorț făcuseră din ea o femeie foarte bogată.

Se alesese cu titlul de pe urma ultimului ei soț, Leopold Horowitz, care fusese înnobilat în urma unei vieți închinate cercetărilor asupra obiceiurilor de împerechere a unei specii de gândaci zburători. Din nefericire, la un an după ce i se acordase titlul de cavaler, îşi găsise moartea căzând dintr-un copac foarte înalt în Amazoane,

pe când încerca să prindă în plasă o pereche dintre aceste creaturi insesizabile care tocmai erau în *flagrante delicto.* Soția lui neconsolată a zburat imediat la Paris ca să-şi cumpere o rochie neagră (bufantă) de la Christian Lacroix.

Cu mult înainte de a o întâlni pe Lady Cynthia, am auzit lumea vorbind despre ea ca despre o „mare frumusețe". Dar când, în cele din urmă, am cunoscut-o, mi-a venit greu să-mi ascund uimirea. Nu ar fi politicos să spun despre o femeie că este urâtă. Mă voi mărgini doar să o numesc extrem de comună.

Deşi nu era chiar o Baba Cloanța, avea nasul lung cu vârful în jos şi o bărbie ascuțită care se ridica în sus. Nasul şi bărbia nu se atingeau, fireşte, dar totdeauna mi-am închipuit că ai putea fixa un dolar de argint în poziție verticală între vârful nasului şi al bărbiei şi apoi, dându-i un bobârnac cu arătătorul, l-ai putea face să se învârtească. Nu-mi puteam da seama cum bătrânețea a putut să răvăşească astfel trăsăturile unei „mari frumuseți".

— Păi trebuie să aibă peste optzeci de ani, i-am spus eu odată tatii.

— Da de unde, a răspuns el cam înțepat. E mai tânără cu un an decât mine.

Tot nu mă lămurisem cum de se crease legenda că ar fi o „mare frumusețe" şi cum de reuşise să ademenească atâția soți. Misterul a fost elucidat de o gazetă națională de scandal (tipărită din

întâmplare în localitatea apropiată Lantana) care a publicat un articol senzațional despre Lady Cynthia şi nenumăratele ei căsătorii şi aventuri extraconjugale. Articolul fusese ilustrat din belşug şi explica motivul fascinației pe care o avea.

Născută Cynthia Diluca în Chicago, fiica unui măcelar, încă de la o vârstă fragedă se observase că are o mutră care ar fi oprit un ceas din mers. Drept compensație fusese binecuvântată cu un trup atât de voluptuos, încât prima ei fotografie nud făcea pe orice bătrânel din lume să clănțănească din proteze.

Între anii o mie nouă sute patruzeci şi cincizeci, pozase pentru mulți fotografi şi artişti. Fața îi era de obicei întoarsă, mascată de umbră sau ascunsă sub un voal. Un fotograf mersese chiar atât de departe, încât grefase un cap mai atrăgător de femeie pe trupul Cynthiei, dar publicul n-a putut fi înşelat: trupul ei era absolut unic, recunoscut de toată lumea şi îndrăgit ca o sticlă de Coca-Cola. Până şi nemuritorul Picasso o pictase, convertind formele ei divine într-o grămadă de şindrilă care a fost mult admirată.

Acum, la vârsta de şaptezeci de ani şi... îşi păstrase aparent trupul care electrizase lumea cu cincizeci de ani în urmă. Mai păstrase şi atâtea idiosincrazii cât nu are dreptul nimeni, fie el bărbat sau femeie, să aibă. Accesele ei de furie erau legendare. Era renumită pentru o listă lungă de lucruri care o iritau, incluzând țigările, câinii şi

bărbații care purtau inele roz. Dar în fruntea listei era aerul condiționat şi lumina directă a soarelui, ceea ce făcea greu de înțeles de ce se hotărâse să-şi petreacă restul zilelor în Florida de Sud.

În general avea reputația de a fi o bătrână nesuferită, arțăgoasă, iar dacă era provocată, putea fi şi spurcată la gură. Dar era tolerată, ba chiar prețuită de societatea din Palm Beach, pentru caracterul ei original. Popularitatea ei se datora în parte şi faptului că era generoasă. Dădea nişte gale şi nişte petreceri grandioase şi puțini erau cei care nu-i acceptau invitațiile, cu atât mai mult cu cât se ştia că unul din lucrurile pe care le găsea inacceptabile era să cineze în casele altora sau la restaurant şi deci nu se aştepta să fie invitată la rândul ei.

Avea un motiv excelent pentru a mânca numai acasă: angajase cel mai bun bucătar francez din Florida de Sud.

După ce am înşirat toate acestea, trebuie să mai adaug că Lady Cynthia Horowitz tratase întotdeauna familia McNally cu o amabilitate fermecătoare. Mama, tata şi eu însumi am fost invitați de ea la cină de multe ori şi nu puteai găsi o gazdă mai gentilă şi o povestitoare mai fascinantă decât ea, la coniacul de după masă. Vă puteți imagina.

Casa ei arăta ca o plantație din sud de dinainte de război: Tara transplantată pe Coasta de Aur a Floridei. Singurele anacronisme, în scena de altfel

idilică, erau zidurile care înconjurau proprietatea, ziduri înalte din blocuri de coral cu sârmă ghimpată deasupra, iar în spatele clădirii principale o curte interioară cu piscină.

Feciorul care era negru m-a condus la piscină şi m-am bucurat văzând steagurile foştilor soți fluturând vesel în adierea vântului. Lady C. Era întinsă într-un şezlong lângă o masă cu umbrelă. Nu numai că stătea la umbră, dar era înfăşurată într-un halat amplu de flanelă, purta şosete albe ca să-şi protejeze picioarele şi mănuşi albe lungi ca să-şi apere mâinile şi brațele de diavolul acela bătrân de soare. Şi, bineînțeles, purta o pălărie de paie cu borurile largi care îi aruncau o umbră şi mai adâncă pe față şi gât.

În timp ce mă apropiam, am văzut lângă ea două telefoane fără cablu. Madam Horowitz vorbea la unul din ele şi, făcându-mi semn cu mâna să mă aşez pe un scaun de pânză, şi-a continuat conversația. Nu m-am putut împiedica să nu aud ce spune.

— Nu, nu, protesta ea furioasă. Uită, şi cu asta basta. Nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre acest subiect. Şi uite ce te-aş sfătui, dragă, dacă aş crede că este omeneşte posibil:

du-te în moaşă-ta pe gheață. Crezi că am vorbit destul de tare şi clar?

A lăsat telefonul şi s-a uitat supărată spre mine, prin ochelarii ei verzi de soare.

— Ai cunoscut-o pe Mercedes Blair? m-a

întrebat.

— Nu cred că am avut plăcerea, am răspuns.

— Crede-mă, băiete, a spus cu amărăciune, nu-i nicio plăcere. Femeia asta are unul din capetele cele mai seci din Palm Beach. Ultima dată când am fost la Cairo, am cumpărat un falus din fildeş absolut divin. Când m-am reîntors, am făcut greşeala să i-l arăt lui Mercedes, fără să ştiu că şi ea face parte dintre cei cu protecția elefanților. Când l-a văzut a devenit pur şi simplu lividă şi de atunci mă bate tot timpul la cap. Vrea să-l arunc. Poți să-ți imaginezi aşa ceva? Nu reuşesc să fac să intre în creierul ei de gâscă faptul că elefantul a crăpat cu câteva secole în urmă. E un obiect antic egiptean, un obiect de artă frumos şi afară de asta mai este şi folositor. Dar ea îi dă înainte că trebuie să scap de el. Nu mai vorbesc cu idioată asta câte zile mai am de trăit.

Cu ani în urmă ajunsesem la concluzia că viața este stranie. Am hotărât atunci că singura metodă de a-ți păstra mintea întreagă, este să accepți incomprehensibilitatea vieții Acceptă totul şi dă doar din cap, înțelegător.

Am ascultat deci povestea cu acel falus de fildeş, am dat din cap înțelegător şi am scos nişte sunete de simpatie. Lady Cynthia şi-a terminat tirada, apoi s-a aplecat să ridice un pahar de jos de lângă scaun. Conținea, am dedus eu, primul gin cu biter din ziua aceea. A luat o gură şi s-a calmat vizibil.

— Vrei ceva de băut, băiete? m-a întrebat

amabilă.

— Nu pentru moment. Vă mulțumesc.

— Istoria pe care i-ai spus-o lui Connie despre gerbilul cu nas dur era o scorneală, adevărat?

— Adevărat, am recunoscut.

— Vrei să mă întrebi despre timbrele care lipsesc. Prescott mi-a spus că o să te ocupi tu de ele. Hai, întreabă-mă.

— Cine ştie despre dispariția lor?

— Eu, tatăl tău şi cu tine.

— Nu i-ați spus Consuelei sau altcuiva din personalul dumneavoastră?

A clătinat din cap.

— Poate că unul dintre ei a şterpelit timbrele, a spus ea mohorâtă.

— Poate. Să ne gândim… în afară de Connie mai aveți un valet, menajera, două fete în casă, bucătarul şi şoferul. Nu-i așa?

— Nu. Valetul şi una dintre fete au plecat în urmă cu două săptămâni. Pretindeau că nu pot suporta vara în Florida. Idioții!

— Deci au rămas numai cinci. Mai locuieşte cineva în casă?

— Fiul meu, Harry Smythe cu soția lui, Doris. De asemenea, fiul meu, Alan DuPey cu nevasta lui, Felice. Sunt căsătoriți numai de o lună. Fiica mea, Gina Stănescu. De asemenea, Angus Wolfson, un vechi prieten. A venit de la Boston pentru vreo două săptămâni. E pederast, dar ce importanță are?

— O casă plină, am comentat. Erau toți aici când au dispărut timbrele?

A încuviințat din cap.

— Cine mai ştia combinația seifului în afară de dumneavoastră?

— Nimeni, dar nu are importantă. Nu-l încuiam niciodată.

Am privit spre ea şi am oftat.

— Aş vrea acum ceva de băut, dacă se poate, am spus, gândindu-mă că soarele trecuse dincolo de orizont, undeva în lumea asta.

— Bineînțeles. Ce?

— Vodcă cu tonic, ar fi perfect.

A folosit telefonul fără cablu ca să sune bucătăria şi să-mi comande băutura.

— Lady Cynthia, am spus eu, de ce nu încuiați seiful?

— Prea mare bătaie de cap, mi-a răspuns. Combinația aia stupidă! O uitam tot timpul şi trebuia să scotocesc prin tot biroul ca să o găsesc. Afară de asta aveam încredere în oameni.

Nu i-am dat replica ce îmi stătea pe limbă. Am aşteptat în tăcere până când menajera, doamna Marsden, grijulie şi maternă, mi-a adus băutura. Pusese şi o felie groasă de lămâie proaspătă, aşa cum îmi plăcea mie. După plecarea menajerei am întrebat:

— Nu vreau să fac caz de aceasta, dar dacă nu vă puteați aminti combinația seifului, nu ar fi posibil să fi uitat unde ați pus timbrele?

A dat din cap în semn de negație.

— Nu erau puse doar într-un plic sau ceva de felul acesta. Erau între paginile de plastic transparent ale unei cărți cam de mărimea unei agende. O cărțulie subțire, legată în piele roşie, făcută special pentru cele patru Jenny Răsturnata. Nu era ceva uşor de rătăcit. Afară de asta, am întors toată casa pe dos căutându-le. Au fost luate.

— Ați avea ceva împotrivă dacă v-aş întreba cum ați ajuns în posesia acestor timbre?

— Nu. N-am nimic împotrivă. Dă-i înainte, întreabă-mă.

— Lady Cynthia, mă luați la vale, am spus eu râzând.

— Mi-ar face plăcere să te iau, dragă băiete, a spus, aruncându-mi o privire lascivă, ca a lui Groucho Marx. Dar lumea s-ar putea să vorbească. Am primit idioatele alea de timbre cu fundul în sus de la primul meu soț Max Kirschner, ca parte a despăgubirilor pentru divorț. Drăguțul de Max! îi plăcea lui să-mi poarte lenjeria intimă, dar ştia foarte bine cum să administreze o bancă. A cumpărat timbrele la Triest. Cred că a plătit zece mii de dolari americani pentru toate patru. Dar bineînțeles, asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă.

— Era colecționar de timbre?

— Nu, îi plăcea şi lui să aibă lucruri rare, ca şi mie.

Nu făceam mari progrese. Poate din cauză că părea să ia pierderea atât de uşor. Dar acesta era stilul ei. Deviza lumii mondene: nu te plânge niciodată şi nu da explicaţii niciodată.

— Să continuăm, am spus. Dacă timbrele nu au fost rătăcite, să presupunem că au fost şterpelite. Există cineva despre care bănuiţi că ar fi în stare să ciupească?

Întrebarea a tulburat-o.

— Nu-mi place să mă gândesc că ar fi cineva dintre cei care mă servesc. Sunt toţi cu mine de ani de zile.

— Dar aţi spus că valetul şi una dintre fetele de serviciu au plecat. Asta s-a întâmplat înainte de dispariţia timbrelor, sau după ce v-aţi dat seama că nu mai sunt?

S-a gândit câteva clipe.

— Nu, timbrele mai erau aici după plecarea valetului şi a fetei. Acum îmi aduc aminte: au plecat, şi ziua următoare a sosit Alan DuPey cu soţia. Felice nu văzuse timbrele niciodată, aşa că în seara aceea, la cină, le-am adus jos ca să i le arăt. Apoi, după cină, le-am dus din nou sus şi le-am pus în seif. A fost ultima dată când le-am mai văzut.

— A observat cineva vreun semn în jurul casei care să indice că ar fi intrat vreun nepoftit înăuntru? Vreo uşă forţată sau vreo fereastră spartă?

— Nu, iar noaptea după ce se închid porţile,

doamna Marsden pune întotdeauna în funcțiune sistemul electronic de alarmă.

— Sunteți sigură că îl pune în fiecare noapte?

— Absolut. Dacă nu e pus până la miezul nopții, primesc un telefon de la o agenție de securitate ca să mi se atragă atenția.

— Cum procedați când aveți o petrecere care durează până târziu, la orele mici?

— Angajez un paznic sau doi pentru ocazia respectivă. Apoi, după ce a plecat toată lumea, pleacă şi paznicii, iar poarta se încuie şi se pune alarma.

— Foarte eficient, am remarcat, privind în paharul pe jumătate gol. Nu vedeam nici acolo vreun indiciu. Bine, să lăsăm la o parte posibilitatea unei spargeri şi aceea că timbrele au fost şterpelite de vreun membru al personalului de serviciu. Să ne ocupăm acum despre cei care sunt în vizită.

— Nu vorbi prostii, s-a răstit la mine. Doamne Sfinte, băiete, fac doar parte din familie. Cu excepția lui Angus Wolfson, dar îl cunosc de o veşnicie.

— Aha. Şi sunt toți oameni înstăriți?

— Niciunul dintre ei nu se vaită. S-a oprit să-şi termine băutura, apoi a crănțănit gheața între dinți. Dar fireşte, când e vorba despre bani, destul nu-i niciodată destul, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Am dat afirmativ din cap.

— Lady Cynthia, dacă doriți ca McNally şi Fiul să facă o investigație completă asupra acestei chestiuni, va trebui să informați personalul de serviciu şi pe musafirii din casă despre furt.

M-a privit revoltată.

— Ei drăcia dracului! Dacă fac asta, în două ore ştie tot Palm Beach-ul.

— E adevărat, am recunoscut. Mă tem că nu-i nimic de făcut.

— Dar tocmai acesta este motivul pentru care nu m-am adresat poliției. Am vrut să rămână totul între noi.

— Nu se poate, am spus, clătinând capul. Cum vreți să fac investigații discrete dacă oamenii nu ştiu la ce mă refer?

S-a gândit la ceea ce i-am spus.

— Bănuiesc că ai dreptate, a recunoscut în cele din urmă, cu un oftat. Dar asta înseamnă polițişti, reporteri, ba poate chiar şi cei de la televiziune. Ce pot să le spun la toți aceştia?

— Minciuni, am spus eu vesel. Spuneți-le că timbrele nu au fost furate ci trimise la o agenție de licitație la New York ca să fie evaluate.

A început să râdă.

— Eşti un mare şmecher, ştii asta, nu-i aşa? Foarte bine, am să spun personalului şi musafirilor.

— Bun. În felul acesta pot da drumul spectacolului. Am pus paharul gol pe masa cu umbrelă şi m-am ridicat în picioare. Aş mai avea

încă o dorință. Să văd aşa-zisa scenă a crimei, dacă se poate. Îmi permiteți să merg şi să-mi vâr nasul în dormitorul dumneavoastră pentru câteva minute?

— Du-te şi vârâ-ți nasul. Cunoşti casa, nu-i aşa?

— Numai parterul.

— Dormitorul meu e la etaj. Aripa dinspre sud. Se întinde pe toată lățimea casei. Ferestrele de la răsărit se deschid spre ocean şi cele dinspre apus, spre piscină şi curtea interioară. Acolo…

Mi-a făcut semn cu mâna şi am privit spre etaj unde ferestrele deschise aveau obloane albastre franțuzeşti.

— Poți să scotoceşti unde vrei. Nimic nu este încuiat.

— Nu am să întârzii mult, am promis. Mulțumesc pentru băutură.

Am început să mă îndepărtez, dar m-a strigat „Archy“ şi m-am întors, mirat că îmi foloseşte numele. De obicei eram „băiete”, sau când vorbea despre mine cu alții „fiul lui Prescott”.

M-a privit lung câteva clipe.

— Ieri seara ai cinat la L'Europe, a spus aproape acuzator. Cu Jennifer Towley.

— Oho, telegraful a şi funcționat.

— Te întâlneşti cu ea?

— Încă nu.

— Vezi ce faci, băiete, m-a sfătuit Lady Horowitz. Sunt lucruri despre ea care nu-ți sar în ochi. Dacă aş fi în locul tău, aş pune o frână serioasă acestei

legături. S-ar putea ca doamna asta să devină o problemă.

Am zâmbit spre ea.

— Nu se ştie niciodată, nu-i aşa? am zis.

Am mers înainte spre casă întrebându-mă ce naiba vrea să spună, ca apoi să ajung la concluzia că nu era decât o bârfă de Palm Beach.

Interiorul casei Horowitz era formidabil, exact ca în filmul *Southern Accents* şi cu atât mai impresionant cu cât ştiam că decoraţia interioară era făcută de stăpâna casei. Era o combinaţie eclectică între stilul victorian, Louis Quinze, American Timpuriu, ba chiar câteva elemente de Bauhaus. Ştiu că sună a mişmaş, dar toate se potriveau, nimic nu părea discordant, iar culorile predominante erau nişte nuanţe calde de vin, o variaţie binevenită după pastelurile siropoase ale celor mai multe vile din Florida de Sud, multe din ele semănând cu holul unui hotel de lângă plaja din Miami. Camera unde dormea Lady Cynthia era destul de mare ca să aibă loc un enorm pat cu baldachin, lăcuit într-o culoare bordo, un garderob înalt din lemn de pin sculptat, un mic birou şi multe, multe alte obiecte.

Printre ele, trei vase uriaşe de cristal cu flori proaspete, din care unul era aşezat în camera de toaletă. Un dulap ca o cămăruţă, în care puteai să intri, conţinea destule costume ca să poţi îmbrăca toate personajele feminine din *My Fair Lady*, şi rafturile cu pantofi ar fi făcut-o pe Imelda Marcos

să scrâşnească din dinţi. Sala de baie era galben aurie: faianța, cada, chiuveta, closetul, bideul, totul. Robinetele erau din aur mat: foarte drăguțe, mi-am zis. Doar ne străduim pentru o eleganță cât mai simplă, nu-i aşa?

N-am scotocit prin birou şi n-am ridicat pernițele de pe scaune, nimic de acest fel. Mă interesa numai seiful zidit în perete şi era uşor să dau de el, deoarece nu era ascuns sub vreun tablou sau camuflat în vreun fel oarecare. Ieşea puțin din perete, chiar în partea stângă a patului cu baldachin. Nu avea nimic deosebit; un singur mâner, o singură rondelă de cifru. Uşa se deschidea uşor şi fără zgomot. În interior erau câteva plicuri din hârtie de manila, legate cu ceea ce păreau şnururi vechi de ghete. Nu am cercetat conținutul, ci am închis din nou uşa seifului, zăvorând-o cu o întorsătură a mânerului din oțel inoxidabil.

Mă interesa distanța de la uşa dormitorului, până la seif. Am măsurat-o păşind. Paisprezece paşi mari. Am socotit că un intrus, pentru a putea să se strecoare în dormitor, să deschidă uşa seifului, să extragă cărticica roşie cu cele patru Jenny Răsturnata, să închidă uşa seifului şi să dispară din cameră ar fi avut nevoie de un minut. Cel mult două. Era uşor ca bună ziua. Dar cine o făcuse?

Apoi s-a mai ivit o problemă. Pe noptiera care era aproape exact dedesubtul seifului se afla o cutie

mare de antilopă pentru bijuterii. Am ridicat capacul. Am avut senzația că privesc într-o vitrină la Tiffany. Întrebare: care pungaş respectabil şterpeleşte timbrele şi apoi nu se opreşte o clipă să înhațe un pumn din pietrele alea sclipitoare? Iată încă o problemă.

Cu mâinile în buzunar, mă plimbam prin dormitor gândindu-mă că este destul de mare ca să înghită întregul meu apartament din casa McNally. Cred că fluieram melodia „N-am mai fost nicicând îndrăgostit" când m-am oprit în fața ferestrelor dinspre apus şi am privit în jos.

Lady Cynthia se bălăcea în piscină, evident goală, dar având pălăria cu boruri şi ochelarii de soare. Doamna Marsden o aştepta pe marginea de faianță a piscinei, ținând în mâini un prosop mare de baie. Pe când priveam, Lady C. A ieşit din apă, trupul ei alb strălucind ud. Atunci am văzut cât era de extraordinar.

De obicei, în prezența unei mari frumuseți îți vine să sari în aer şi să bați din călcâie. Dar de data asta, văzând nudul incredibil ieşind din piscină „Venus ivindu-se din cloramină" am simțit doar o nespusă tristețe, dându-mi seama că mă născusem cu patruzeci de ani prea târziu.

Trei

Dintre toate ținuturile Floridei, Palm Beach este asul cluburilor. Există o supraabundență de tot

felul: cluburi de golf, de tenis, de yahting, de polo. Cele mai elegante şi mai exclusive din punct de vedere social sunt Bath & Tennis şi Everglades. Dar în urmă cu vreo cinci ani, împreună cu tovarăşii mei de chefuri, am ajuns la concluzia că ceea ce lipsea oraşului era un nou club, aşa că am hotărât să înființăm unul. L-am numit Clubul Pelicanului, în onoarea păsării caracteristice Floridei. De altfel cei mai mulți dintre membrii confirmați şi gălăgioşi ai clubului erau asemănători pelicanilor: grațioşi şi fermecători în zbor, greoi şi morocănoşi în repaus.

Am găsit o casă din lemn, cu etaj, nu departe de aeroport, al cărei preț ni-l puteam permite. Era departe de a arăta ca un palat, dar avea avantajul de a fi oarecum izolată: niciun vecin apropiat care să se plângă de zgomotul ospățurilor. Am contribuit cu toții şi am cumpărat casa, am pus-o la punct (mai mult sau mai puțin), şi Clubul pelicanului a fost declarat deschis.

Şi era gata să fie închis după şase luni. Noi, membrii, eram juraţi, bancheri, agenți de bursă, agenți de vânzări imobiliare, medici etc., dar nu aveam habar cum funcționează un bar şi un restaurant de club. Tocmai ne confruntam cu această problemă când am avut marea şansă de a angaja familia Pettibone, americani de origine africană, care locuiseră în unul din cartierele cele mai deocheate din Vest Palm Beach şi voiau să se mute. Toți lucraseră prin restaurante şi baruri, şi

ştiau cum trebuie administrat un local unde se bea şi se mănâncă.

S-au mutat la etajul clubului nostru. Tatăl, Simon Pettibone, a devenit director al clubului şi barman, fiul său Leroy, bucătar, fiica Priscilla, chelneriță, iar soția lui, Jas (prescurtare de la Jasmine) a fost numită menajeră şi mamă a chefliilor. După o lună, familia Pettibone reuşise să facă clubul să meargă ca pe roate şi erau atât de multe persoane care doreau să devină pelicani, încât în cele din urmă a trebuit să sistăm înscrierile şi să deschidem o listă de aşteptare.

Clubul Pelicanului nu era, bineînțeles, dedicat numai chefurilor. Făceam şi opere de binefacere. O dată pe an organizam un bal mascat la Hotelul Breaker. Era marea noastră extravaganță anuală. Toate veniturile de pe urma acestui chiolhan somptuos treceau în beneficiul unui cămin local pentru mamele necăsătorite, deoarece mulți dintre membrii clubului se simțeau direct responsabili. În afară de asta am întemeiat o orchestră de muzică de jazz compusă din şase instrumentişti (eu cântam la kazoo) şi eram încântați să dăm concerte gratuite la serbări publice şi aziluri. Un critic muzical din Palm Beach a scris despre unul din recitalurile noastre, „Nu am cuvinte.” Cum poți pretinde o recenzie mai bună decât asta?

După interesanta dimineață petrecută cu Lady Horowitz, mi-am îndreptat maşina spre Clubul Pelicanului. Deşi nu era decât unsprezece şi

jumătate, traficul, la traversarea spre Lake Worth pe Royal Park Bridge, era greu şi am ajuns la club puțin după prânz.

Nu era prezent niciun membru, dar Simon Pettibone stătea la bar, ştergând pahare şi privind pe ecranul unui televizor cotarea acțiunilor de bursă la cursul zilei.

M-am săltat pe un scaun de lângă bar şi l-am întrebat:

— Câştigi sau pierzi, domnule Pettibone?

— Pierd, domnule McNally, dar prefer să consider că este o experiență din care am să învăț.

— Foarte înțelept. Vrei, te rog, să-mi dai o vodcă cu tonic şi cu o felie groasă de lămâie?

A început să pregătească băutura şi între timp m-am dus la cabina telefonică din spatele barului. Vă închipuiți, nu-i aşa, că voiam să o sun pe Jennifer Towley? Dar aflați că urmaşul lui McNally când aude glasul datoriei nu poate fi abătut din drum. Am telefonat la Departamentul de Poliție din Palm Beach şi am cerut să vorbesc cu sergentul Al Rogoff.

— Rogoff, a răspuns cu vocea hârâită şi rece.

— Aici e Archy McNally.

Când Al vorbeşte astfel, ştiu că are pe cineva în coastă, probabil pe locotenentul sau căpitanul său.

— Ce-ai zice de o gustare? l-am întrebat. Plătesc eu un hamburger extra şi o cană de bere.

— V-a dispărut Alfa Romeo, domnule? îmi pare

rău să aud aşa ceva. Va trebui să completaţi o declaraţie că nu vă găsiţi maşina. Unde vă aflaţi acum, domnule?

— În bar la Pelican.

— Da, domnule. Ştiu unde se află birourile dumneavoastră. Sunteţi de acord să ne întâlnim acolo peste jumătate de oră ca să-mi daţi amănunte în legătură cu presupusul furt?

— Grăbeşte-te, l-am îndemnat. Mi-e foame.

M-am reîntors în bar, unde băutura mea mă aştepta pe un şervețel împletit. Am băut un gât. Era exact cum o doream.

— Domnule Pettibone, am spus eu. Viaţa e ciudată?

— Bizară e cuvântul potrivit, domnule McNally. Bizară.

— Exact, am întărit.

Adjectivul acesta se potrivea de minune sergentului Al Rogoff. În trecut, lucrasem la câteva cazuri împreună, spre beneficiul amândurora, şi ajunsesem să-l cunosc mai bine decât cei mai mulţi colegi şi săi. În mod deliberat voia să facă impresia de „individ dur”, de om necioplit şi aspru, dintre aceia care declară că „bărbatu-i bărbat”, iar pe femei le numeşte „muieri”. Unul care pretinde că nimic nu-i place mai mult decât să-şi petreacă sfârşitul săptămânii într-o barcă pe Everglades, destupând sticle de bere şi aruncând lasoul după aligatori. Ba chiar conducea un camion pentru remorcat maşini.

Cred că adoptase această deghizare deoarece credea că îl va ajuta în cariera sa de polițist în Florida de Sud. În realitate, ştia cine a fost Heidegger, putea cita versurile: „Să-mi despart părul la spate? Să îndrăznesc să iau un fruct?”; şi prefera un Médoc ’82, în loc de rachiu sau de vinars. Arăta şi se purta ca un şerif cu ceafa groasă, dar îi plăcea mai mult să asculte Vivaldi decât pe Willie Nelson.

Nu mă lăsase de bună voie să văd ce se ascunde sub această mască. A trebuit să descopăr singur şi cu răbdare cine era în realitate. Ştia că am reuşit, şi în loc de vreun resentiment cred că în adâncul sufletului se simțea uşurat.

Trebuie să fie un efort teribil să joci tot timpul un rol, temându-te mereu să nu faci o gafă care să te dea de gol. Cu mine, Al nu trebuia să se prefacă şi cred că acesta era motivul pentru care era dispus să-mi dea ajutorul său oficial, atunci când investigațiile mele discrete aveau nevoie de el.

Până să intre şi el țanțoş pe uşa principală, cu uniforma bine călcată, barul Pelicanului se umpluse de cei care veniseră să mănânce şi care se îndreptau spre camera din fund, unde un anunț nu pomenea nimic despre haină sau cravată, ci scria doar că: „Membrii şi invitații lor sunt rugați să poarte pantofi în sala de mese.”

Am observat cum unii dintre membri păreau îngrijorați văzând un curcan în uniformă intrând în local. Se temeau de o descindere, sau erau doar

surprinşi de apariţia acestui nepoftit înarmat care era clădit ca un taur. Aspectul fizic al lui Al Rogoff era poate motivul principal al succesului mascaradei pe care o juca. Omul era numai carne, o măcelărie ambulantă: faţa ca două fleici în sânge, fălcile asemenea cotletelor de porc, două felii de carne de vițel drept urechi. Iar favoriții, două aripi nejumulite de pui.

L-am condus în sufragerie unde Priscilla reținuse într-un colț o masă pentru mine. Am comandat amândoi hamburgeri nu prea fripți care se serveau cu cartofi prăjiți şi salată de varză. Am comandat şi bere Heineken de la butoi. Aşteptând să ni se servească prânzul, ciuguleam din castraveții murați cu mărar care erau aşezați pe toate mesele, în străchini de ceramică. Clubul Pelicanului nu oferea *haute cuisine*, dar mâncarea lui Leroy Pettibone îți mergea la inimă.

— Cât timp avem? l-am întrebat pe Rogoff.

— O oră bună, a spus. Ce s-a întâmplat?

— Vreau să reclam o infracțiune.

— Ai sedus şi te-ai culcat cu un lamantin[1]?

— În ultima vreme, nu. Dar cea despre care vorbesc s-ar putea nici să nu fie o infracțiune. Este doar presupusă. Iar pretinsa victimă nu vrea să o denunțe la poliție şi dacă va fi întrebată, va susține că nu s-a întâmplat nimic.

— Să ştii că îmi place, a spus sergentul. Îmi

[1] Mamifer cetaceu, ierbivor.

place pur şi simplu. O infracțiune presupusă şi o victimă pretinsă. Iar eu trebuie să ascult toate neroziile astea pentru un hamburger gratuit. Foarte bine, nu sunt mândru. Cine este pretinsa victimă?

— Lady Cynthia Horowitz.

Şi-a țuguiat buzele pentru un fluierat mut.

— Marea doamnă însăși. Asta-i altă chestie, face brânza să se închege. Ştim noi bine că Lady are cheag. Şi despre ce infracțiune presupusă este vorba?

— Eventualul furt al unui bun valoros.

— Diamantul Koh-i-Noor?

— Nu, am spus eu. Patru timbre poştale.

M-a privit mâhnit.

— Tu nu vii niciodată la mine cu o treabă simplă. Cum ar fi o omucidere multiplă sau o bombă într-un supermagazin. La tine toate trebuie să fie anapoda. Fie şi aşa, trombonistule, povesteşte-mi despre cele patru timbre poştale.

Dar tocmai atunci ni s-a adus prânzul şi n-am mai vorbit până la plecarea Priscillei. Printre înghițituri, i-am povestit toată istoria cu Jenny Răsturnata şi cum o colită cu patru timbre greşit imprimate lipsea din seiful pe care Lady Horowitz îl avea zidit în peretele dormitorului. Sergentul m-a ascultat fără să mă întrerupă. Apoi, când am ajuns la sfârşit, mi-a spus:

— Ştii, hamburgerul ăsta e într-adevăr grozav. Ce pune oare Leroy în carne?

— Probabil ceapă de Vidalia tocată în sezonul ăsta.

Uneori foloseşte ardei verzi şi roşii. Omul ăsta e un adevărat Thomas Alva Edison al hamburgerilor. Ce spui despre timbrele cu Jenny Răsturnata?

— Ce să-ți spun despre ele? Ce vrei să facem?

— Nimic, i-am răspuns eu. Dacă te duci la Lady Cynthia îți va spune că timbrele nu au fost furate ci au fost trimise la o casă de licitație din New York, ca să fie evaluate.

— Aha, a aprobat Rogoff, şi ia spune-mi cine i-a dat ideea asta? De parcă eu n-aş şti!

— Eu, am recunoscut. Da, dar pentru că ea nu vrea nicio publicitate.

Sergentul a împins din fața lui farfuria goală şi s-a uitat fix la mine.

— Eşti mare şmecher, ştii asta, nu-i aşa?

— Eşti a doua persoană pe ziua de astăzi care îmi spune acelaşi lucru.

— Cine a fost prima, Lady Horowitz?

Am dat afirmativ din cap.

— Dar nu-i adevărat, am protestat. Nu sunt şmecher. Vreau doar să mențin armonia în lume.

— Fireşte. Iar eu sunt Zâna cea Bună. Deci dacă nu vrei să se implice Departamentul Poliției din Palm Beach, atunci ce naiba vrei?

— O mică informație.

— Mi-am închipuit. Nu poți mânca fără să plăteşti.

— Mai ia o bere, l-am îndemnat.

— Nu. Cafea şi o felie din tortul cu lămâie al lui Leroy îmi ajunge. O merit pentru că ți-am ascultat balivernele.

Priscilla a curățat masa şi eu i-am transmis comanda lui Al. Pentru mine am cerut doar cafea. Neagră.

— Ai cam luat proporții, te-ai rotunjit? m-a tachinat ea.

— Nu vorbi prostii, i-am răspuns. Sunt acelaşi Apolo zvelt, agil şi bronzat pe care îl ştii dintotdeauna.

— Absolut, a spus ea. Iar eu sunt Zâna cea Bună.

— De două ori „mare şmecher” şi acum de două ori „Zâna cea Bună” într-o singură zi. Toate trebuie oare să se întâmple de două ori?

— De trei ori, a zis Rogoff. Ar trebui să ştii asta. Şi acum lasă gargara. Ce fel de informații doreşti?

— Timbrele acelea cu Jenny Răsturnata, am reluat, sunt extrem de rare. N-au fost vândute decât o sută. Cred că cei mai mulți comercianți de timbre şi filatelişti cunosc povestea lor. O coliță de patru a fost nu demult vândută la o licitație cu un milion de dolari. Vreau să spun că sunt valoroase şi sunt vestite. Deci, dacă presupunem că timbrele pe care le avea Lady Cynthia au fost furate, ce poate face hoțul cu ele? De când mi s-a încredințat cazul, mă chinuieşte această întrebare. Nu le poate vinde la un comerciant de timbre autorizat;

îl va întreba de unde le are, ce proveniență au. Acelaşi lucru e adevărat şi pentru casele de licitație. Deci cum profită hoțul de pe urma furtului său?

Am tăcut amândoi, în timp ce Priscilla ne servea cafeaua şi lui Rogoff desertul. Apoi îmi spuse ciugulind din tort:

— Sunt o mulțime de posibilități. Una din ele este răscumpărarea. Individul ia contact cu Lady Horowitz şi se oferă să-i vândă tot ei timbrele pentru n dolari. Erau asigurate?

— Da. Pentru jumătate de milion.

— Ei bine, dacă madam Horowitz nu intră în horă, pungaşul sună agenția de asigurare şi încearcă să încheie un târg. Oamenii de la agenție preferă să plătească o sută de dolari, în loc de o jumătate de milion. O altă posibilitate ar fi un furt comandat. Poate să existe un colecționar care ar face orice pentru a obține nenorocitele alea de timbre. Nu are de unde să plătească un milion la licitație, dar îşi poate permite, să zicem, cincizeci de mii, ca să angajeze un spărgător cu experiență pentru a le sustrage. Crede-mă, sunt şi astfel de colecționari. Bineînțeles că nu le vor expune niciodată în public. Le ajunge să sporovăiască despre ele în particular.

O a treia posibilitate este ca hoțul să folosească timbrele drept garanție pentru un împrumut de la o bancă. Poți să mă crezi pe cuvânt când îți spun că există şi aici şi în străinătate bănci care acceptă

garanții, ca de pildă titluri de rentă furate, fără să întrebe pe cel care solicită împrumutul cum a intrat în posesia lor. Deci escrocul primeşte împrumutul, o şterge din țară şi banca rămâne încurcată cu o marfă de furat, în timp ce păcătosul îşi bronzează fundul pe Riviera Franceză.

— Fascinant, am spus. Nu-mi dădeam seama că ar fi atât de uşor să transformi timbrele în bani gheață.

— Nu e uşor, m-a corectat Rogoff, dar se poate face. Metoda cea mai simplă ar fi, bineînțeles, să vinzi timbrele unui comerciant de timbre necinstit.

— Vorbind despre comercianți, am spus, nu cunoşti vreun expert local care să-mi dea mai multe informații despre Jenny Răsturnata?

S-a gândit câteva clipe.

— La noi pe insulă există un tip numit Bela Rubik. Are un magazin cu timbre şi monede dincolo de Worth Avenue. Îşi cunoaşte meseria. L-am folosit pentru a mă ajuta să identific nişte bunuri furate.

— E cinstit? am întrebat.

— Pe câte ştiu.

— Mulțumesc, Al. Mi-ai fost de mare ajutor. Am acum de unde să încep.

M-a privit lung.

— De ce mă furnică oare prin minte că nu e ultima oară când aud despre timbrele astea?

— Habar n-am, i-am răspuns, ridicând din umeri. Nu văd cum ar putea fi implicată poliția.

— Ultima dată când mi-ai spus aşa, am sfârşit-o la o partidă de împuşcături cu doi scrânțiți. Îți mai aduci aminte?

— Îmi aduc aminte. Te-ai comportat grozav.

— A, da! Şi era cât pe ce să sar în aer. Îți mulțumesc pentru banchet. Nu sunați; aşteptați să sunăm noi.

Ne-am strâns mâna şi el a plecat. Am semnat cecuri pentru prânz şi pentru băuturile mele la bar şi apoi m-am îndreptat din nou spre Palm Beach. Eram mulțumit de cele aflate de la Rogoff. Nu pretind că sunt un Sherlock Holmes. Vreau să spun că nu mi-e destul să arunc o privire spre cineva ca să ştiu imediat că e stângaci, constipat, are o soție cu păr roşu şi trăieşte mâncând somon afumat. Când fac investigații, cercetez faptele unul câte unul. La urmă se adună ele, sper eu. Stau foarte bine cu speranțele.

Am găsit magazinul de timbre şi monede al lui Rubik, fără mare bătaie de cap. Nu era mai mult decât o gaură în perete, dar părea curat şi prosper. În vitrina din față se vedea expusă colecția atrăgătoare de dolari de argint a lui Morgan.

Dar uşa era închisă şi am zgâlțâit de mâner de câteva ori până când omul din interior a venit să mă inspecteze bănuitor prin sticlă. Mi-a descuiat, m-a lăsat să intru, apoi a încuiat din nou uşa după mine. S-a întors după tejghea şi şi-a împins pe creştetul chel ochelarii, o pereche curioasă formată din două lupe de bijutier legate împreună.

— Domnul Rubik?

A dat afirmativ din cap, în timp ce eu i-am întins o carte de vizită pescuită din servietă. A citit-o încet şi apoi mi-a restituit-o.

— Nu am nevoie de avocat, mi-a spus. Mi-am făcut deja testamentul.

Am zâmbit cât am putut de amabil.

— N-am venit să-mi fac reclamă ca avocat, domnule Rubik. Aş dori doar o mică informaţie.

M-a privit lung, în tăcere, fără nicio expresie. Părea să aibă mai mult de şaizeci şi cinci de ani şi paloarea lui cenuşie era o indicaţie că nu va ajunge să împlinească şaptezeci. Avea o faţă buhăită, iar privirea îi era împrăştiată şi mioapă. Îmi amintea de cineva pe care îl văzusem mai demult. Brusc mi-am adus aminte: de domnul Magoo.

— Informaţii? a spus în cele din urmă, cu o voce spartă. Voi avocaţii sunteţi plătiţi cu ora, nu-i aşa?

— E adevărat.

— Pentru informaţii, şi eu fac la fel. Onorariul meu este de cincizeci de dolari pe oră, plătiţi înainte.

Am scos portofelul, am ales o hârtie de cincizeci de dolari şi i-am dat-o. I-am spus apoi, încercând să nu-l las să vadă cât sunt de iritat:

— V-aş ruga să-mi daţi o chitanţă.

— Bineînţeles. Ce informaţie doriţi?

— Aş vrea să aflu câte ceva despre timbrele poştale pentru avion numite Jenny Răsturnata.

Privirea lui mă enerva.

— De ce vă interesează această serie de timbre? m-a întrebat.

Aş fi putut spune „Ce-ți pasă?! Te-am plătit doar, nu-i destul?” Dar în loc de aceste cuvinte am zis:

— Firma mea se ocupă de testamentul unui agent imobiliar din Boca Raton care a murit de curând. Patrimoniul său include şi o coliță de patru timbre Jenny Răsturnata. Am vrea să ştim cam ce valoare au.

— Vrei să fac o evaluare fără să văd timbrele. Îmi este imposibil. În ce condiții se găsesc? Sunt lipite într-un album, sau nu? Sunt decolorate, rupte sau împăturite? Toate aceste lucruri le determină valoarea.

Am oftat.

— Nu doresc să evaluați timbrele respective, domnule Rubik. Vreau doar câteva informații generale asupra acestei serii de timbre.

— În 1918 s-au tipărit nouă coli de timbre de douăzeci şi patru de cenți, pentru avion. Matrița care avea biplanul albastru în centru a fost pusă de-a-ndoaselea. După ce s-a descoperit greşeala, opt coli au fost distruse. Cea de a noua a fost vândută pe sub mână la un oficiu poştal din Washington, D.C. Unui funcționar de la o agenție de bursă, la prețul de douăzeci şi patru de dolari. După o săptămână, acesta a vândut coala de o sută de timbre unui negustor, pentru cincisprezece mii de dolari. Coala a fost apoi

separată în colițe de câte patru şi câte un singur timbru. Cu trecerea anilor valoarea lor a crescut enorm. O coliță de patru care a fost vândută recent la o licitație în New York pentru un milion de dolari avea pe ea numărul matriței. Alte patru, traversate de o dungă de tipar chiar la mijloc, au fost cumpărate cu ceva mai puțin decât jumătate.

— Se poate cumpăra în momentul de față vreo Jenny Răsturnata?

Rubik a ridicat din umeri.

— Orice se poate cumpăra, dacă prețul e bun. Dar multe din timbrele acestea au fost deteriorate. Aşa cum v-am spus, valoarea lor depinde de condiția în care se află.

Am încercat din nou:

— Există vreunul acum pe piață?

— N-aş putea să vă spun.

— A-ți putea afla? Aveți contacte cu alți negustori, presupun. Există o asociație?

— Da.

— Vreți să vă interesați şi să aflați dacă există cineva care oferă spre vânzare acest fel de timbre?

— E complicat, a răspuns. E o mare pierdere de timp.

— Cincizeci de dolari pe oră, i-am reamintit eu.

— Bine, a zis morocănos, am să mă interesez.

Am aşteptat cu răbdare ca să-şi pună ochelarii lui ciudați şi să-mi mâzgălească o chitanță de cincizeci de dolari. Mă încărcase de altfel la socoteală. La tariful cerut, timpul pe care şi-l

consumase cu mine nu depăşea douăzeci de dolari.

Dar nu i-am zis nimic. Dacă voia să creadă că m-a tras pe sfoară, cu atât mai bine. Am profitat enorm de pe urma faptului că am lăsat lumea să creadă că sunt un simplu dansator de step, când în realitate eram în stare să dansez *Lacul lebedelor.*

Am luat chitanța şi i-am dat înapoi cartea de vizită.

— Dacă auziți că se vinde vreo Jenny, vă rog să-mi telefonați. În caz că nu-mi veți da niciun semn de viață, trec eu pe aici peste vreo săptămână.

— Am să vă pregătesc chitanța, a rostit, fără să zâmbească.

Poate că era cinstit, cum afirmase sergentul Rogoff, dar după părerea mea Bela Rubik avea un caracter ursuz şi suferea de lăcomie galopantă. Am jurat să nu-i dau niciodată votul meu pentru gentilețe.

Drumul următor a fost la un magazin cu obiecte de sport, din vecinătate. La secția de tenis am ales o rachetă Spalding care gândeam că îi va plăcea lui Jennifer Towley. Vânzătoarea m-a asigurat că poate fi schimbată dacă greutatea şi echilibrul nu corespund. Am rugat-o să mi-o împacheteze cu panglică lată şi fundă, pentru a fi dată cadou, am pus-o în maşină şi m-am îndreptat spre casă.

Am ajuns la timp ca să mă schimb şi să mă duc la ocean pentru baia de fiecare zi. Când fluxul nu

era prea înalt, mă străduiam să înot o milă în lungul țărmului şi apoi o milă îndărăt. Nu sunt un mare înotător, recunosc acest lucru, dar cu trudă reuşesc să parcurg această distanță. A înota două mile după-amiaza târziu este un exercițiu extrem de sănătos şi te face să aştepți cu nerăbdare ora de cocteil.

Oamenii trebuie să-şi aibă ceremoniile lor, fireşte, şi ora de cocteil era una din ceremoniile familiei noastre. De fapt, rareori dura mai mult de treizeci de minute, dar nu ar fi fost elegant să o numim jumătatea de oră de cocteil, nu-i aşa?

Mama, tata şi cu mine ne întâlneam în salonul de la etaj şi acolo stăpânul casei îndeplinea ritualul de a amesteca într-o carafă (nu prea mare) gin martini. Ştiu că e la modă să ceri martini sec. Cu cât mai sec, cu atât mai bine. Unii sunt convinşi că trebuie să se pună opt sau zece părți de gin şi una de vermut. Ba chiar cunosc nişte fanatici care susțin că este suficient să ai pe undeva prin vecinătate o sticlă de vermut nedeschisă.

Dar tatăl meu, fiind tradiționalist până în măduva oaselor, amesteca băuturile după formula clasică: trei părți gin şi una de vermut. Rezultatul era atât de neobişnuit şi ciudat, încât îl găseam plăcut. Tata îşi uita pentru moment în aşa măsură principiile austere, încât folosea măsline umplute cu ardei iute.

În ziua respectivă venise mai devreme acasă

pentru a lua parte la ora de cocteil a familiei iar apoi să se îmbrace în ţinută de seară, deoarece urma să rostească un discurs la o cină oferită de asociația locală a avocaților în onoarea unei personalități.

Tata a plecat de îndată ce s-a terminat ritualul cocteilului, iar eu şi cu mama ne-am dus să cinăm singuri jos la parter. În seara aceea, îmi aduc aminte, aveam cotlete de miel cu sos de mentă. Altceva decât hamburgerii lui Leroy Pettibone, dar nu neapărat mai gustos. Doar diferit.

Acum trebuie să vă spun câte ceva despre mama mea, o dată ce îi era sortit să joace un rol important în ceea ce am ajuns să numesc mai târziu „înfiorătorul caz al timbrelor Jenny Răsturnata”.

Se numea Madelaine şi era cea mai dulce, cea mai drăguță femeie care a existat vreodată, dar, ca toate mamele, era puțin bătută în cap. Se născuse în Florida, ceea ce e foarte rar. Cei mai mulți locuitori ai Floridei sunt născuți în Ohio. L-a întâlnit pe tata pe când lucra ca secretară în biroul juridic din Miami, unde s-a angajat şi el după ce a devenit avocat în toată regula. S-a dovedit a fi o căsătorie grozavă.

Nu se poate spune că nu existau neînțelegeri, dar erau de cele mai multe ori fără importanță. Părinții mei, de pildă, nu puteau niciodată să fie de acord în privința temperaturii pe care să o fixeze pentru aerul condiționat din dormitor. Sau,

de exemplu, tata deplângea încăpățânarea mamei de a bea vin *Sauternes* la mâncărurile de carne sau peşte. În timp ce mama nu putea să înțeleagă de ce tata cerea să i se apreteze gulerele şi manşetele la cămăşile pentru ocazii.

O problemă personală mai serioasă era sănătatea doamnei Madelaine McNally. Mama mea era grasă, nu obeză, dar fără nicio îndoială mult prea durdulie. În plus, suferea de tensiune arterială mare, cea ce explica probabil coloritul ei îmbujorat şi oarecare dificultate în respirație. Doctorul familiei noastre o pusese la un regim foarte strict şi eram surprinşi văzând că nu pierde din greutate. Apoi am descoperit că mânca în secret trufe de ciocolată pe când îşi îngrijea begoniile din seră.

Dar era într-adevăr o femeie minunată şi eu o iubeam. Am să prețuiesc întotdeauna sfatul plin de înțelepciune pe care mi l-a dat în prima scrisoare pe care am primit-o de la ea la New Haven. „Archy", mi-a scris mama, „trăieşte de parcă fiecare zi a ta ar fi ultima, şi poartă întotdeauna indispensabili curați."

În seara cu cotlete de miel, eu şi cu mama am vorbit de una şi de alta, am râs împreună şi apoi am aplaudat când Ursi Olson ne-a adus zmeură proaspătă acoperită cu o cantitate neruşinată de frişcă.

— Fără calorii, a asigurat-o Ursi pe mama.

— Nu-mi pasă, i-a răspuns ea. Pur şi simplu nu-

mi pasă. Viața e prea scurtă.

La cafea i-am povestit că o văzusem pe Lady Cynthia Horowitz în dimineața aceea.

— O, sper că i-ai transmis salutări din partea noastră.

— Bineînțeles că i-am transmis, am răspuns eu, deşi nu o făcusem.

— Ce femeie nefericită, a remarcat mama, întristându-se brusc. Mi-e milă de ea.

— Dar mamă, femeia asta are tot ce-şi doreşte.

— Nu, mi-a răspuns. Îşi doreşte totul şi nimeni nu poate avea totul.

M-am gândit că vorbeşte prostii şi n-am mai zis nimic. Am plecat de la masă şi mama s-a dus în salon să-şi petreacă seara la televizor. Eu m-am dus sus, la mine în apartament, să trec în jurnal întâmplările zilei.

Dar mai întâi i-am telefonat lui Jennifer Towley de la telefonul meu personal. Mi-a răspuns robotul şi, după semnal, am spus „Jennifer, aici este Archibald McNally. Am de vorbit cu tine ceva urgent, vital, de o importanță disperată. Te rog sună-mă la orice oră din zi sau din noapte". I-am dat numărul meu care nu era trecut în cartea de telefon, i-am mulțumit şi am închis aparatul.

Am aprins apoi prima țigară englezească Oval din ziua aceea (eram teribil de mândru) şi m-am întrebat din nou la ce făcea aluzie Lady Horowitz în legătură cu Jennifer. Nu puteam crede că femeia aceea reținută, perfectă, ar putea avea un

defect mai serios decât o unghie încarnată la picior, dar mă tulbura puțin să descopăr că era şi ea subiectul bârfelor din Palm Beach.

Scrisesem în jurnal mai mult de o oră, notând ce aflasem în ziua respectivă, când, la nouă treizeci, a sunat telefonul. L-am apucat repede şi am zis „Alo?”.

— Jennifer Towley la telefon, mi-a răspuns o voce clară. Ce Dumnezeu poate fi atât de urgent, vital şi de o importanță disperată?

— Te-ai hotărât să ne întâlnim din nou? am întrebat-o nerăbdător.

— Încă mă mai gândesc.

— Ei bine, trebuie. Consiliul de directori al firmei McNally şi Fiul, într-o şedință solemnă, au votat să te recompenseze cu un dar pentru ajutorul important dat în afacerea cu scrisorile Forbisher. Eu am ales darul şi acum trebuie să-l predau. De aceea este necesar să te văd cât de curând posibil.

A râs.

— Mare şmecher mai eşti!

— Trei, am spus eu. Rogoff avea dreptate. Iar acum să nu-mi spui că eşti Zâna cea Bună.

A urmat o scurtă tăcere.

— Ce tot îndrugi acolo? m-a întrebat în cele din urmă.

— Nimic. Bat câmpii. Dar hai, spune-mi pe când?

— Nu ştiu, a răspuns şovăielnic. Am să fiu teribil de ocupată. Am o clientă nouă care vrea să-şi

mobileze dormitorul în stilul *Art Nouveau.* Va fi nevoie să alerg o veşnicie ca să-i găsesc piesele de care are nevoie.

— Cu atât mai mult îți cad bine câteva ore de relaxare. N-ar fi o idee să ne vedem mâine seară la cină? Ai fost vreodată la Clubul Pelicanului?

— Nu, dar am auzit o mulțime de lucruri nostime despre el.

— Totul e adevărat, am asigurat-o. Îmbracă-te simplu. Vin să te iau pe la ora şapte. De acord?

— Bine, a răspuns fără convingere.

— Şi îți aduc cadoul, i-am mai spus, dacă reuşesc să găsesc trei oameni care să-l încarce în camion.

Râdea când am pus telefonul în furcă. Era o încântare să o auzi pe fata aceea reținută râzând. M-am reîntors la jurnalul meu cu un cântec în inimă.

Am terminat de scris însemnările şi la urmă am făcut o schemă de proiect despre felul cum aveam de gând să procedez în legătură cu timbrele Jenny Răsturnata. După aceea mi-am turnat o cantitate foarte mică de tescovină, dintr-o rezervă personală de băuturi spirtoase pe care o țineam într-o veche ladă de marinar, la mine în salon. Cu păhărușul în mână, m-am aşezat să privesc o parte dintr-un film cu *Colombo* la videocasetofonul meu portabil. Mai văzusem de două ori fragmentul, dar tot mă distra.

Mi-am mai umplut o dată păhărelul, am mai luat

o țigară şi eram gata să-mi iau rămas bun de la zi. M-am dezbrăcat, m-am spălat pe dinți şi am făcut un duş. Dacă mă gândeam la Jennifer Towley – şi era ceea ce făceam tot timpul – erau gânduri inocente. În cea mai mare parte.

Mi-am pus pantalonii de pijama, am potrivit aerul condiționat la douăzeci şi cinci de grade, am stins lumina şi m-am culcat. Am dormit somnul tihnit al celor cu inima curată.

Patru

După micul dejun, am telefonat ca să o întreb pe Lady Horowitz dacă a anunțat personalul din casă şi musafirii despre dispariția timbrelor. Mi-a răspuns afirmativ.

— Şi acum toată lumea e la curent, mi-a spus cu amărăciune. Am şi primit o duzină de telefoane de consolare, inclusiv unul de la o verişoară din Sarasota. E adevărat că veştile rele au picioare lungi.

— Aşa se întâmplă întotdeauna, i-am spus vesel. Nu există nimic care să ne facă mai multă plăcere decât necazurile celorlalți.

Apoi am întrebat-o dacă îmi permite să vin şi să petrec o mare parte din zi la ea acasă, făcând investigații discrete. Mi-a răspuns că pot veni. Avea să informeze pe toată lumea că am de gând să vin şi să-mi vâr nasul peste tot. Dar ea nu va fi acasă.

— Lipsesc toată ziua, băiete, am enorm de multe lucruri de făcut.

Am întrebat-o dacă în cazul acesta va fi absent şi Kenneth, şoferul ei.

— Nu, mi-a răspuns. Iau Jaguarul.

Deci nu urma să plece cu Rolls Royce-ul ei antic (un Tourer rar din 1933) condus de şofer, ci singură, la volanul Jaguarului decapotabil, nou nouț şi de culoarea bronzului. Halal viață! Zău că-mi place.

Intrând pe drumeagul acoperit cu prundiş alb al proprietății Horowitz, meditam la trăsăturile caracteristice ale opulenței. Am luat-o la stânga, trecând pe lângă casa de oaspeți, ca să ajung la spațiul larg de întoarcere din fața garajului unde era loc pentru cinci maşini.

Cam prin 1920, când fusese înălțată, clădirea lungă şi joasă urma să fie grajdul pentru caii de călărie şi de trăsură ai primului proprietar. Vă rog să mă credeți când vă spun că lăcaşul acesta făcut ca să adăpostească nişte mârțoage avea pe jos plăci de ceramică din palatul unui nobil venețian sărăcit şi pereții lambrisați cu panouri de stejar aduse de la o mânăstire spaniolă abandonată. Banii, mi-am zis, nu au nici conştiință, nici memorie.

M-am dat jos din automobil şi am intrat în garajul umbros, unde un tânăr musculos (cam de vârsta mea) spăla cu un burete Rolls Royce-ul. Purta pantalonii de la uniforma de şofer, dar îşi

scosese haina. Rămăsese într-un tricou de sport croit anume ca să scoată în evidență corpul: strâns la mijloc şi cu mâneci foarte scurte ca să i se vadă bicepşii, tricepşii şi, mai ştiu şi eu, forcepşii.

— Kenneth Bodin? l-am întrebat.

S-a uitat spre mine şi în primul moment n-am fost sigur dacă îmi va răspunde sau îmi va trage un pumn în şira spinării, aşa, ca să ne distrăm.

— Eu sunt, a răspuns în cele din urmă, cu o voce subțire care te surprindea când o auzeai că iese din mastodontul ăla.

— Mă numesc Archibald McNally, l-am informat. Sper că v-a spus Lady Horowitz că am să trec pe aici să pun întrebări în legătură cu timbrele dispărute.

— Ne-a spus, a recunoscut, încercând să zâmbească spre mine. Mai bine s-ar fi lipsit. Dinții nu-i erau prea grozavi. Sper că nu crede că le-am şterpelit eu.

— Bineînțeles că nu, l-am asigurat. Nu crede despre niciunul dintre cei de ai casei că ar avea ceva de a face cu lipsa timbrelor. Probabil a venit careva din afară.

— Sigur, a spus. Vreun spărgător.

Văzând că dau din cap afirmativ, a început din nou să spele maşina.

— Aş mai avea câteva întrebări, domnule Bodin. Când ai văzut pentru ultima oară timbrele?

S-a oprit din lucru şi părea că se gândeşte. Dacă

era capabil să se gândească. Mă cam îndoiam.

— Ei, Doamne, n-am văzut chestiile alea de ani de zile. Poate doi, poate trei.

— Locuieşti aici?

— Nu. A făcut un semn spre fundul garajului unde un Volkswagen tip 69 de culoarea levănțicii dormita tihnit pe dalele venețiene. Aceea e a mea.

— Frumoasă maşină, am remarcat politicos.

— Îi port de grijă bine, a rostit mândru. Vin cu ea în fiecare zi. Locuiesc la Delray.

— Nu e prea mare distanța ca să o parcurgi zilnic?

— Nu mi se pare. Plec devreme, când nu-i prea mult trafic, ca să pot merge repede. Aveți o Miata, nu-i aşa?

— Îhî.

— E drăguță. Mi-ar place să-mi pot permite şi eu una.

— Domnule Bodin, am spus. Ți-ai exprimat părerea că timbrele s-ar fi putut să fi fost luate de un spărgător. Ai văzut pe cineva dând târcoale pe aici în ultima vreme? Ştii ce vreau să spun. Oprindu-se să privească, sau trecând des cu maşina prin fața casei?

A clătinat din cap.

— Eu n-am văzut pe nimeni. Ați putea întreba patrula de pe plajă.

— Bună idee. Crezi că există cineva printre angajați sau printre oaspeți care s-ar putea să fi fost tentat?

A încetat să mai şteargă Rolls Royce-ul cu pielea de căprioară şi s-a întors cu faţa spre mine. Doamne, era într-adevăr atletic. Până şi muşchii aveau muşchi. Dacă clevetirile erau adevărate – că Lady C. Îl avusese cândva ca amant – puteam să-i înţeleg capriciul. Tipul era o adevărată matahală.

Dar admiraţia mea pentru fizicul lui nu trecea dincolo de ceafa sa groasă. Mă gândeam că seamănă la faţă cu un terrier constipat, iar nuanţa metalică a părului blond nu putea fi dată pe seama soarelui din Florida. Tuns artistic şi pieptănat cu grijă, eram sigur că fusese ajutat de un şampon colorant.

— Nu cred, a răspuns. După părerea mea nu e nimeni aici care să o fure pe Lady Cynthia. E o stăpână bună, iar oaspeţii sunt membri ai familiei.

— Este şi un prieten, Angus Wolfson; despre el ce părere ai?

— La naiba, a exclamat cu o vehemenţă nejustificată. Bătrânul ăla e un mare petrecăreţ. Dar pare plin de bani. Aşa că nu văd de ce ar ciordi timbrele.

— Chiar aşa! De ce? am repetat şi eu. Nu-mi mai venea în cap o altă întrebare la care ar fi fost dispus să răspundă.

— Îţi mulţumesc că ai stat de vorbă cu mine, domnule Bodin. Am apreciat acest lucru.

— De ce n-aş fi făcut-o, a spus. Nu am nimic de ascuns.

S-a întors să plece şi am văzut că are după

ureche o țigară neaprinsă. De ce nu sugea şi o scobitoare, n-am să pot pricepe niciodată.

Am ieşit afară în soare şi auzind râsete dinspre piscină m-am îndreptat agale într-acolo. Un bărbat şi o femeie stăteau la o masă cu umbrelă, îndeletnicindu-se cu ceea ce părea să fie cafea neagră frapată şi o farfurie cu *mini-croissante*. Au privit spre mine în timp ce mă apropiam şi bărbatul, care era bătrân, s-a ridicat încet în picioare.

— Bună dimineața, am spus, scoțându-mi şapca de pânză şi oferindu-le un surâs de 75 de wați. (maximul în ceea ce mă priveşte este de 150). N-aş dori să vă deranjez, dar totuşi mă întreb dacă nu am putea sta de vorbă câteva minute. Numele meu este Archibald McNally. Sper că Lady Horowitz v-a avertizat că s-ar putea să-mi petrec timpul pe aici ca să pun câteva întrebări în legătură cu timbrele Jenny Răsturnata.

— Fireşte, dragă tinere, a spus bărbatul, dându-mi o mână rece şi lunecoasă ca un peşte. Eu sunt Angus Wolfson, un bătrân prieten al Cynthiei. Bătrân într-adevăr, dar te rog nu-mi cere să fiu mai exact în privința vârstei mele. A îmbătrâni e un lucru oribil. Deşi dacă iei în considerație alternativa…

S-a oprit aşteptând să mă audă râzând. Dar nu s-a ales decât cu un alt zâmbet de data asta de 25 de wați.

— Maurice Chevalier, am spus eu.

Ceva s-a schimbat pe chipul lui.

— Oho! a exclamat. Un detectiv erudit.

— Nu din cale-afară, am spus şi apoi am încercat să-l îmbunez pentru că i-am minimalizat gluma. Ce jachetă minunată aveți, domnule Wolfson.

De altfel, era adevărat. Din catifea de Burgundia, cu cordon, gen Norfolk. O purta peste o pereche de pantaloni de flanelă crem. Mai purta şi un fular înflorat, înnodat neglijent în jurul gâtului ca de găină. Un adevărat păun bătrân.

— Mulțumesc, mi-a spus, redobândindu-şi buna dispoziție. Şi această frumoasă doamnă este Gina Stănescu, fiica Cynthiei cu al… al câtelea a fost, dragă? Al treilea sau al patrulea soț?

— Al treilea, a răspuns domnişoara Stănescu, cu un zâmbet uşor şi mi-a întins mâna ca să i-o strâng. Îmi pare bine să te întâlnesc, domnule McNally. Ia loc aici lângă noi.

Am tras un scaun împletit, de grădină şi l-am aşezat în aşa fel că să-i pot privi pe amândoi.

— Avem cafea frapată. Vrei un pahar?

— Nu, mulțumesc, am răspuns. Nu beau niciodată când sunt la datorie.

Intenționasem să fac o glumă, bineînțeles – o glumă fără haz, recunosc – dar nu m-am ales nici cu o umbră de zâmbet.

— Şocantă chestie cu timbrele acelea, a comentat Wolfson. Absolut şocantă.

— Teribil de neplăcut, a completat Gina

Stănescu cu voce slabă. Te face să-i priveşti pe ceilalți cu alți ochi, întrebându-te.

— Puteți să-mi spuneți când ați văzut pentru ultima dată timbrele?

S-au uitat unul la altul. Apoi Wolfson a răspuns:

— Să încerc să-mi amintesc… Eram la cină în seara în care a sosit Alan DuPey cu proaspăta lui soție. Felice nu mai văzuse niciodată timbre cu Jenny Răsturnata, aşa că Cynthia le-a adus jos ca să i le arate. E corect, Gina?

A dat din cap afirmativ.

— Au privit toți cei de la masă timbrele?

— Cred că da, a răspuns Wilson. Cărticica a trecut din mână în mână în jurul mesei.

— Întocmai, a întărit domnişoara Stănescu. Le-am privit şi le-am trecut mai departe.

— Şi apoi, după ce toată lumea a văzut timbrele?

— N-aş putea să jur, dar cred că după ce s-au ridicat toți de la masă, Cynthia a dus timbrele din nou sus la ea în dormitor.

— Le-a dus, a spus fiica gazdei cu voce sigură. Am urcat scările împreună cu ea. Mergeam şi eu sus la mine în cameră, ca să-mi iau un jerseu, căci hotărâsem cu toții să stăm puțin afară la un pahar de coniac. Am văzut-o pe mama intrând cu cărticica roşie la ea în dormitor.

— Şi nimeni dintre dumneavoastră nu a mai văzut timbrele după aceea.

— Nu, au răspuns amândoi la unison.

— Ați observat cumva vreun străin dând

târcoale casei? Cineva care nu părea să facă parte dintre cei de aici?

— Vrei să spui un individ îmbrăcat în negru şi purtând o mască? a întrebat Wolfson râzând. Nu, nu am văzut pe nimeni care să semene chiar de departe a pungaş. Gina?

— Nu, a spus şi ea. Pe nimeni. Totul a decurs ca de obicei.

— Aveți cumva vreo îndoială în privința celor care o servesc pe Lady Cynthia? Vă asigur că orice afirmație veți face va rămâne strict confidențială.

— Îl acuz pe bucătar că a pus prea mult şofran în orez ieri seară, a zis Wolfson. Dar nu putem considera aceasta un delict. Nu, pe cât ştiu, tot personalul este onest şi, trebuie să mai adaug, deosebit de eficient.

— Sunt de acord cu Angus, a spus Gina Stănescu. Toți angajații mamei par demni de încredere şi foarte devotați ei.

Wolfson a surâs batjocoritor spre mine:

— Nu prea îți suntem de folos, nu-i aşa?

— Nu, nu prea, am fost şi eu de acord cu el.

A băut un gât din cafeaua lui frapată şi a mai luat un *croissant,* dându-mi posibilitatea să-l examinez în voie. Fusese probabil bărbat bine în urmă cu cincizeci de ani, dar acum profilul gen Barrymore se înmuiase. De fapt, toată fața atârna în jos, trăgând de fruntea lată şi înaltă care era acum palidă şi lucioasă din cauza pielii prea întinse.

— Domnule Wolfson, am spus, întrebarea mea nu are nicio legătură cu timbrele şi dacă consideraţi că sunt indiscret, vă rog să-mi spuneţi, dar aş vrea să ştiu, sunteţi pensionar?

— Semi, a răspuns. Am fost un fel de librar. Am avut o librărie mică şi drăguţă chiar în scuar. Mai sunt şi un fel de bibliofil şi un fel de anticar. Am fost un fel de câte ceva toată viaţa mea, domnule McNally, şi aş putea să adaug că mi-a mers foarte bine. În ultimul timp, activitatea mea profesională este limitată. Mai sunt chemat uneori drept consultant de bibliotecarii publici şi particulari pentru evaluarea unor cărţi rare, înainte de a fi vândute sau licitate.

— Interesant, am spus. Am o primă ediţie a cărţii Comici Nebuni. S-o vând sau să o ţin?

— N-o vinde, a spus. Păstrează-o.

Am râs cu toţii.

— Şi cum rămâne cu mine, Gina Stănescu, mă simt trecută pe linie moartă. Nu doreşti să ştii nimic despre mine?

— Ba cum să nu, m-am grăbit eu să o asigur.

— Am patruzeci şi unu de ani şi nu sunt căsătorită, m-a informat ea cu voce egală. Sunt deci pe cale de a deveni ceea ce se cheamă o fată bătrână. Ciudată soartă pentru fiica unei mame care a fost căsătorită de şase ori, nu-i aşa? Trăiesc în Franţa, la Rouen, unde sunt directoarea unui orfelinat. Şi aceasta este toată povestea vieţii mele,

întreagă şi completă.

— Un orfelinat, am repetat. Trebuie să fie o îndeletnicire care aduce multe satisfacții.

— Satisfacții şi dezamăgiri. Niciodată nu ajung banii.

— N-ar trebui să afirmi acest lucru, Gina, a mustrat-o Wolfson. Acum domnul McNally va bănui că ai ciupit timbrele mamei tale ca să ajuți căminul tău pentru bastarzi.

Eu m-am simțit jignit, dar ea nu. S-a aplecat pentru a-şi pune mâna moale pe una din ghearele lui cu venele în relief.

— Dragul meu Angus, a rostit cu afecțiune. Vorbeşti ca un demon, dar ştiu că ai o inimă de aur.

— Din alamă coclită, vrei să spui, a zis el zâmbind şi ridicându-i mâna pentru a-i săruta degetele.

Gina Stănescu îmi făcea impresia unei femei ciudate. Era înfăşurată într-o rochie de vară făcută din kilometri întregi de sifon alb şi purta o pălărie împletită din paie, cu un bor lat, moale, care uneori îi ascundea ochii întunecați. Rochia vaporoasă şi pălăria îi dădeau un aer diafan, încât ți-o puteai închipui gonind în galop peste dealurile cu mărăcini şi strigând „Heathcliff! Heathcliff!”

Dar în ciuda acestui aspect vaporos, trăsăturile îi erau la fel de dure ca ale mamei sale. Comportarea ei nu avea nimic jucăuş şi presupuneam că orfanii din Rouen luau în serios

lecțiile şi nu lăsau mâncarea în farfurie. Mă întrebam alene cum arată trupul fiicei lui Lady Cynthia, ascuns sub toată mătasea aceea foşnitoare. Imaginea care mi-a venit în minte a fost o sabie japoneză foarte elegantă.

Wolfson s-a întors brusc spre mine.

— Eşti fiul avocatului Cynthiei, Prescott McNally, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— L-am întâlnit pe tatăl tău. Un gentleman de şcoală veche, a zis, şi zâmbetul lui conținea ceva mai mult decât ironie, dar mai puțin decât dispreț.

— Întocmai aşa, am încuviințat şi m-am ridicat să-mi iau rămas bun. Le-am mulțumit pentru cooperare şi i-am prevenit că s-ar fi putut să mă reîntorc cu alte întrebări. Au fost cât se poate de amabili, dar, reîntorcându-mă spre maşină, am auzit râsul lor înfundat plutind peste peluza bine coafată.

Cum nu mă invitase nimeni să mai rămân ca să prânzesc acolo, am gonit spre casă, tânjind după o bere rece şi un sandviş cu carne de vacă pusă pe pâinea de secară pe care Ursi Olson o cocea o dată pe săptămână. Nu mai era carne de vacă în frigider, dar Ursi a făcut rost de somon afumat şi, punând felii de ceapă deasupra, mi-a oferit un înlocuitor pe cinste.

Cu sandvişul în mână, m-am dus agale spre garaj unde Jamie planta câțiva palmieri pitici pentru a-l face să nu mai semene cu o baracă.

— Ce-i nou? l-am întrebat.

— Nimic, a răspuns, aşa că m-am apropiat şi l-am lovit cu cotul.

— Am stat de vorbă cu Kenneth Bodin azi dimineață, am spus eu. Ai avut dreptate, e mare de tot.

— Îhî.

— Dar mi s-a părut cam tăntălău, am adăugat eu.

Am aşteptat apoi cu răbdare.

— Numele ibovnicii e Silvia, a spus în cele din urmă. Silvia Monteliff sau Montgrift sau Montgrief. Cam aşa ceva. Stă la Delray Beach.

— Normal, acolo locuieşte şi el. Mulțumesc Jamie.

Am luat ce mai rămăsese din sandviş sus la mine în vizuină şi am scris un timp în jurnal. Mă gândeam că o să-mi lipsească energia în seara aceea, după ceea ce speram să fie o întâlnire plăcută cu Jennifer Towley.

La două treizeci eram înapoi la casa Horowitz şi de data asta am intrat în clădirea principală pe uşa din dos şi m-am dus direct în bucătărie. Jean Cuvier, bucătarul, stătea la o masă din oțel inoxidabil, cu obişnuita țigară atârnându-i în colțul gurii. Era aplecat asupra unui buletin prăpădit al curselor de cai de la Calder. În loc de boneta albă specifică meseriei sale, avea o şapcă de baseball a echipei New York Yankee, cu cozorocul întors la spate. Dacă talia ar indica

talentele culinare, ar fi trebuit să fie un *Cordon Pourpre* în loc de *Cordon Bleu.* Căci era un adevărat uriaş, cu trei bărbii, două burți şi, presupun, fălci sub genunchi. Era de asemeni o negare vie a credinței populare că oamenii graşi sunt veseli, el însuşi fiind ursuz şi țâfnos. Dar geniul său când era vorba de cratițe scuza orice.

— *Bonjour, maître,* am spus.

S-a încruntat la mine printr-un rotocol de fum.

— *Bonjour, Ar-chay,* a răspuns.

Conversația care a urmat a fost în limba franceză. Anii petrecuți la Yale nu fuseseră complet pierduți.

L-am întrebat când a văzut timbrele Jenny Răsturnata pentru ultima dată. A ridicat din umeri şi mi-a spus că în urmă cu mulți, mulți ani. L-am întrebat dacă a văzut o cărticică roşie trecând din mână în mână în timpul mesei din seara zilei în care a sosit Alan DuPey cu soția. A ridicat din umeri şi a spus nu.

L-am întrebat dacă nu crede că cineva din personal ar fi putut să ia timbrele. A ridicat din umeri. L-am întrebat dacă nu a văzut vreo haimana dând târcoale casei. A ridicat din umeri şi a spus nu. L-am întrebat apoi dacă nu crede că cineva dintre persoanele care sunt în vizită ar fi în stare de o faptă atât de mârşavă. De data asta nu a ridicat din umeri, ci a stins încet mucul minuscul de țigară într-o farfurioară de porțelan.

— Poate, a spus.

— Cine?

— Fiul care e englez. Harry Smythe şi soția lui.

— De ce tocmai ei?

Atunci a ridicat din nou din umeri.

— Sunt nişte persoane foarte reci. Şi ultima dată când au fost aici nu mi-au dat niciun bacşiş. Au mâncat o lună de zile şi nu mi-au dat niciun bacşiş. Mi-am zis că sunt zgârciți. Reci şi zgârciți. Dar poate că au nevoie de bani. Au văzut timbrele şi şi-au zis că stăpâna e bogată şi n-o să le simtă lipsa. Aşa că au pus mâna pe ele. Simplu, nu-i aşa?

Eram gata să ridic din umeri când a intrat o tânără în uniformă de fată în casă. Am recunoscut-o, căci o văzusem la cinele la care familia mea fusese invitată de Lady Horowitz. Ştiam că i se spune Clara, dar nu-i ştiam numele de familie. M-am prezentat şi astfel am aflat că era Clara Bodkin. Era o creatură atrăgătoare, puțin cam plină, dar bine proporționată. Tenul ei fără cusur, bronzat de soare, era deosebit de plăcut.

Am parcurs lista întrebărilor, în engleză, cu rezultate slabe. Da, văzuse timbrele trecând de la unul la altul, în jurul mesei, la cină, în ziua sosirii lui DuPey. Era ultima dată când le văzuse. Nu, nu credea că cineva dintre angajați sau vizitatori ar fi fost în stare să le fure. Şi, deşi nu văzuse niciun străin prin preajma locului, după părerea ei cineva se strecurase în casă când toată lumea era adormită şi luase timbrele din seiful aflat în

dormitorul doamnei. Gândul acesta o făcea să se înfioare.

Am ascultat toate acestea puțin cam absent. Atenția mea era atrasă în altă parte, căci, pe când Clara vorbea, stătea alături de scaunul lui Jean Cuvier şi acesta îi mângâia tot timpul fundul, cu un aer gânditor. Fata nu se dădea la o parte.

Jean observase probabil o expresie de mirare pe chipul meu, căci după ce Clara a terminat de vorbit, şi-a aprins o altă țigară şi mi-a spus în franceză:

— Totul e-n regulă Ar-chay, Clara şi cu mine urmează să ne căsătorim.

— Felicitări, le-am urat eu din toată inima.

— Pentru o noapte, a adăugat şi a izbucnit într-un hohot de râs.

— Ce spune grăsunul? m-a întrebat Clara. Vorbeşte din nou prostii?

— Nici vorbă, m-am grăbit să o asigur. M-a îndemnat să cred ce spui tu, aşa cum cred în biblie, deoarece ştii tot ce se petrece în casa asta.

— E adevărat că ştiu, a încuviințat ea din cap. Dar nu văd nimic rău, nu aud nimic rău şi nu spun nimic rău.

— Foarte înțelept, i-am răspuns.

Pe când plecam, ea îi gâdila ceafa grasă. Bănuiesc că s-a urcat la el în brațe, dacă o fi reuşit.

Mi-am zis că îmi câştigasem leafa pentru ziua respectivă şi afară de asta, să pui tot timpul

aceleaşi întrebări avea efect similar torturei chinezeşti cu picătura de apă. M-am întors acasă, m-am schimbat, şi am coborât pe plajă. Am înotat hotărât cele două mile şi am ajuns acasă la timp ca să mă îmbrac pentru ora de cocteil a familiei şi întâlnirea cu Jennifer Towley.

Mama a constatat cât arăt de bine, tata privea dezgustat la cămaşa mea de polo verde ca otrava, iar eu consumam partea care mi se cuvenea din conținutul carafei cu martini. După aceea le-am urat noapte bună şi am plecat spre ceea ce speram să fie o seară cu mii de desfătări. N-am uitat racheta de tenis pentru Jennifer. Şi mai vorbim despre grecii care ofereau daruri.

Locuia dincolo de Lake Worth, la sud de Royal Park Bridge. Era un vechi cartier cu străzi scurte, la vest de Flagler Drive. Casele erau mici dar cochete, cu puțin teren în față, foarte bine îngrijit. Jennifer închinase parterul unei clădiri cu etaj, cu pereții exteriori acoperiți de stuc vopsit în albastru ca cerul. Apartamentul era în acelaşi timp magazinul ei de antichități. Tot ce se vedea acolo era de vânzare, cu excepția stăpânei, bineînțeles.

M-a întâmpinat în uşă, şi am urmat-o într-un hol (eduardian) şi apoi în salon (victorian). O sfătuisem să se îmbrace simplu, dar era pusă la punct impecabil, într-o rochie neagră atât de simplă şi nepretențioasă, încât costase probabil o avere. Unica bijuterie pe care o purta era un lanț strâns pe gât, din ametist pal. Elegantă? Dacă

notele s-ar fi dat până la zece, i-aş fi acordat doisprezece.

Racheta de tenis a avut imediat succes. După ce a cântărit-o în mână şi a simulat că loveşte în minge, mi-a confirmat că greutatea şi balansul sunt perfecte şi mi-a dat drept mulțumire un sărut. N-a fost decât unul extrem de mic, dar foarte apreciat.

I-am ținut deschisă uşa maşinii şi pe când se urca, am zărit o clipă picioarele goale, bronzate care m-au făcut aproape să fac stânga împrejur şi să mă întorc în casă. Mi-am stăpânit însă pornirea şi am plecat spre Clubul Pelicanului. I-am atras atenția la luna plină pe care o comandasem pentru noaptea aceea.

— Aş putea să mă prefac în vârcolac, am avertizat-o.

— Voi lua nişte usturoi de la restaurant, a spus ea.

— Usturoiul este pentru vampiri. Ca şi picioarele de broască. Nu se cunoaşte nimic care să te apere de vârcolaci.

— Am cordon negru la carate.

— Eu am cordon alb la luptele indiene. Poate ceva mai târziu astă-noapte ai să mă laşi să fac o demonstrație.

— Ce am să mă fac eu cu tine? m-a întrebat râzând.

— Să mă iubeşti, i-am răspuns, dar numai în gând.

Am ajuns destul de devreme ca să o luăm înaintea mulțimii care venea la cină şi Priscilla ne-a condus la masa mea preferată, într-un colț al sălii. Jennifer privea în jurul ei cu interes.

— Seamănă cu o cantină studențească, a spus.

— Asta am şi intenționat. Şi să fie strict numai pentru bărbați. Dar la scurt timp după ce a fost organizat clubul, prietenele şi soțiile câtorva membri fondatori au amenințat să ne dea în judecată dacă nu li se va îngădui să ia parte. Spuneau că se vor plânge că au loc discriminări sexuale, deoarece la club se discutau afaceri. În realitate, singurul lucru despre care se discuta intens erau remediile împotriva mahmurelii, dar ne-am supus amabili dorinței lor. Acum Clubul Pelicanului este o instituție mixtă. Lista membrilor e completă, dar cum prezidez Comitetul membrilor aş putea să aranjez un *quid pro quo* şi să-ți fac rost de o legitimație de membru, dacă te interesează.

— Îți mulțumesc, răspunse ea cu privirea directă şi calmă. Dar nu cred că e nevoie. Dacă doresc să vin aici, te rog pe tine să mă inviți.

— Grozavă idee, am aprobat şi m-am uitat în jur după Priscilla.

Stătea în uşa bucătăriei şi când mi-a prins privirea a arătat spre Jennifer şi a făcut un O din degetul mare şi arătător ca semn de OK. Îmi făcea plăcere aprobarea ei. A venit lângă masa noastră şi s-a oprit cu un şold scos provocator înainte.

— Vreți ceva să vă udați gâtlejurile, oameni

buni? ne-a întrebat.

— Hai să luăm un cocteil de şampanie, i-am propus lui Jennifer.

— O, Doamne, mă răsfeți.

— Aceasta este exact intenția mea. Adu-ne cocteil de şampanie, Priscilla. Şi ce recomandă Leroy astă-seară?

— Friptură de porc sau peşte la grătar.

— Cum e peştele?

— N-am de unde să ştiu. Eu mănânc la Medonald's.

Jennifer a zâmbit.

— Priscilla, i-am spus. Vezi cum te porți!

A surâs şi a plecat să ne aducă cocteilurile.

Cina s-a dovedit a fi extrem de plăcută. Am comandat amândoi peşte şi am împărțit o salată mare mixtă, iar ca desert am comandat înghețată de lămâie.

Jennifer mânca de parcă venise de la sapă, ceea ce face întotdeauna plăcere bărbatului care achită nota de plată. Vorbea foarte puțin, dar nu era nimic rău în asta. Mie îmi place să vorbesc, aşa precum probabil ați ghicit, şi am reuşit să o fac să râdă tot timpul cinei.

Nu mă consider un vânător de fuste. Cele mai multe din relațiile mele cu femeile au fost de durată, unele ajungând chiar la trei sau patru luni, ba una a durat un an întreg, aproape. Am preferat întotdeauna fetele vesele, care nu țin morțiş să fie duse spre altar în timp ce o voce de

soprană strigă „O, făgăduieşte-mi”.

Am traversat apoi la bar unde am luat un cocteil din coniac şi lichior, căci aşa părea să fie şic. Aveam o vagă intenție romantică de a propune o plimbare lungă cu maşina de-a lungul coastei, în timpul căreia luna plină, oglindindu-se în marea liniştită, şi-ar fi exercitat magia, trezind pofte senzuale. Dar Jennifer, acum brusc serioasă, dacă nu chiar solemnă, a spus că vrea să se reîntoacă acasă, deoarece avea o întâlnire importantă a doua zi devreme. Luna s-a ascuns prompt după un nor.

Astfel că am dus-o înapoi la locuința ei, dezamăgit dar nu distrus. Pe lângă faptul că trebuie să o faci pe clovnul, e nevoie şi de infinită răbdare. Am tras maşina la intrarea casei ei drăguțe şi am oprit motorul, sperând în ciuda aparențelor că mă va invita înăuntru pentru un ultim pahar.

S-a întors pe scaun ca să mă privească în față şi mi-a luat mâna într-a ei. Început promițător.

— Archy, trebuie să-ți spun ceva.

— Da?

— Sunt divorțată.

Era rândul meu să râd.

— Spui acest lucru de parcă ar fi o perversiune teribilă, ca de pildă să colecționezi degetare. O mulțime de oameni sunt divorțați. Câțiva dintre prietenii cei mai buni pe care îi am sunt divorțați. Zău că nu-i un păcat mortal.

— Am dorit doar să ştii.

— Mulțumesc. Acum ştiu.

A ezitat şi am avut impresia că era gata să se destăinuiască mai mult. Dar s-a răzgândit probabil şi a zis:

— Deci asta nu va schimba relația dintre noi?

Mă uitam lung la ea şi cred că gura mi s-a deschis un pic.

— Bineînțeles că nu, am asigurat-o, gândindu-mă că nu putea fi vorba de lucrul despre care mă prevenise Lady Horowitz. Divorțul e la fel de răspândit în Palm Beach ca râia printre capre. Nu văd de ce să schimbe ceva.

— Nu vrei să intri să bei un ultim pahar? m-a întrebat. Ce femeie stranie şi enigmatică!

Cinci

A doua zi dimineața, am pornit spre birou cu tata.

Conducea automobilul său Lexus aşa cum făcea toate celelalte: încet, atent şi cu un profund respect pentru semnele de circulație. Adică, dacă ajungeam la un semafor roşu şi nu se vedea nimic venind nici dintr-o direcție, se oprea totuşi şi aştepta lumina verde. Ce om corect era tata! Fără să fie pedant; avea doar o reală venerație pentru legi. Pe mormântul său şi-ar fi meritat cu prisosință inscripția: „Prescott McNally. Nu a furat niciodată un prosop de hotel.”

— Ai făcut vreun progres în legătură cu timbrele

despre care Lady Horowitz declară că îi lipsesc? a întrebat, cu privirea nedezlipită de pe şosea.

— N-aş putea spune că da, domnule, i-am răspuns. Până în prezent am vorbit cu trei membri ai personalului şi cu doi dintre oaspeți, dar am aflat foarte puțin.

A rămas un timp tăcut şi eu ştiam că roțile minții lui sunt în mişcare. Nu măcinau încă, dar se învârteau.

— Care este părerea ta, Archy? Timbrele au fost doar rătăcite, sau furate?

— Nu pot deocamdată decât să ghicesc, i-am răspuns. Presupun că au fost şterpelite.

Abia atunci roțile au început să macine şi a dat din cap.

— Cred că ar fi prudent să plecăm de la această presupunere. Voi telefona şi o voi sfătui pe Lady Cynthia să anunțe imediat poliția despre dispariția timbrelor sau, dacă preferă, anunț eu în locul ei.

— Tată, am spus jignit, abia am început să fac investigațiile.

Mi-a aruncat o privire rapidă ca imediat să-şi întoarcă atenția înapoi spre şosea.

— Archy, nu vreau să-ți rănesc mândria, dar dacă nu sunt găsite timbrele – o posibilitate pe care o admiți şi tu – iar Lady Horowitz cere despăgubiri de la asigurare, este de o importanță vitală să existe un raport la poliție că furtul a fost denunțat. E clar, nu-i aşa?

— Da, domnule, am răspuns resemnat. Asta înseamnă să nu mă mai ocup de caz?

— Nicidecum. Doresc chiar să continui investigațiile tale discrete.

— Asta înseamnă că eu şi poliția vom merge unul pe urmele celuilalt, am comentat, punând întrebări aceloraşi oameni de două ori.

— Ai mai lucrat şi în trecut cu poliția, şi, trebuie să adaug, cu mult succes. Afară de asta, precum bine ştii, este înțelept şi se practică să ceri unor martori să repete de două ori ceea ce au de spus. Este o metodă eficientă pentru a descoperi inadvertențele.

— Foarte bine, m-am supus. Am să continui. Poți să o sfătuieşti pe Lady Cynthia să declare furtul sergentului Al Rogoff. Dacă informația ajunge la el, poate îi este încredințat lui cazul. Al şi cu mine ne înțelegem bine.

Nu am considerat că este necesar să-i spun că Rogoff ştie deja despre dispariția timbrelor. Am mers un timp în tăcere şi mă întrebam dacă introducerea oficialității în ceea ce eu consideram că este cazul meu, se va dovedi a fi o piedică sau un ajutor.

— Ai petrecut o seară plăcută ieri? m-a întrebat tata cu prefăcută nepăsare.

— Cum? am tresărit. A, da, domnule, foarte plăcută.

— Cu cineva pe care mama ta şi cu mine o cunoaştem?

— Nu cred. Cu Jennifer Towley, doamna care ne-a restituit scrisorile lui Frobisher. I-am dat racheta de tenis.

— Şi a apreciat-o?

— Extrem de mult.

— Te simți atras de ea?

— Teribil de mult.

— Am impresia că am auzit acest lucru de multe ori în trecut, a remarcat oftând.

Am început să râd.

— Tată, ştiu foarte bine că tu şi cu mama ați vrea să mă vedeți căsătorit şi fericit, aducând pe lume nepoți la intervale regulate. S-ar putea să vină şi zilele acelea, dar încă nu-i momentul.

Firma McNally & Fiul nu-şi avea sediul într-o magherniță. Ocupam (fiind şi proprietarii) un edificiu cu cinci etaje, făcut din sticlă şi oțel inoxidabil, în Royal Palm Way. Stilul arhitectonic nu era pe gustul tatălui meu, dar îşi dădea seama că aspectul modern şi strălucitor impresiona clienții, clienții potențiali şi pe controlorii de la Serviciul Intern pentru Venituri.

Firma se ocupa în cea mai mare parte de administrarea bunurilor, impozite, tutelarea fondurilor destinate operelor de caritate şi alte chestiuni anoste ca acestea. Dar aveam şi personal specializat în litigii, proprietăți imobiliare, drepturi de autor, mărci şi patente, divorțuri, delapidări, garanții personale şi materiale, ba chiar aveam un bătrân aiurit care

ştia mai mult drept maritim decât oricare altul la sud de Golful Chesapeake. McNally & Fiul era de fapt un supermagazin juridic.

Biroul meu era probabil cel mai mic din toată clădirea şi adesea mă gândeam că sunt condamnat să lucrez în această celulă pentru ca Prescott McNally să poată respinge orice acuzație de nepotism. Dar în realitate nu-mi prea păsa, deoarece nu stăteam în birou decât rareori. Fireşte, nu aveam o secretară personală, dar în puținele ocazii (cam o dată pe an) când aveam de scris o scrisoare, secretara tatălui meu, doamna Trelawney, mă ajuta să o compun şi îmi corecta ortografia. Nu reuşeam să-mi amintesc precis când se folosesc doi de e sau doi de m, în anumite cuvinte.

Motivul pentru care mă dusesem la sediu în dimineața aceea era decontul lunar al cheltuielilor, decont cu care, aş fi putut de altfel concura la Premiul Pulitzer pentru Ficțiune. Mi-am adunat toate notele de plată de la baruri şi restaurante, chitanța pentru racheta de tenis a lui Jennifer, cea semnată de Bela Rubik (specialistul în timbre şi monede), contribuții la diverse cluburi şi tot ce-am mai putut găsi. Am făcut totalul şi mi s-a părut jalnic de insuficient.

Aşa încât am mai adăugat nişte cheltuieli din burtă: taxiuri pe care nu le-am folosit niciodată, mită unor informatori cărora nu le-am dat nimic, benzină cumpărată pentru Miata. Nu săream

peste cal, bineînțeles, doar nu sunt necinstit. Dar pe măsură ce adăugam diverse cheltuieli, decontul meu necinstit devenea satisfăcător.

Tot mai lucram la el când a sunat telefonul. Am fost mirat, deoarece telefonul meu nu sună aproape niciodată, iar când sună formează de obicei cineva un număr greşit.

— Archibald McNally, am răspuns.

— Machiavelli din Palm Beach? a întrebat sergentul Al Rogoff. Am vrut doar să ştiu dacă eşti acolo. Ce surpriză plăcută! Vin la tine imediat.

— Pentru ce? am întrebat.

— Aşa, fu răspunsul lui înainte de a închide.

Peste jumătate de oră se foia căutând o poziție mai confortabilă pe unicul scaun pliabil din oțel care îmi fusese dat pentru vizitatori. Privea spre mine mai mult furios decât îndurerat.

— Şobolan Fățarnic, mi-a spus pe un ton acuzator. O, iartă-mă, unui amic al onorabilei Lady Horowitz aş fi trebuit să mă adresez cu domnule Şobolan Fățarnic.

Am ridicat mâinile cu palmele spre el în semn că mă predau.

— Al, îți jur că n-am avut habar până astăzi dimineață că are de gând să facă o plângere la poliție. Zău că-mi imaginam că va trebui să-mi bat capul singur. N-am avut nici cea mai vagă idee că o să ajungă totul la tine.

— Mda, a zis, privindu-mă lung. O fi şi aşa. Sau poate că nu. Ai început să faci cercetări?

— Numai de două zile.

— Ce-ai aflat? m-a întrebat, scoţându-şi un carnet.

I-am comunicat numele personalului şi al oaspeţilor care locuiesc în casa Horowitz. I-am rezumat conversaţiile pe care le avusesem cu Kenneth Bodin, Angus Wolfson, Gina Stănescu, Jean Cuvier şi Clara Bodkin. I-am descris camera unde dormea Lady Cynthia şi i-am povestit despre cutia de bijuterii neatinsă care se afla în imediata apropiere a seifului zidit în perete.

A mâzgălit nişte însemnări rapide în carnet şi când a văzut că am terminat a ridicat privirea bănuitoare spre mine.

— Asta-i tot ce ai aflat?

— Da.

— Las-o baltă, Archy, nu încerca să şmechereşti un şmecher. Nu mi-ai spus tot ce ştii.

Curăţasem bine osul pe care intenţionam să i-l ofer.

— Ei da, ar mai fi ceva, i-am spus cu o voce ezitantă, dar nu cred că are importanţă.

— Lasă-mă pe mine să decid. Despre ce este vorba?

I-am spus că în urmă cu câteva săptămâni înainte de dispariţia timbrelor, un valet şi cu o fată în casă au plecat de la Lady Horowitz pe motiv că nu pot suporta căldura verii în Florida.

— Dar timbrele au mai fost văzute după plecarea lor, am subliniat, deci nu pot fi implicaţi în furt.

Doar dacă s-au reîntors pe furiş.

— Aha, a spus Al, sau au povestit unuia iute de mână despre timbre. Bine, am să mă mai gândesc şi eu. Şi-a închis carnetul gros de însemnări şi a pus o bandă de gumă în jurul lui. Ai de gând s-o faci mai departe pe Sherlock Holmes în chestia asta?

Am dat afirmativ din cap.

— Mă gândeam să merg acolo azi după-amiază şi să mai pun întrebări unora cu care încă nu am vorbit.

S-a gândit un timp la acest lucru şi aşteptam să ia o hotărâre. Dacă îmi poruncea să abandonez, nu puteam decât să-mi pun coada între picioare şi să plec. El avea insigna, nu eu.

— Bine şi aşa, spuse el în cele din urmă. Adulmecă şi tu în continuare şi o să comparăm notele. Nu-mi ascunzi nimic, ai înţeles?

— Bineînţeles, nici nu concep altfel, l-am asigurat.

A oftat şi s-a ridicat anevoie în picioare.

— Nu-mi place să am de a face cu cei din Palm Beach. Toţi bogătanii ăia se poartă cu mine de parcă le-aş fi servitor.

— Nu te gândi la asta, l-am sfătuit. Sunt exact la fel de inocenţi şi de vinovaţi ca oricare alţii. Şi nu uita cadourile de Crăciun.

— Mda, a spus acru. O cutie de biscuiţi stătuţi. A pornit spre uşă, apoi s-a oprit şi a aruncat o privire biroului meu minuscul. Deci asta este

adevărata ta valoare, a spus.

— Nu uita că sunt fiul patronului.

Râdea pe când ieşea de la mine.

Ceea ce nu-i spusesem, bineînțeles, şi nici nu aveam de gând să-i spun, era zvonul că în urmă cu câțiva ani Lady Horowitz se hârjonise cu şoferul. Îmi făcea impresia că stăpâna era tipul acela de femeie care obişnuieşte să pună ea capăt unor asemenea relații. Nu putea fi Kenneth Bodin cel care dăduse înapoi. Pentru ce ar fi renunțat de bună voie la avantaje?

Şi, presupunând că a fost părăsit fără multă ceremonie, era posibil că nutrise gânduri de răzbunare împotriva bogătaşei care se legase de el pe neaşteptate şi tot aşa de brusc îi dăduse papucii, fie din plictiseală, fie că găsise un alt amant care îi oferea aceeaşi plăcere fizică, plus creierii care lui Bodin îi lipseau. Din cauza asta, namila, jignită în orgoliul de bărbat, se hotărâse să-i şterpelească timbrele ca să-i dea o lecție.

Nu prea ține, nu-i aşa? Şi eu ştiam acest lucru. Dar era singura teorie care îmi venise în minte până în momentul acela şi voiam s-o verific înainte de a pasa rezultatele sergentului Al Rogoff.

Am terminat de compus foaia de decont, am depus-o la contabilitate şi apoi m-am oprit la bufetul personalului. Specialitatea pentru prânzul din ziua aceea era o mâncare denumită „mushburger”, făcută din ciuperci tocate, morcovi, măsline şi rubarbură. De ce nu puseseră şi napi?

Oricum nu mi-a trebuit. Dar am băut un pahar cu suc de roşii fără sare şi am mâncat două prăjituri de orez. Simțindu-mă uşor şi sănătos, am sărit în Miata şi m-am îndreptat spre domeniul Horowitz.

Am sunat la intrarea din față şi, aşa cum speram, uşa de stejar masiv mi-a fost deschisă de doamna Marsden. Am schimbat câteva glume şi am întrebat-o dacă putem vorbi câteva minute între patru ochi.

— Mă întrebam când îmi vine şi mie rândul, a spus, surâzând cam forțat, şi m-a condus în salonul de la primul etaj, destul de mare ca să încapă orchestra de muzică pop din Boston. Ne-am aşezat în fotolii acoperite cu creton, într-un colț mai retras şi, aplecați unul spre celălalt, am vorbit cu voce scăzută, de parcă am fi divulgat secrete de stat.

Era o femeie maiestuoasă cu ținuta şi comportarea unui sergent major. Era văduvă şi ştiam, din întâmplare, că reuşise să țină la colegiu doi copii, îndurând nebuniile menajului Horowitz. O servea de mulți ani pe Lady C. Şi mă îndoiam că ar fi mirat-o vreo nelegiuire făcută de stăpâna ei. Ştia că lucrează pentru o descreierată şi accepta acest lucru.

I-am pus obişnuitele mele întrebări şi mi-a răspuns negativ la toate. Apoi m-am sprijinit de spătarul scaunului şi am privit-o cu gravitate.

— Doamnă Marsden, ştiți că nu sunt avocat, dar îl reprezint pe tatăl meu, angajat de Lady Cynthia

ca jurisconsult. Prin urmare, sunt şi eu obligat la aceeaşi totală discreție care există între avocat şi client. Ceea ce vreau să spun este că McNally & Fiul au datoria să protejeze interesele pe care le are Lady Horowitz. Pornind de la acest fapt, există ceva ce ați putea să-mi spuneți în legătură cu dispariția timbrelor? Vă asigur că orice ar fi va rămâne strict confidențial.

A rămas mult timp tăcută, ceea ce era un indiciu în sine. Dacă n-ar fi fost nimic, mi-ar fi spus-o imediat.

În cele din urmă s-a mişcat agitată.

— Nu există nimic care să pot pune în cuvinte, a spus. Nimic bine definit, înțelegeți?

Am dat afirmativ din cap.

— O impresie, a continuat, nimic altceva decât o impresie. Văd oameni vorbind, ca apoi să tacă dacă mă apropii. Şi oameni întâlnind alți oameni pe care nu ar trebui să-i întâlnească.

— Ce fel de oameni? am întrebat.

Dar mi-a ignorat întrebarea.

— Toată atmosfera, a spus gânditoare. Ca şi cum s-ar întâmpla ceva. Ca şi cum ceva s-ar duce de râpă. Dar nu ştiu despre ce este vorba. Nu v-am prea ajutat, nu-i aşa?

— Mai mult decât vă închipuiți, am asigurat-o. Am încredere în instinctul dumneavoastră. Dacă lucrurile devin puțin mai limpezi, vreți să luați legătura cu mine?

— Da, aş putea face acest lucru.

— Ştiu că aveți numărul nostru de telefon de acasă și de la birou. Voi fi într-adevăr recunoscător dacă mi-ați da un telefon. Treaba asta nu mi se pare curată.

— Chiar aşa, a spus dând din cap viguros. Nu-mi place absolut deloc.

— Nu vreau să vă mai răpesc timpul, doamnă Marsden. Mai este cineva pe aici cu care aş putea vorbi?

— Harry Smythe şi soția lui sunt afară pe terasa de la nord. Joacă şah.

— Sunt persoane amabile? am întrebat-o.

— N-am de unde să ştiu, domnule, a răspuns, aşa cum se cuvine să răspundă o femeie de serviciu perfectă.

Mi-am îndreptat paşii spre terasa dinspre nord – care era la umbră – şi-am dat peste un conflict conjugal. Nimic vulgar. Pe când mă apropiam, bărbatul a curățat tabla de şah de toate piesele, cu o mişcare a brațului, iar ea i-a aruncat o privire intensă. Dacă privirile ar putea ucide, l-aş fi văzut dându-şi sufletul acolo pe loc. Şi acestea erau persoanele despre care Jean Cuvier mă prevenise că sunt „reci”.

M-am oprit să culeg de pe jos o tură şi un pion pe care le-am pus din nou pe tablă.

— Şah mat, am zis, cu un surâs pe care am încercat să-l fac împăciuitor. N-a fost.

— Cine dracu mai eşti şi dumneata? m-a întrebat el, cu accentul unui crainic de la BBC.

Aş fi avut chef să-i dau un răspuns aiurit ca „Mickey Mouse“ sau „Regele Tutankhamon”, dar părea limpede că niciunul dintre ei nu avea chef de glumă.

— Archibald McNally, iar dumneavoastră sunteți probabil Doris şi Harry Smythe. Sunt sigur că Lady Horowitz v-a prevenit că am să trec pe aici să pun anumite întrebări în legătură cu timbrele care lipsesc.

— Nu au nicio legătură cu noi, a spus femeia pe tonul cel mai acru care se poate imagina. Deci cară-te de aici.

Nepoftit de nimeni, mi-am tras un scaun, m-am aşezat picior peste picior şi le-am servit o probă de insolență tip McNally.

— Nu se poate spune că nu au nicio legătură, am rostit cu voce inflexibilă. Erați aici când timbrele cu Jenny Răsturnata au dispărut. Deci, în mod firesc, sunteți suspecți. Furtul a fost anunțat autorităților locale. Dacă veți refuza să răspundeți la întrebările mele, voi fi silit să raportez despre această atitudine sergentului Al Rogoff care conduce investigațiile oficiale. El e bine cunoscut pentru metoda de a face să vorbească martorii recalcitranți bătându-i cu un baston de cauciuc în dreptul rinichilor.

Îmi ziceam că am mers prea departe şi că mă vor goni de acolo ca pe un trăsnit. Dar probabil datorită influenței filmelor americane şi a spectacolelor televizate, s-au uitat fix la mine,

mirați şi îngroziți, întrebându-se dacă ar putea fi adevărat ceea ce le spuneam despre metodele de-a interoga ale polițiştilor din Florida.

— Noi nu ştim nimic, a spus Harry Smythe, trăgându-se de barba lui blondă, ridicolă.

— Absolut nimic, i-a ținut isonul soția.

I-am privit. Ce mai pereche erau şi ăştia! Înalți şi slabi amândoi, numai piele palidă şi oase. Amândoi purtau părul despărțit la mijloc, dar al lui era rar şi galben, ca paiele, iar al ei castaniu, des şi lung.

Amândoi aveau privirea buimacă şi maxilarele încleştate ale celor care nu au noroc în viață. Speram că doamna Marsden va număra tacâmurile de argint înainte de plecarea lor.

Am petrecut douăzeci de minute neplăcute punându-le întrebările obişnuite. Dar cum se părea că accept fără nicio obiecțiune răspunsurile lor, le-a revenit tupeul şi Harry a început să fixeze jacheta mea sportivă de mătase pastel, cu un dispreț rece. El purta o haină de tweed, cu petice de antilopă la coate. Aici, în Florida de Sud!

Nu mă supăra faptul că mă considera prea dichisit. Era pur şi simplu părerea lui; şi a tatălui meu, de altfel. Pentru acesta din urmă, eleganța maximă consta în a purta o cravată Contesa Mara.

— Nu aveți nimic de adăugat la ceea ce mi-ați spus până acum? i-am întrebat în cele din urmă.

— Eu cred că timbrele au fost luate de cineva din personalul de serviciu, şi-a dat el cu părerea.

— Vă mulțumesc amândurora foarte mult, am spus eu ridicându-mă în picioare. Am să revin probabil cu alte întrebări şi cred că şi sergentul Rogoff va dori să vă asculte depoziția. Acum continuați-vă şahul. E o zi foarte potrivită pentru aşa ceva.

M-am reîntors în casă şi am întâlnit-o pe Lady Cynthia tocmai când intra pe uşa din față. Arăta ca un milion de dolari. Dar vorbesc metaforic. De fapt, arăta ca o sută de milioane de dolari, ceea ce era, după cele ce se spuneau în Palm Beach, averea ei netă aproximativă. În orice caz, era răpitoare, într-o rochie colantă de in bej. Mai avea şi o brățară de diamante în jurul uneia din gleznele goale.

— Bună, băiete, a spus veselă. Cum merge cu adulmecatul?

— Încet, i-am răspuns. Tocmai am stat de vorbă cu Doris şi Harry Smythe.

— Nişte monştri, nu-i aşa? Nu-mi vine să cred că scorțosul ăla e fiul meu. Şi ce scorpie a luat de nevastă! Amândoi sunt teribil de plicticoşi.

— Dumneavoastră i-ați invitat, i-am amintit.

— Vino cu mine, mi-a poruncit ea, îndoind degetul arătător.

Am urmat-o în lungul holului până într-o cameră de jocuri unde, în penumbră, se vedea masa de biliard, masa de jucat cărți şi o mică ruletă. Mai era şi un bar din zinc pentru băuturi, într-o scobitură din perete şi Lady Cynthia s-a

îndreptat într-acolo.

— Ce bei?

— Nimic, mulțumesc, i-am răspuns, dar serviți-vă dumneavoastră.

— Asta şi vreau, a spus şi am privit fascinat cu câtă viteză şi pricepere îşi amesteca un gin cu bitter.

— Vino să-ți povestesc despre fiul meu Harry şi despre dulcea mea noră. Sunt musafiri de profesie. Din asta trăiesc: Londra, Paris, Antibe, Monte Carlo, Newport, oriunde au cunoştințe, prieteni sau rude care să-i suporte un week-end, o săptămână sau o lună, oricât. Nici Harry nici Doris nu au lucrat în viața lor şi nici nu vor lucra, probabil. Unica avere pe care o posedă poate fi împachetată în patru valize. Harry primeşte de la mine o sumă anuală, tocmai atât cât să le ajungă pentru biletele de avion la clasa turistică pentru a se deplasa la locul unde au invitația următoare. Sunt amândoi nişte lipitori.

— Un mod trist de viață, am remarcat. Ce fel de viitor îi aşteaptă?

A zâmbit strâmb spre mine.

— Aşteaptă să mor eu, a zis şi a ridicat paharul. Noroc!

Mi-a părut rău că nu am acceptat o băutură, căci ceea ce mi-a spus m-a mişcat. Bravura tristă mă mişcă întotdeauna. I-am spus:

— Aş vrea să vă întreb ceva şi sper că nu vă veți simți jignită. Dacă soții Smythe trăiesc tot timpul

din expediente, aşa cum ați spus, nu credeți că ar fi cu putință să fi furat ei timbrele?

S-a gândit câteva clipe, cu capul aplecat într-o parte.

— Nu, mi-a răspuns în cele din urmă. Nu e în firea lor. Lucruri fără importanță, poate, dar nu ceva serios. Nu au curajul necesar pentru aşa ceva. Sunt mici la suflet. Din cauza asta o pun pe doamna Marsden să numere tacâmurile înainte de plecarea lor.

— Şi mie mi-a trecut prin cap acest lucru, i-am zis râzând. Noi doi gândim la fel.

M-a privit în mod ciudat. Nu eram în stare să-i interpretez privirea.

— Aşa crezi? m-a întrebat.

Am plecat curând după aceea, căci mă săturasem de cazul timbrelor Jenny Răsturnata pentru ziua respectivă. M-am dus acasă, am înotat, am luat parte la ora de cocteil a familiei şi am cinat cu părinții.

Le-am comunicat intenția de a petrece seara la mine în vizuină, ca să-mi pun la punct corespondența. Tatăl meu mi-a sugerat să fac o pauză ceva mai târziu şi, dacă îmi face plăcere, să cobor la el în birou ca să bem un ultim pahar. Prescott McNally nu poruncea niciodată, el sugera.

Mi-am adus la zi jurnalul de însemnări, am completat un cec pentru o vestă brodată (nu-l puteam include în decontul meu de cheltuieli) şi

am scris câteva scrisori scurte.

I-am telefonat şi lui Jennifer Towley şi mi-a răspuns robotul. Aşteptând semnalul, mă întrebam aşa într-o doară dacă şi acesta o fi în stil victorian sau eduardian. I-am lăsat un mesaj, mulțumindu-i pentru o seară fortifiantă şi rugând-o să mă sune ca să fixăm un bis, apoi am închis, întrebându-mă unde putea fi la ora aceea din noapte. Nu mi-e teamă de concurență, vă asigur, dar aş fi preferat ca privirea directă a lui Towley să fie îndreptată numai spre mine. Şi sunt atât de vanitos, încât refuz să cred că a găsit un curtezan mai pasionat. Cu un sentiment de frustrare, am coborât scările să merg în biroul tatălui meu pentru paharul de dinaintea somnului.

Tot se mai lupta cu lectura volumului *Little Doris,* dar văzându-mă intrând, l-a pus la o parte şi m-a invitat să mă servesc din carafa cu vin de Porto.

A aşteptat să-mi umplu paharul şi să mă aşez, înainte de a-mi vorbi.

— Eşti probabil informat că Lady Horowitz a anunțat poliția de dispariția timbrelor.

Am încuviințat din cap.

— Aşa cum ai sperat, cazul a fost încredințat pentru investigații sergentului Rogoff.

— Da, domnule. Am stat de vorbă cu el azi dimineață şi i-am spus şi lui ce am aflat până acum, din păcate nu prea mult.

M-a privit cu atenție.

— I-ai spus *totul*?

— Nu chiar *totul,* am recunoscut şi i-am vorbit şi tatii despre teoria mea neverosimilă în legătură cu Kenneth Bodin, şoferul, care s-ar fi putut să fure timbrele, ca să se răzbune pe bogătaşa, care după ce avusese o aventură cu el, nu-l mai voia.

Tata s-a ridicat din fotoliu şi s-a dus la suportul pe care îşi ținea pipele de pe bufetul acoperit cu marmură. Şi-a ales una frumoasă, ferecată în argint şi a început să o umple cu tutun dintr-o cutie de nuc care păstra umiditatea constantă. Stătea cu spatele spre mine.

— Chiar crezi cele ce-mi spui, Archy? m-a întrebat. În legătură cu şoferul.

— Trebuie să verific, am răspuns. Pentru moment e unica pistă.

Şi-a aprins pipa cu un chibrit de bucătărie şi s-a reîntors, pufăind, în fotoliu.

— Mi se pare cam trasă de păr.

— Da, domnule, aşa este, l-am aprobat. De îndată ce voi găsi ceva mai bun renunț. Dar mai sunt încă trei persoane cu care vreau să vorbesc şi s-ar putea ivi ceva. Apropo, am întâlnit-o pe Lady Horowitz azi după-amiază. Părea deosebit de bine dispusă.

— Nu pare afectată de pierdere, a admis el. Dar, aşa cum sigur îți dai seama, nu reprezintă decât o mică fracțiune a averii ei. Nu s-ar putea ca zvonul pe care l-ai auzit despre Lady Cynthia şi şoferul să nu fie decât o cleveteală fără legătură cu adevărul?

— S-ar putea, dar m-a uimit întotdeauna cât de des bârfelile locale au cel puțin un sâmbure de adevăr. Şi are reputația de a-şi fi acordat cu generozitate favoruri, în afară de cei şase soți?

— Da, a spus el. Bănuiesc că este aşa.

Apoi nu a mai spus nimic în legătură cu dispariția timbrelor cu Jenny Răsturnata. Am adus vorba despre palmierii pitici plantați lângă garaj şi mi-a răspuns ceva fără importanță. Mi-am băut vinul, i-am mulțumit şi m-am ridicat să plec. Nu a încercat să mă rețină. A spus doar:

— Străduieşte-te în continuare, Archy.

M-am dus sus la mine şi m-am pregătit de culcare. Tatăl meu era un om foarte, foarte profund şi nu puteam să nu mă întreb de ce m-a întrebat atâtea amănunte în legătură cu aceste timbre dispărute. De obicei, îmi dă o sarcină şi nu-mi pune niciodată întrebări, până nu vin eu cu rezultatul.

Tot ce puteam presupune era că dorea ca McNally & Fiul să servească în mod exemplar un client important. Există o grămadă de jurisconsulți flămânzi în Florida de Sud, unde mulți oameni bogați schimbă avocații la fel de des cum schimbă specialiştii în hemoroizi.

Şase

A doua zi dimineață m-am trezit prea târziu (ceea ce mi se întâmplă destul de des) şi m-am dus în

grabă jos la bucătărie, unde am găsit-o pe Ursi Olson amestecând energic într-o oală cu cartofi dulci.

Bucătăreasa noastră, care îndeplineşte şi sarcinile de menajeră, este o femeie zdravănă ce arată de parcă ar fi în stare să are pe câmp, să facă o pauză ca să ajute unei iepe să fete un mânz şi apoi să treacă din nou la arat.

— Vrei micul dejun? m-a întrebat.

— Bineînțeles, dar sunt la dietă.

— Nu vrei omletă?

— Te-am mințit, m-am grăbit eu să-i spun. Nu țin dietă. Fă-mi neapărat o omletă.

— Ai primit un telefon de la biroul tatălui tău, m-a informat. Doamna Trelawney. Mi-a spus să o suni.

În timp ce Ursi bătea ouăle, am folosit telefonul din bucătărie ca să vorbesc cu secretara tatălui meu.

— Am la mine cecul pentru cheltuielile decontate, m-a informat.

— Fii binecuvântată, i-am zis eu încântat.

— Poți să treci să-l iei?

— Bineînțeles că pot. Ceva mai târziu, în cursul zilei. E în regulă?

— Vino când vrei.

Părea un telefon stupid şi fără semnificație, nu-i aşa? Dar mai târziu mi-am dat seama că s-a dovedit a fi foarte important. Căci dacă doamna Trelawney nu m-ar fi sunat şi eu nu aş fi trecut pe

la birou să-mi iau cecul, atunci aş fi... dar nu a venit momentul să vorbesc despre asta. Pentru moment nu simțeam decât bucuria de a şti că voi fi din nou în fonduri.

Rezervele mele deveniseră cam anemice. Nu pot spune că mă păştea sărăcia, dar omul doarme mai bine când are câțiva gologani sub saltea, nu-i aşa?

După ce am luat micul dejun, m-am dus în grabă la casa Horowitz. Doream să vorbesc cu cei pe care nu-i întâlnisem încă, înainte de a pune mâna pe ei sergentul Rogoff şi ciracii lui. Al este un anchetator foarte capabil, dar subtilitatea nu-i punctul lui forte. În primul rând, aspectul său pare amenințător şi face ca multora să li se încleşteze fălcile. În special, celor vinovați. Eu par un trepăduş şi mulți se lasă păcăliți şi-mi spun mai mult decât au avut intenția.

M-am dus direct în biroul de la parter al Consuelei Garda, secretara stăpânei şi fosta mea iubită. Vorbea la telefon când am intrat şi mi-a făcut semn să iau loc.

— Dar v-am pus eu însămi la poştă invitația, doamnă Blair, spunea ea, minținд fără efort. Nu pot deloc să înțeleg cum de nu a-ți primit-o. Nenorocitul nostru de serviciu poştal! Da, Lady Horowitz intenționează să dea o petrecere mare de patru iulie şi vă promit să am grijă personal ca să primiți la timp invitația. Şi vreau să vă repet cât de rău îmi pare pentru cele ce s-au întâmplat ultima dată.

A pus jos telefonul şi m-a privit surâzând.

M-am bătut pe obraz cu degetul arătător în semn de „să-ți fie ruşine”.

— Mincinos, mincinos, cu pantalonii pe dos, i-am mai spus apoi.

— Ia ascultă, mi-a zis ea, am auzit că ai fost la Pelican cu o tipă grozavă. Cine e?

— Sora mea.

— De când au început băieții să comande cocteil de şampanie pentru surorile lor?

— Oho, am răspuns. Priscilla nu şi-a ținut gura.

Connie, care era membră la Clubul Pelicanului, a zis:

— Priscilla nu trăncăneşte niciodată şi tu ştii asta. Dar nu scapi de spioni nicăieri. Cum te simți, Archy?

— Dacă m-aş simți şi mai bine, aş leşina. Tu ce mai faci?

— Supraviețuiesc, cu greu. Jumătate dintre telefoanele pe care le primesc sunt de la tot felul de femei care nu-şi văd de treabă şi vor să ştie cine a şterpelit timbrele doamnei. Presupun că pentru asta eşti şi tu aici?

— Presupunerea ta e corectă. Au fost şi polițiştii pe aici?

— Încă nu.

— Au să vină.

— Numai asta îmi mai lipsea, a zis pe un ton jalnic. Parcă n-ar fi destul reporterii. Bine, hai să terminăm odată.

Am supus-o unei versiuni prescurtate a celor douăzeci de întrebări şi n-am aflat nimic. Consuela văzuse pentru ultima dată timbrele în urmă cu aproximativ şase luni, când Lady Cynthia le arătase la o serbare de binefacere. Toată lumea ştia că le ține într-un seif descuiat şi oricine le-ar fi putut lua: personalul de serviciu, oaspeții găzduiți în casă, ba chiar un vizitator obişnuit.

O priveam pe când vorbea şi mi-am dat seama ce mă atrăsese spre ea când o văzusem prima dată: era o femeie micuță şi veselă, cu o cascadă de păr negru. În timpul scurtei noastre escapade am văzut-o o dată într-un costum de baie format doar din câteva panglici. Imaginea mi-a rămas în minte. Dar avea şi altceva în afara unui trup atrăgător; avea şi minte. Ea mă părăsise pe mine, nu-i aşa?

— Connie, i-am spus, dă-mi o idee, indiferent cât de trăsnită. Cine crezi că a putut fura tâmpitele alea de timbre?

A rămas mult timp pe gânduri.

— Nu cineva din afară, a rostit în cele din urmă. Nu un tâlhar care să fi sărit gardul. Nu cred aşa ceva şi gata. A fost cineva din casă.

— Mulțumesc foarte mult, i-am spus oftând. Un personal de serviciu compus din cinci persoane plus şase musafiri care stau aici. Unsprezece suspecți.

— Inclusiv eu, a afirmat zâmbind din nou.

— Chiar aşa, iar polițiştii sunt la curent.

— Ce veste bună!

— Ce spui despre Harry Smythe şi soția lui?

— Ce să spun despre ei?

— Mie nu-mi plac, am declarat eu.

— Cui îi plac? a întrebat ea, pe bună dreptate. Dar dacă ar fi vorba să ghicesc, nu i-aş pune în fruntea listei. Sunt prea meschini.

— Pe cine ai pune în fruntea listei?

A avut doar o clipă de ezitare.

— Pe Alan DuPey cu soția.

— De ce tocmai pe ei.

— Sunt prea amabili.

M-a amuzat atât de tare, încât eram cât pe ce să-mi trag o palmă peste coapsă.

— Ar trebui să fii angajată de FBI, Connie. Ce mai stofă de detectiv.

— Tu mi-ai cerut o idee trăsnită.

— Ai dreptate, am spus. Nu am vorbit încă cu cei doi DuPey. Sunt pe aici?

— Nimeni nu-i aici. Doamna e la coafor şi toți ceilalți s-au dus să petreacă ziua pe yahtul lui Phil Meecham.

— Bătrânul ăla stricat? O să se dea la toate femeile şi la cei mai mulți dintre bărbați. Ei bine, îl prind eu pe DuPey şi pe nevastă-sa altă dată. Îți mulțumesc pentru ajutorul dat, Connie.

Eram gata să ies din birou, când m-a strigat „Archy“ şi m-am întors din drum.

— Cu cine ai cinat?

— Nu ştii ce-i aia să renunți, nu-i aşa? Foarte

bine, nu-i niciun secret. Se numeşte Jennifer Towley.

Zâmbetul lui Connie a pălit.

— Oho! a exclamat ea. Ai dat de bucluc, fiule.

M-am uitat întrebător la ea.

— Ce înseamnă asta? Eşti cea de a doua persoană care mă previne. De ce am dat de bucluc? Ce e rău în a mă întâlni cu Jennifer?

— Nimic, a răspuns, făcându-şi de lucru cu nişte hârtii de pe birou; şi acum cară-te naibii de aici. Am treabă.

Ştiam că nu are rost să insist, aşa că m-am cărat de acolo, cum mi se poruncise. M-am dus spre sediul firmei, întrebându-mă care mister era mai intrigant: timbrele dispărute sau Jennifer Towley. Cam la fel, a trebuit să recunosc.

În holul răcoros al clădirii McNally şi Fiul, recepționerul, un bărbat alb şi heterosexual (nu făceam discriminări de niciun fel când angajam personalul), mi-a dat un mesaj scris pe o hârtiuță roz. Eram anunțat că îmi telefonase Bela Rubik în urmă cam cu o oră şi îmi lăsase vorbă să-l sun cât mai curând posibil.

Dar lucrul cel mai important trebuie să primeze: m-am dus sus să-mi iau cecul de la doamna Trelawney. Era o bătrânică încântătoare, care se vedea de la o poştă că poartă perucă şi arăta ca mătuşa nemăritată a oricăruia dintre noi. Îi plăceau bancurile bune, aşa că am petrecut zece minute cu ea spunându-i ultimele pe care le

auzisem. Mi-a spus şi ea vreo două reuşite şi apoi m-am dus la mine în birou să-i telefonez lui Rubik.

— Aici este Archibald McNally, am spus. Am primit mesajul. Aveți ceva pentru mine, domnule Rubik?

— Da, a răspuns. Ceva important.

— Ce anume?

— Nu pot vorbi la telefon. Vino aici cât de curând poți.

— Foarte bine. Voi fi acolo peste puțin timp.

M-am oprit la bancă, la un bloc depărtare de birou şi mi-am depozitat cecul. Aş fi putut merge pe jos până la prăvălia lui Rubik – era o plimbare plăcută – dar se făcuse teribil de cald şi am luat maşina. Am găsit un loc de parcare lângă Worth Avenue şi de acolo am mers pe jos la magazinul de timbre şi monede, regretând că nu-mi luasem pălăria.

Pe uşa de sticlă era lipită o bucată de carton pe care scria: „Mă reîntorc într-o oră". Nu vorbesc de obicei urât, dar trebuie să recunosc că citind ce scria pe carton mi-a scăpat o înjurătură, blândă şi pianissimo. Nu numai că-i spusesem tâmpitului că sunt în drum spre el, dar anunțul nu dădea nicio indicație când plecase. Mă reîntorc într-o oră putea să însemne o aşteptare de trei minute sau de cincizeci şi trei.

Fără să mai bodogănesc, am început să mă îndepărtez, dar apoi m-am oprit Mi-am dat brusc seama că anunțul acela enervant fusese lipit în

exteriorul uşii. De câte ori ați văzut vreun negustor procedând astfel? Niciodată. Îşi pun anunțurile în interiorul geamului, ca să-l poată dezlipi şi folosi eventual din nou. Dacă îl lipeşti afară, va trece precis pe acolo vreun neisprăvit care să-l rupă, să-l mototolească şi să-l arunce la canal, numai aşa ca să se distreze.

Am revenit pe urma propriilor mei paşi şi am studiat mai atent anunțul. Părea mâzgălit în grabă şi era prins de sticlă cu o bucățică neregulată de bandă adezivă. Mi-am pus mâna streaşină la ochi şi am încercat să privesc înăuntru. N-am văzut nicio mişcare, dar pe podeaua de dale, lângă vitrină, am zărit ochelarii aceia ciudați ai negustorului de timbre, formați din două lupe. Erau îndoiți şi una dintre lentile ieşise afară.

— Iisuse Hristoase! am exclamat.

Am încercat mânerul uşii. S-a răsucit fără efort. Am crăpat puțin uşa.

— Domnule Rubik, am strigat eu, eşti înăuntru?

Niciun răspuns.

Am intrat prudent, mişcându-mă foarte, foarte încet. L-am văzut întins pe podea de cealaltă parte a vitrinei. Țeasta sa cheală fusese lovită de atâtea ori, încât părea o pungă de plastic zdrobită. Era limpede că spiritul său îşi luase zborul. Şi alături de țeasta lui sfărâmată se vedea ceea ce părea să fi fost arma: un prespapier de cristal. Din capul făcut zob curgea foarte puțin sânge.

Nu sunt străin de moartea prin violență, dar nu

cred că mă voi putea obişnui vreodată cu ea. Sper că nu. M-am uitat împrejur, apoi am călcat cu grijă peste cadavru, ca să mă duc în încăperea din fund, destul de mare ca să încapă în ea un seif cu uşi duble. Nu se vedea nimeni şi nimeni nu stătea înghesuit de cealaltă parte a biroului, gata să sară şi să strige „Bau”. O mică toaletă alăturată era de asemeni goală. M-am folosit de telefonul de pe biroul lui Rubik, ținându-l atent cu mâna înfăşurată într-un mic pătrat de mătase pe care îl purtam în buzunar. Am sunat la secția locală de poliție, rugându-mă în gând ca Al să nu fie plecat. Nu era.

— Sergentul Rogoff, mi-a răspuns vocea lui.

— Sunt Archy McNally. Mă aflu în magazinul de timbre şi monede al lui Rubik. El e jos pe podea şi aşteaptă camionul de transportat carne. Cineva i-a zdrobit țeasta.

Al n-a stat pe gânduri.

— Am înțeles. Plec acum spre tine.

— Grăbeşte-te, Al, l-am rugat. Mă simt cam singur.

— Nu atinge nimic, mi-a poruncit Ieşi afară şi aşteaptă-mă pe trotuar.

— Am învățat cum trebuie să procedez, am ripostat supărat, dar el închisese deja telefonul.

Am ieşit din nou în stradă şi am început să fac de gardă la uşă. Mi-am băgat mâinile în buzunar, ca să nu se vadă cum îmi tremură. Mai mulți pietoni treceau agale pe stradă şi unii dintre ei mă

salutau cu o mişcare prietenească din cap, aşa cum fac oamenii la noi în Florida. Un smintit bătrân mi-a spus, cu fața foarte serioasă, „N-aş zice că e prea frig, ce crezi, amice?”. Mi-ar fi plăcut să-i vin de hac spunându-i la rândul meu pe un ton indiferent, „Ştii, amice, e un om asasinat în magazinul ăsta.” Dar n-am făcut-o.

Mi s-a părut o veşnicie, dar probabil nu a fost mai mult de zece minute până să aud sirena unei maşini care se apropia. Ce dulce cântec mi s-a părut. Apoi, cu un scrâşnet de frâne, automobilul poliției s-a oprit. Al şi un alt sergent în uniformă, au coborât din el fără grabă. Nu-l cunoşteam pe celălalt polițist, dar mi s-a părut teribil de tânăr, ceea ce înseamnă că eu am devenit teribil de bătrân, nu-i aşa? În orice caz, încerca să pară serios şi hotărât şi ținea mâna pe patul puştii.

Am intrat cu toții înăuntru şi am privit resturile mototolite ale lui Bela Rubik.

— Îți mulțumesc din suflet, Archy, mi-a spus Al. Şi nici măcar nu-i ziua mea.

Tânărul polițist se lăsase pe vine alături de cadavru şi bâjbâia pe la gâtul lui. Nu ştiu ce voia să facă, probabil să-i pipăie carotida. A privit în sus spre Rogoff.

— E țeapăn, domnule sergent.

— Vorbeşti serios? a zis Al. Eşti sigur că nu se preface? S-a întors spre mine. Du-te la birou, Archy, mi-a ordonat, şi nu te mişca de acolo, nici măcar ca să faci pipi. După ce pun situația de aici

pe roate, te sun ca să vii la palat să-ți faci declarația.

Am dat din cap şi am încercat să-l informez.

— Prespapierul acesta se numeşte un *millefiori.* Se face tăind secțiuni transversale din vergele de sticlă de diferite culori şi forme.

— Mulțumesc, domnule profesor, a spus sergentul. Ceea ce-mi spui este fără îndoială un indiciu prețios. Acum ia-o din loc.

Nu m-am dus direct la birou. M-am oprit la primul bar şi am luat o porție dublă de whisky. În sfârşit, am încetat să mai tremur. Ajungând la firmă, m-am dus în biroul tatii, dar doamna Trelawney mi-a spus că plecase cu un client să ia masa de prânz. Aşa că m-am retras la mine în coteț şi am aprins prima țigară din ziua aceea. Consideram că o merit.

Am stat acolo mai mult de o oră, numărând pereții şi încercând să nu mă gândesc la nimic. Dar nu mi-a reuşit. Nu mă puteam împiedica să nu reflectez la şansă. Dacă doamna Trelawney nu mi-ar fi telefonat ca să-mi spună despre cecul de cheltuieli, nu aş fi trecut pe la birou în dimineața aceea. Dacă nu treceam pe la birou, nu aş fi aflat că m-a sunat Rubik. Dacă n-aş fi pierdut timp cu doamna Trelawney ca să ne spunem bancuri, aş fi plecat mai devreme. Şi dacă nu m-aş fi oprit la bancă şi aş fi pornit-o imediat spre magazinul lui Rubik, s-ar fi putut să ajung tocmai în mijlocul oribilului asasinat. Dar la ce foloseşte să-ți

imaginezi? Oricum, viața e făcută din tot felul de „dacă”.

A sunat sergentul Rogoff.

— Acuma poți să vii, mi-a zis. Avem timp să te ascultăm.

Am luat maşina şi m-am dus la clădirea de pe Country Road pe care lui Al îi plăcea să o numească „palat”. Biroul lui era mai mare decât al meu (dar al cui nu este?) şi decorul era de secție modernă de poliție. M-am aşezat într-un fotoliu neconfortabil de lemn şi mi-am înregistrat declarația pe o bandă de magnetofon, în prezența lui Al şi a încă doi martori.

De data aceasta nu am mai omis nimic. Am vorbit despre prima mea întâlnire cu Bela Rubik şi cum căzusem de acord ca el să se intereseze la alți comercianți dacă nu apăruse brusc pe piață o cofiță cu patru timbre din cele cunoscute sub numele de Jenny Răsturnata. Apoi am spus că mi-a telefonat în dimineața aceea, ca să mă anunțe că are ceva important să-mi comunice, dar nu prin telefon.

Am descris cum anunțul lipit pe din afara ferestrei mi-a trezit curiozitatea. Le-am spus că am intrat după ce am văzut ochelarii lui Rubik rupți, jos pe podea. Am atras atenția că atunci când vizitasem pentru întâia dată magazinul, găsisem uşa încuiată şi am dedus că proprietarul nu lăsa să intre pe nimeni, pe care nu-l cunoştea şi care părea amenințător.

Am declarat că nu atinsesem nimic altceva decât mânerul de la uşă şi telefonul de pe biroul lui Rubik. N-am văzut pe nimeni ieşind din prăvălie în timp ce mă apropiam. N-am simțit miros de parfum, colonie sau ori ce altceva în interiorul magazinului. Victima nu afirmase față de mine că a mai fost vreodată prădată sau atacată. Asta era tot ce ştiam.

Banda a fost luată ca să fie transcrisă, iar sergentul Rogoff şi cu mine am rămas singuri. A scos o țigară de foi, i-a tăiat vârful cu un briceag şi a început să-l umezească.

— Ai adus câteva chestiuni remarcabile, mi-a spus. Tu crezi că asasinatul are ceva de a face cu Jenny Răsturnata?

— După părerea mea suntem justificați să presupunem astfel, doar dacă nu a fost o spargere pur şi simplu. Lipsea ceva?

— Nu părea să lipsească. Vitrina era încuiată şi intactă. Tot aşa seiful aflat în camera din spate. Rubik avea încă la el portofelul, neatins.

— Al, era căsătorit?

— Da, mi-a răspuns cu voce liniştită. Soția lui e internată într-un azil, la Alzheimer. Are o fiică plecată în Africa în Corpul pentru Pace. Încercăm să o anunțăm de cele întâmplate. A avut doi fii, dar amândoi au fost ucişi într-un accident de avion, anul trecut. „Când vin necazurile, nu-s singure, ci vin batalioane.”

— Sunt impresionat, domnule sergent Rogoff,

dar nu ai reținut corect. Este „Când vin durerile, nu-s singure ca o iscoadă, ci vin batalioane.”

— Necazuri sau dureri, a spus el, care e diferența? Deci crezi că a fost cineva pe care îl cunoştea?

— Cineva pe care l-a recunoscut, am răspuns. Cineva cu care făcuse afaceri şi mai înainte.

— Ce crezi că era atât de important, de voia să vorbească imediat cu tine?

Am ridicat din umeri.

— L-am rugat să se intereseze dacă cineva oferă spre vânzare vreun timbru cu Jenny Răsturnata. Poate că aflase.

— Şi a fost omorât pentru asta?

— E posibil.

Al a zâmbit spre mine.

— Totul e posibil, a spus el. E posibil chiar faptul că tu nu-mi spui tot ce ştii.

— N-aş face aşa ceva, am protestat. Nu când e vorba de crimă.

Rogoff s-a gândit o clipă.

— Cum mai merge cu clanul Horowitz, a întrebat pe neaşteptate.

— Merge mai departe. Nu am nimic să-ți raportez.

— Ține-te de el. Tu te ocupi de furtul de timbre – ție îți vor spune mai mult decât ne-ar spune nouă – şi eu cercetez asasinarea lui Rubik. Ce zici?

— Mi se pare logic, am spus, şi după părerea mea în cele din urmă vom descoperi că lucrăm la

acelaşi caz.

— Crezi că cineva din grupul Horowitz l-a lichidat pe Rubik?

— Da. Tu nu?

— Se poate, a fost singurul lui răspuns.

Stenodactilografa a venit cu declarația mea bătută la maşină: un original şi patru copii. Le-am semnat pe toate şi Rogoff mi-a dat una dintre copii pentru dosarul meu.

— Dacă îți mai trece ceva prin cap, a zis, spune-mi şi mie.

— Tocmai mi-a trecut, am spus. Anunțul de pe uşă, l-a adus asasinul cu el? Vreau să spun, pusese totul la cale?

Sergentul a clătinat din cap.

— Mă îndoiesc. Am găsit un teanc de cartoane ca acela din sertarul de jos de la biroul lui Rubik. Le folosea probabil în interiorul plicurilor când expedia timbre cu poşta. Avea tot acolo o rolă de bandă adezivă.

— Deci a fost o pornire de moment?

— Aşa aş zice. S-au luat la ceartă pentru ceva şi Rubik s-a ales cu capul spart.

— Iar asasinul a lipit afară anunțul, ca să aibă mai mult timp să se îndepărteze?

— Eu aşa văd lucrurile.

— Au verificat amprentele de pe anunț? De pe bandă? De pe prespapier?

— Încă mai lucrează la asta. Nu-ți ține respirația.

— Pot să plec acum? l-am întrebat.

— Desigur. Mai bine du-te acasă, bea ceva şi culcă-te. Nu arăți prea grozav.

— Nu mă simt prea grozav, am mărturisit. Îți mulțumesc pentru ajutorul prompt pe care mi l-ai dat. Îmi pare rău că-ți las chestia asta pe cap.

— Dacă n-ar fi asta, a spus oftând, ar fi altceva. Nu se sfârşeşte niciodată. A tăcut o clipă. Apoi a spus: Mie nu-mi plăcea prea mult Rubik, ție da?

— Nu, am răspuns. Totuşi…

Am condus încet şi precaut până la domeniul McNally. Mă întrebam de ce conduc ca unul care urmează un tratament medical şi mi-am dat seama că stilul meu prudent era inspirat de un suflu al mortalității. Nu poți să ştii niciodată.

Mi-am lăsat maşina în garaj şi am intrat în casă pe uşa laterală. Mama era la chiuveta din bucătărie, aranjând într-un vas de cristal nişte flori tăiate din grădină. Şi-a ridicat privirea când am intrat şi a spus veselă:

— Bună, Archy. Nu găseşti că-i o zi formidabilă? S-a oprit o clipă părând cuprinsă de o îndoială. Nu ştiu dacă am ales cuvântul potrivit.

— Exact cuvântul potrivit, am asigurat-o.

— Bun. Şi ce ai mai făcut astăzi?

— O, i-am răspuns, şi una şi alta. Acum mă schimb şi mă duc să înot.

— Fii atent. Marea e agitată. Aceştia, Archy, sunt ultimii trandafiri din grădină. Căldura i-a dat gata.

Am privit-o o clipă cum trebăluia, aplecată

deasupra chiuvetei şi surâzând, pe când scurta tijele florilor şi le aranja în vas.

— Mamă, am întrebat-o, cum te mai simți în ultima vreme?

— Excelent. Nici nu se poate mai bine.

— Îți iei medicamentele?

— Bineînțeles, în fiecare zi.

M-am aplecat spre ea şi i-am sărutat obrazul catifelat. A privit spre mine plăcut surprinsă.

— Vai de mine, a spus. Ce ți-a venit?

— Nu m-am putut stăpâni, am răspuns şi am lăsat-o râzând cu florile ei. Avea un râs de fetiță.

M-am schimbat, mi-am luat sacul de plajă şi prosopul şi am traversat şoseaua A1A ca să ajung la ocean. Mi-am dat imediat seama că mama avea dreptate. Apele erau agitate, fluxul creştea tumultuos, iar în larg, pete mari de alge marine se înălțau şi coborau pe valuri. M-am hotărât să nu risc.

Deci m-am uns cu o cremă care blochează razele soarelui şi m-am întins pe nisip, la umbra dantelată a unui palmier. Priveam lung la marea frământată şi încercam să trec în revistă evenimentele zilei. Derularea mintală a evenimentelor a mers bine până am ajuns la cadrul în care stăteam privind în jos la țeasta sfărâmată a lui Bela Rubik. Atunci filmul s-a blocat şi n-am putut trece mai departe.

Nu mi-am imaginat niciodată că aş putea să tremur într-o după-amiază strălucitoare de la

sfârşitul lunii mai, în Florida de Sud. Dar tremuram. A fost nevoie de o încordare aproape fizică pentru a dizolva din memorie scena aceea morbidă. Am reuşit, concentrându-mă hotărât asupra unor imagini mai plăcute: eleganța clasică a lui Jennifer Towley, Consuela Garcia într-un costum de baie din panglici şi alte amintiri de acest fel impregnate de iubire, bucurii şi ape liniştite.

Ascultați ce vă spun, eu n-am stofă de erou.

Şapte

În seara aceea părinții mei aveau în vizită un cuplu din localitate cu care jucau bridge şi n-am avut prilejul să vorbesc cu tata. Dar a doua zi, după micul dejun, l-am întrebat dacă nu putem sta de vorbă câteva minute, înainte de a pleca la birou. M-a condus în cabinetul lui de lucru.

— Ce s-a întâmplat, Archy, m-a întrebat puțin iritat, neplăcându-i să-şi schimbe ordinea obişnuită a programului.

I-am povestit despre uciderea lui Bela Rubik. S-a întunecat la față şi a rămas mult timp pe gânduri.

— Ce nenorocire, a spus el în cele din urmă. Crezi că asasinatul are legătură cu furtul timbrelor lui Lady Horowitz?

— Da, domnule, pot paria că are.

— Sergentul Rogoff este de aceeaşi părere?

— Da.

A început să se plimbe încet prin cameră, ridicând câte un obiect, şi lăsându-l apoi jos.

— Sper că nu va divulga presei posibilitatea unei astfel de legături.

— Nu cred că o va face, domnule. Al e un bărbat inteligent şi foarte prudent când e vorba despre milionarii din Palm Beach. Va spune reporterilor că asasinarea lui Rubik a fost urmarea unei încercări de furt. Negustorul de timbre s-a împotrivit şi a fost ucis. Această declarație o va proteja pe Lady Horowitz, iar făptuitorului îi va da un fals sentiment de siguranță. Lui Rogoff îi place să pară că este dintr-o bucată, dar poate fi şiret ca o vulpe, atunci când e cazul.

— Îmi pare bine să aud asta. Având în vedere crima, doreşti să continui investigațiile tale discrete?

— Bineînțeles, am răspuns cu hotărâre, simțindu-mă ofensat.

Tata s-a întors să mă privească în față.

— Archy, nu-ți pun la îndoială curajul, a spus încet. Vreau doar să spun că acest caz a devenit mai serios decât ne aşteptam. Firma noastră se va strădui întotdeauna să protejeze interesele clienților, dar nu sunt sigur că ne privesc şi investigațiile pentru omucidere.

— Sergentul Rogoff se va ocupa de ele, i-am spus, iar mie îmi rămâne să încerc să rezolv misterul dispariției timbrelor cu Jenny

Răsturnata. Aşa am căzut de acord, Al şi cu mine.

A făcut din nou o lungă pauză ca să rumege bine informația.

— Foarte bine, mi-a dat stăpânul casei în cele din urmă consimțământul. Să facem aşa. Te rog să mă ții la curent.

Am dat afirmativ din cap şi el s-a îndreptat spre uşă, dar apoi s-a oprit şi a privit îndărăt spre mine.

— Fii atent, a fost singurul lucru pe care mi l-a spus, dar i-am fost recunoscător chiar şi pentru această mică dovadă că-şi face griji pentru mine.

Am aşteptat câteva minute, privind pe fereastră. Când am văzut că maşina lui pleacă, am luat cartea de telefon şi de data asta am răsfoit paginile galbene ale localității North Broward County. Figurau vreo jumătate de duzină de magazine de filatelie. Am rupt toată pagina din carte şi am vârât-o în buzunar.

Iată cum raționam:

Dacă Rubik descoperise că o coliță cu Jenny Răsturnata fusese pe neaşteptate scoasă la vânzare, nu era niciun motiv ca un alt comerciant de timbre să nu descopere şi el acelaşi lucru. Dar nu voiam să pun în pericol țeasta unui alt filatelist local. Mi-am imaginat că folosindu-mă de patronul unui magazin de timbre care se afla la mai multe mile depărtare de locul crimei, riscul nu era prea mare, exceptând cazul că eram urmărit. Şi aveam de gând să mă asigur că nu eram.

De obicei, drumul de la Palm Beach la Fortul

Lauderdale pe şoseaua A1A, oferă una din cele mai pitoreşti privelişti din Florida, Statul însorit. Îndreptându-te spre sud, Oceanul Atlantic se află în stânga ta, iar în dreapta sunt lăcaşurile extravagante ale celor mai bogați dintre bogați. Într-o parte, natura, de cealaltă parte, civilizația. Iar faptul că țărmul din lungul plajei a fost cotropit de oameni nu mă supăra. Îmi închipuiam că mai devreme sau mai târziu natura îşi va scoate pârleala cu un uragan zdravăn.

În dimineața aceea însă nu-mi ardea să admir peisajul. Mergând aşa într-un ritm vioi, repetam în gând planul pe care îl făcusem pentru cercetările mele. Asasinarea brutală a lui Bela Rubik schimbase ordinea priorităților şi, în ciuda înțelegerii la care ajunsesem cu sergentul Rogoff, am hotărât că omuciderea e mai importantă decât furtul.

În drumul meu spre sud, treceam şi prin Delray Beach şi mi-am notat în minte că va trebui să continui să-l pisez pe Kenneth Bodin ca să mă lămuresc dacă domnul Deltoizi a fost sau nu implicat în toată nebunia asta. Nu uitam nici să mă uit în oglinda retrovizoare ca să mă asigur că nu sunt urmărit. N-am văzut nimic.

Am ales magazinul Lantern Stamp & Coin Shop în Fort Lauderdale numai pentru că găseam numele atrăgător. Când l-am găsit în East Commercial Boulevard, mi-a făcut plăcere să văd un vechi felinar atârnând deasupra intrării. Cum

sunt un mare admirator al lui Diogene, am apreciat deosebit de mult acest lucru. Dar pe fereastra magazinului scria cu litere aurii: proprietar: H. Lantern. Se părea, prin urmare, că magazinul fusese botezat după numele proprietarului, nu al felinarului.

Uşa era încuiată şi când am scuturat de mâner, o doamnă formidabilă de vreo cincizeci de ani s-a apropiat şi m-a privit prin geam. Am lipit de fereastră cartea mea de vizită de la firmă, ca să o poată citi. A descuiat uşa şi m-a lăsat să intru.

— Ce doreşti? a întrebat ea.

— Pot să vorbesc cu proprietarul?

M-a privit rece.

— Eu sunt proprietarul, mi-a răspuns cu aroganță.

— Vă rog să mă iertați, mi-am închipuit…

— Ştiu ce ți-ai închipuit, m-a întrerupt ea. Că este imposibil ca o femeie să posede şi să conducă o firmă independentă şi deci nu pot fi decât vânzătoarea sau soția ori fiica proprietarului.

— Nici vorbă de aşa ceva, am asigurat-o eu. Numai că…

— Dă-mi voie să-ți spun eu ceva, mi-a tăiat ea vorba din nou. Nu există secrete în conducerea afacerilor pe care să le ştie numai genul bărbătesc. Sunt o mulțime de femei care îşi au propriile lor întreprinderi şi le conduc cu succes.

— Cât se poate de bine, sunt sigur, dar dumneavoastră vă referiți la o prejudecată care

pur şi simplu nu există. Doar că în viața mea am cunoscut mai mulți comercianți de timbre şi toți, fără excepție, erau bătrâni şi ursuzi. Astfel încât am fost, pe bună dreptate, surprins să găsesc în meseria aceasta o doamnă tânără şi atrăgătoare.

I-am adresat şi un zâmbet de o sută de volți care nu a avut niciun efect. Se uita spre mine, micşorându-şi ochii, întrebându-se, evident, dacă voiam sau nu să o duc cu preşul, ceea ce fireşte voiam. În cele din urmă s-a mai destins.

— Ei bine, a spus, îți accept scuzele.

Nu aveam impresia că i-aş fi prezentat scuze, dar nu îndrăzneam să stârnesc mânia acestei scorpii menționând lucrul acesta.

— Şi acum, a continuat foarte aferată, spune-mi ce pot face pentru dumneata.

I-am depănat aceeaşi poveste ca lui Bela Rubik: firma mea juridică se ocupa de bunurile unui proprietar din Boca Raton. Printre efectele lui personale exista şi o coliță de patru timbre poştale cu Jenny Răsturnata. În vederea impozitului, am dori să stabilim valoarea timbrelor, ghidându-ne după prețul cu care o coliță asemănătoare a fost oferită de curând pe piață.

Doamna Lantern a clătinat din cap.

— Nu se poate, a spus hotărâtă. Fiecare timbru are valoare diferită, chiar dacă sunt din aceeaşi emisie. Valoarea depinde de condiția în care se află timbrul.

— Dumneavoastră ştiți acest lucru şi eu ştiu

acest lucru, dar cei care lucrează la Serviciul internațional pentru venituri nu-l ştiu. Ca să fiu sincer, ne este teamă că sunt informați că o coliță cu patru timbre de acest fel a fost nu de mult vândută la o licitație în New York cu un milion de dolari, şi sunt în stare să susțină că timbrele care au aparținut clientului nostru decedat au această valoare.

— Aş putea să vi le evaluez, s-a oferit ea, la care am răspuns cu un râs amar şi scurt.

— Vă imaginați că cei de la Serviciul internațional de venituri vor accepta acest lucru? Pentru nimic în lume! Vor considera că valoarea timbrelor pe piața filatelică este prețul obținut la licitația din New York, pentru care s-a făcut atâta publicitate. Singurul mod de a contrabalansa acest lucru este citând prețul cu care un set asemănător de Jenny Răsturnata a fost de curând oferit spre vânzare. Vă vom plăti cincizeci de dolari pe oră pentru timpul dumneavoastră, în cazul că veți accepta sarcina de a descoperi dacă vreo coliță cu patru Jenny Răsturnata a apărut recent pe piață şi, în caz afirmativ, ce preț se cere. Sunt sigur că e mai puțin decât un milion.

Îmi dădeam seama că nu este complet convinsă de palavrele mele, dar cei cincizeci de dolari pe oră erau tentanți şi sunt sigur că se întreba ce rău i se poate întâmpla dacă acceptă. Aş fi putut-o lămuri, dar n-am făcut-o.

— Plata pe loc? a întrebat şi mi-am dat seama că

am păcălit-o.

I-am dat o hârtie de cincizeci, i-am luat o chitanță semnată şi i-am lăsat cartea mea de vizită. Mi-a făgăduit că îmi va telefona de îndată ce va afla ceva, vorbind cu comercianții şi consultând reviste filatelice.

Am dat mâna, ba mi-a şi surâs înainte de plecare. Ce surpriză plăcută!

Odată ce eram atât de aproape, am ieşit pe Bulevardul Oakland Park şi m-am îndreptat spre răsărit, spre ocean. Mă gândeam să iau un prânz uşor la Ireland's Inn, un loc de care îmi aminteam din deplasări anterioare la Lauderdale.

Ziua începuse senină şi însorită, dar vremea în Florida e schimbătoare şi acum aerul devenise greu, iar nişte nori întunecoşi înaintau iute dinspre sud. Astfel încât în loc să prânzesc afară, de fapt chiar pe plajă, am preferat să rămân în interior lângă o fereastră care dădea spre mare. Am comandat un sandviş mare cu carne de curcan, după care mă dau în vânt, şi o sticlă cu bere nealcoolizată care începuse să-mi placă şi din cauza căreia sper că nu voi pierde în ochii dumneavoastră.

Nu există o metodă delicată de a mânca un sandviş mare şi gros; trebuie să-l înfuleci. Astfel, în timp ce îl înfulecam, luând şi câte un gât de bere, am recapitulat convorbirea avută cu H. Lantern, al cărei nume de botez se dovedise a fi Hilda. Era o femeie țâfnoasă (ar fi fost indignată de

acest adjectiv), dar consideram că este destul de competentă şi eram sigur că-şi va îndeplini sarcina cu conştiinciozitate.

Ruperea de nori s-a produs în timp ce prânzeam. A turnat cu găleata, ca imediat să se oprească, cerul să devină albastru şi să apară soarele. Am plătit consumația, am ieşit afară şi, spre încântarea mea, am constatat că băiatul care parca maşinile avusese bunul simț să tragă maşina mea fără capotă sub portic, înainte de potop. I-am dat un bacşiş consistent şi l-am asigurat că într-o bună zi va ajunge preşedinte.

Am sosit în Palm Beach pe la ora trei, am trecut cu maşina prin fața casei noastre, admirând ce edificiu impozant şi demn este, dar am mers mai departe ca să intru pe drumul de acces în fieful Horowitz. Am întrebat-o pe doamna Marsden dacă soții DuPey sunt prezenți şi ea m-a îndreptat spre un pavilion în stil georgian, încadrat de o mică dumbravă de palmieri, aflat dincolo de piscină.

Acolo i-am găsit pe proaspeții însurăței stând pe nişte scaune, care făceau parte dintr-o mobilă de grădină din fier forjat. Pe masă era o carafă cu ceva de băut şi nişte pahare din material plastic. M-am prezentat, s-au prezentat şi ei, apoi m-au invitat să-mi umplu un pahar. I-am ascultat şi am sorbit cu prudență. Avea un gust îngrozitor.

I-am felicitat pentru căsătoria lor recentă şi au râs din toată inima, de parcă nunta fusese o farsă şi nimeni nu-i aprecia humorul mai mult decât ei

înşişi. Se țineau de mână când am sosit şi au continuat să rămână cu labele încleştate tot timpul cât am fost acolo. Era uşor să-ți dai seama că se iubeau nebuneşte.

Am început să le vorbesc franțuzeşte, dar Felice m-a rugat, cu amabilitate, să vorbesc în engleză, deoarece dorea să învețe cât mai multe expresii americane posibile şi sintaxa de care nu era prea sigură. I-am făcut pe plac. Eram gata să-i îndeplinesc orice dorință, căci era ca o pisicuță, cu un zâmbet ştrengăresc şi o gamă întreagă de fițe şi scălâmbăieli.

Alan, cel blagoslovit să o aibă, era personificarea unei supe de ceapă. Vreau să spun că dându-i o beretă şi o mustăcioară subțire ca trasă cu creionul, l-ai fi avut pe Pierre Francezul în piele şi oase. Dar deborda de o veselie care adesea se transforma în ilaritate. Oare nu se auzeau cumva notele disperării, de parcă se temea că oprindu-se din râs s-ar putea să înceapă să urle?

Erau perfect de acord să răspundă la orice întrebare în ceea ce privea viața lor personală. El recenza cărți pentru o revistă literară care apărea lunar la Paris, iar ea îşi făcea ucenicia la Chanel şi nu-i aşa că viața e frumoasă? Am început să înțeleg ce voise Consuela Garcia să spună, afirmând că erau „prea amabili". Fericirea celor doi DuPey părea excesivă, aproape lipicioasă. Nu poți mânca la o masă numai icre negre, nu-i aşa? Sau poți?

M-am întors la treabă hotărât, le-am pus obişnuitele întrebări şi nu am aflat nimic nou. Alan care chicotea văzuse timbrele greşit imprimate ale mamei sale de mai multe ori în trecut. Felice care se hlizea le văzuse pentru prima dată la cină, în ziua în care sosiseră. Niciunul nu avea nici cea mai vagă idee cine, din personalul de serviciu sau musafiri, ar fi putut ciupi timbrele răsturnate. Era clar, din felul în care se comportau, că furtul nu avea un loc de frunte pe lista preocupărilor lor.

Aveam impresia că nu era nimic ce aş fi putut să aflu de la porumbeii aceştia îndrăgostiți şi eram pe punctul de a mă retrage, când, din întâmplare, am întrebat cum le-a plăcut plimbarea pe yahtul lui Phil Meecham din ziua precedentă. Întrebarea mea inocentă a stârnit o altă erupție de veselie necontrolată.

— Nu ne-am mai dus, mi-a explicat Alan, după ce i s-au potolit spasmele râsului. Căpitanul yahtului – o navă splendidă – ne-a spus că marea e prea agitată şi că o să suferim toți de *mal de mer.* Deci domnul Meecham a propus să rămânem pe yahtul ancorat la țărm şi acolo, pe loc, să tragem un chef.

— O la, la! a strigat soția lui.

— Şi ce mai chef, a continuat Alan, rotindu-şi ochii. Patru lăzi cu şampanie foarte bună – Moet Brut Imperial, o cunoşti? — şi ce mâncare. O orgie!

— Şase lăzi pentru voi şase? am spus. Aş zice că

e cam mult.

— Eram mai mulți de şase, m-a lămurit Felice. Au fost paisprezece invitați.

— Zece, a corectat-o blând soțul ei, deoarece cei doi Smythe, Gina şi Angus au plecat când au aflat că nu se mai iese pe mare. Dar pot să te asigur că cei dintre noi care au rămas au făcut o gaură serioasă în rezerva de vin a domnului Meecham.

— Era atât de caraghios, a adăugat soția lui. Voia să facă dragoste cu fiecare dintre noi!

— Pot să-mi imaginez, am asigurat-o şi, luându-mi rămas bun, am plecat în timp ce ei continuau să râdă ținându-se de mână.

Am încercat să-mi trec prin sită gândurile şi mi-am dat seama că ultima mică informație era un bob solitar. Iată scenariul:

Timpul în care s-a comis omorul era destul de bine stabilit. Sfărâmarea osului occipital al lui Bela Rubik avusese loc între momentul în care vorbisem cu el la telefon de la mine din birou şi cel în care descoperisem corpul delict.

Mai înainte mi se spusese că în ziua precedentă toți cei şase oaspeți care locuiau la Horowitz fuseseră într-o excursie pe mare, cu yahtul lui Phil Meecham. Asta însemna că, dacă asasinul era cineva dintre cei de pe proprietatea lui Lady Horowitz, nu putea fi decât unul din personalul de serviciu.

Dar acum aflasem că Doris şi Harry Smythe, Gina Stănescu şi Angus Wolfson plecaseră de pe

yahtul ancorat, când se renunțase la plimbarea pe mare. Deci trebuia să-i readuc pe lista suspecților.

M-am consolat spunându-mi că cele unsprezece posibilități de pe lista originală fuseseră acum reduse la nouă. Şi acesta era un progres!

Am mers mai departe, cuprins puțin de melancolie şi întrebându-mă dacă viața nu mi-ar oferi mai multe satisfacții în cazul când aş deveni şi eu agent imobiliar, ca toți ceilalți de aici din Florida de Sud. Apoi mi-a venit altă idee deprimantă: dacă valetul lui Lady Cynthia nu ar fi plecat cu două săptămâni înainte de a se comite furtul şi crima, el ar fi fost primul dintre suspecți. Toate volumele pe care le citisem despre comportamentul criminalului erau de acord asupra unui punct: valetul era întotdeauna vinovatul. Dar m-am înseninat când am ajuns acasă, căci doamna Olson m-a informat că Jennifer Towley mă căutase la telefon, în timp ce ea îmi curăța costumul.

— Pare drăguță, mi-a spus ea.

— Este drăguță, am strigat spre ea, în timp ce mă repezeam în sus pe scări ca să telefonez.

M-am lungit în pat în timp ce vorbeam cu Jennifer şi mi-am aruncat călcâie în aer, gândindu-mă că veselia lui DuPey s-ar fi putut să fie contagioasă. Am vorbit despre lucruri cu greutate, ca vremea, costul peştelui carnivor proaspăt şi încercările scandaloase ale Statului Florida de a interzice purtarea costumelor de baie

făcute din panglici pe plajele publice.

— Hai să nu mai batem câmpii, Jennifer, am spus în cele din urmă. Când te pot vedea din nou?

— Acesta este motivul pentru care te-am sunat. Cinez cu un client în seara asta, dar voi fi probabil acasă pe la ora zece, cel mai târziu. Poți veni la mine să bem ceva? Am un lucru foarte important să-ți spun.

— Vrei să mă ceri în căsătorie? am întrebat-o.

— Nu, a răspuns fără să râdă. E un lucru foarte serios, Archy. Ar fi trebuit să ți-l spun mai demult, dar mi-a lipsit curajul. Acum m-am hotărât să te informez eu înainte de a afla de la altcineva.

— De acord, am zis, simțind cum bucuria mi se dezumflă. Am să fiu la tine la zece.

— N-am să te țin mult, mi-a promis.

— Poți să mă ții cât doreşti.

A râs auzind acest lucru, dar cam mânzeşte.

Am închis telefonul, puțin cam neliniştit. Cuvintele ei „E un lucru foarte serios, Archy”, îmi tăiaseră tot cheful. V-am mărturisit deja ce individ nepăsător sunt sau mă străduiesc să fiu. După părerea mea, cele mai multe rele ale societății provin din seriozitate. Credeți-mă, dacă fiecare om s-ar da în leagăn măcar o dată pe zi, lumea ar fi mai bună.

Ştiu că în seara aceea am fost neobişnuit de tăcut şi gânditor, căci chiar mama a observat acest lucru. M-a întrebat dacă nu cumva mă paşte vreo boală. Am fost tentat să-i răspund „Amorul”, dar

în loc de asta i-am spus că mă simt perfect sănătos, doar că sunt distrat din cauza problemelor profesionale. Nu cred că mama ştia exact cu ce mă ocup, dar mi-a acceptat explicaţia şi m-a sfătuit să beau un pahar cu lapte cald înainte de culcare ca să pot dormi mai bine.

Am ajuns la Jennifer acasă câteva minute după ora zece şi ea mi-a oferit ceva mai bun decât un pahar cu lapte cald: o sticlă de un litru de vodcă Absolut, băgată într-un vas de cristal plin cu cuburi de gheaţă. Pregătise şi două pahare înalte care păreau vase de flori.

Purta una din micile ei rochii negre, elegante. Cea din seara respectivă părea croită în stil clasic, cu guler înalt şi mâneci lungi. Dar când s-a întors, am constatat că spatele îi era complet gol. Felice DuPey ar fi exclamat probabil: „O la, la!”.

— Am să-ţi tom eu primul pahar, Archy, a spus, şi apoi poţi să te serveşti singur. S-ar putea să ai nevoie.

— Aha, am replicat, sună a ceva periculos.

— Nu periculos. Poate supărător.

S-a aşezat într-un fotoliu scund şi şi-a tras fusta ca să-şi acopere genunchii goi. Acest lucru era supărător.

— Ţi-am spus că sunt divorţată. Towley este numele meu de fată. Căsătorită, m-am numit Bingham. Soţul meu a fost Thomas Bingham. Numele acesta îţi spune ceva?

Am clătinat din cap. Jennifer a oftat.

— În urmă cu şapte ani a fost arestat şi închis pentru furt. Sustrăsese cam cincizeci de mii de dolari de la patronul său, un angrosist de materiale de instalații.

Am luat un gât bun de vodcă.

— Unde s-au întâmplat toate astea?

— La Boca Raton. A fost închis trei ani şi patru luni la Raiford.

Era rândul meu să oftez.

— Spune-mi, Jennifer, ai divorțat înainte sau după ce a fost închis?

— Cam înainte cu un an, a răspuns. Mulțumesc lui Dumnezeu. Dacă nu o făceam atunci, nu aş fi divorțat cât timp era la închisoare, nu-i aşa?

— Probabil că nu, am spus, admirând-o pentru acest lucru, căci existau multe femei care ar fi divorțat.

— Avea patima jocurilor de noroc, era o adevărată pacoste. Bărbat frumos, bine educat, înzestrat cu darul vorbirii şi cu o abilitate nemaipomenită de a vinde. Într-o seară, la o petrecere, preşedintele companiei la care lucra mi-a spus că Tom are un viitor strălucit Că va fi numit director comercial ca apoi să devină unul dintre directorii administrativi. Ar fi putut deveni orice, dar nu se putea lăsa de jocurile de noroc şi de pariuri.

— Ce fel de pariuri?

— De tot felul. Curse de cai, de câini, jocuri cum ar fi baseball, fotbal, baschet, juca la loterie, paria

pe vreme, paria la alegeri, pe tot ce-ți poți imagina. Iar când pleca în călătorii de afaceri, reuşea întotdeauna să ajungă la Las Vegas şi Atlantic City.

— Erai la curent cu această patimă?

— Bineînțeles că eram, mi-a răspuns supărată. Cum să nu fiu? Vedeam ce se petrece cu conturile noastre de la bancă, făcuse o a doua ipotecă pe casa în care locuiam, primeam scrisori insistente de la creditori şi mai erau şi dobânzile pentru contul bancar tot timpul depăşit. Era o situație oribilă. L-am implorat să se adreseze unui psiholog, să vorbească cu preotul, să ia vreo măsură. Dar refuza să admită că ceva nu-i în regulă cu el, că era înlănțuit de patima jocului. Tu nu ai nicio patimă, nu-i aşa, Archy?

— Una singură, am răspuns. Pe tine.

Cred că s-a înroşit, dar s-ar fi putut să fi fost lumina trandafirie pe care o răspândea lampa Tiffany de pe masă. M-am mai servit cu Absolut. Nu i-am putut turna şi ei, căci paharul era neatins.

— Am făcut tot ce am putut, a continuat ea. Îl iubeam pe Tom, serios că îl iubeam. Putea fi un soț admirabil: amabil, blând, înțelegător. Doar că avea boala asta teribilă.

— Am avut şi eu un prieten ca el, i-am spus, minținд, dar încercând să-i arăt simpatia. Şi este într-adevăr o boală.

— Au început să dispară lucruri din casă, a

continuat. Cristaluri, argintărie de masă, câteva din obiectele mele de artă. Le vindea. Avea de a face cu cămătari şi tot felul de oameni suspecți începuseră să ne vină în casă sau să stea afară toată noaptea, în maşina parcată în fața locuinței noastre. Nu mai puteam pur şi simplu îndura, aşa că am înaintat o cerere de divorț. A plâns, m-a implorat şi mi-a jurat că nu mai pariază. Dar mai făcuse acest lucru şi în trecut şi ştiam că este inutil. Cred că paharul s-a umplut când mi-am dat seama că îmi fură bani din poşetă. Deci am divorțat de el. După un an a fost băgat la închisoare.

— Ce tristă poveste.

— O mică melodramă, a rostit cu un surâs silit. Se întâmplă tot timpul, în toată țara. Am vorbit cu un consilier specializat în tratarea patimilor de acest fel şi mi-a spus că nu mă pot aştepta la nicio îmbunătățire câtă vreme subiectul însuşi nu recunoaşte că nu se poate stăpâni şi nu caută el de bună voie să fie ajutat. Tom nu voia să facă acest lucru.

Am stat un timp în tăcere. Ținea capul aplecat şi eu speram că nu are de gând să plângă. Mă simt complet neajutorat când este vorba de o femeie care plânge.

— Mai este ceva ce nu te-am întrebat, am spus. Ai copii?

— Nu, a spus ea, ridicând capul ca să mă privească. Am văzut că are ochii limpezi. Privirea

îi era ca de obicei, calmă şi directă. Crezi că Tom s-ar fi schimbat, dacă am fi avut copii?

— Nu ştiu, am răspuns eu. E greu de presupus reacția oamenilor. Ai spus că a ieşit din puşcărie?

— Da, a fost eliberat acum o lună.

— L-ai vizitat cât timp a fost închis?

— Nu.

— I-ai scris?

— Nu, cu excepția unor felicitări de ziua lui şi de Crăciun. Dar el mi-a scris adesea. Spunea că stând în spatele zăbrelelor şi-a dat seama cum şi-a distrus singur viața, nu numai pe a lui, dar şi pe a mea. Jura că s-a schimbat şi că odată liber nu va mai paria câte zile mai are de trăit.

— Îl crezi, Jennifer?

— Nu.

— Te-a sunat de când a ieşit?

— De patru ori.

— Şi doreşte să se întoarcă la tine?

Ochii ei au devenit mari şi rotunzi.

— De unde ştii? m-a întrebat.

— Pentru că este exact ce aş face şi eu dacă aş fi în locul lui. Îl laşi să se întoarcă?

— Niciodată, a strigat ea. Archy, ai avut vreodată coşmare?

— Nu prea des. Poate vreo şase în toată viața mea.

— Ei bine, eu am avut un coşmar care a durat aproape patru ani. Nu mai vreau să trec din nou prin toate acestea.

Am întrebat, aşa într-o doară:

— De unde te-a sunat, de la… Boca?

— Nu, mi-a răspuns. Locuieşte la Delray Beach.

Cred că m-am uitat spre ea cu o privire înrudită cu cea mirată şi bănuitoare a oamenilor lui Cortez cel Mare care stă pe un vârf din Darien, în sonetul lui Keats. Deşi n-am fost niciodată în stare să înțeleg cum de au reuşit să zărească Oceanul Pacific din Connecticut.

— Delray Beach? am repetat, şi vocea-mi răsuna ca un croncănit. Ce face acolo?

— Zice că are o slujbă bună, vinde obloane împotriva uraganelor, în special oamenilor care locuiesc în blocuri cu multe etaje. Pretinde că şeful lui îi cunoaşte antecedentele, dar e dispus să-i mai dea o şansă. Spune că salariul e mic, dar câştigă bine cu comisioanele pentru vânzări. Îl cred. Ți-am spus că-i formidabil când e vorba să vândă.

Am încuviințat din cap, gândindu-mă că Jennifer este probabil perspectiva lui cea mai dificilă. S-a aplecat spre mine şi mi-a luat mâinile într-ale ei.

— Archy. Îmi pare rău că-ți împărtăşesc toate acestea. Îmi dau seama cât este de deprimant. Dar ştiu cum vorbesc oamenii şi am preferat să-ți spun eu totul, în loc să te informeze altcineva.

— Îmi pare bine că ai procedat astfel.

S-a lăsat descurajată pe spate.

— Mă simt stoarsă de puteri. Vorbind despre toate acestea m-au năpădit atâtea amintiri! Numai

dureroase.

— Înțeleg foarte bine ce simți, am spus, ridicându-mă în picioare. Presupun că doreşti să plec.

În sfârşit a sorbit şi ea din paharul cu vodcă, apoi a privit în sus spre mine în felul ei calm şi direct.

— Ce te face să crezi ceva atât de stupid?

A fost ceva demonic în felul cum a făcut dragoste în noaptea aceea, de parcă dorea sa alunge gândurile, simțămintele, poate amintirile acelea dureroase. Am profitat cu neruşinare de suferința ei.

Un proverb spune că drumul spre inima unui bărbat trece prin stomac. Să nu credeți acest lucru.

Opt

Am gonit din minte toate problemele şi sfârşitul săptămânii l-am petrecut ca unul care taie frunze la câini. Sâmbătă am jucat tenis pe terenul particular al unui prieten. După ce m-a fugărit câteva seturi, a invitat prin telefon două fete nostime. Au sosit şi ne-am zbenguit cu toții în piscina lui, am băut puțin şi am râs din plin.

Sâmbătă seara, după cină (turnedo şi *foie gras),* m-am îndreptat spre Clubul Pelicanului, unde mă aşteptau câțiva amici şi, întrecându-ne la aruncatul suliței, am câştigat cinci dolari. Cum

eram marele câştigător, a trebuit să le plătesc un rând de băutură care m-a costat douăzeci.

Duminică dis-de-dimineață m-am dus să înot în ocean şi apoi am plecat la Wellington, unde am privit un meci de polo din loja tatălui meu.

Îmi adusesem binoclu cu mine, dar n-am văzut nicio fată în tribună care să-mi trezească interesul. Mi-am zis că Jennifer Towley îmi ridicase pretențiile. Cum o să-i mai ținem acasă la fermă după ce au văzut Parisul? Duminică seara părinții mei şi cu mine am făcut o mică excursie până la o vilă în stil paladian care aparținea unui client bogat al firmei McNally & Fiul. Împreună cu alți treizeci de invitați ne-am bucurat de o petrecere zgomotoasă şi am mâncat la iarbă verde langustă de Maine şi creveți de Louisiana. La grătar prezida un valet în uniformă, cu mănuşi albe şi joben.

Dar ziua de luni a venit din nou mult prea repede şi a trebuit să mă reîntorc la *Sturm und Drang.*

Vă închipuiți că prietenul cel mai bun al unui detectiv este un revolver, o lupă sau un ogar. Vă înşelați. Este cartea de telefon. Iată cel mai la îndemână ajutor pentru orice investigație, discretă sau de orice fel. Am căutat numărul de telefon de acasă şi adresa lui Kenneth Bodin în Delray Beach şi mi-am notat-o în interiorul unei cutii de chibrituri. Apoi, aşa ca să mă distrez, am rupt din paginile galbene foaia în care erau trecute locurile unde se vindeau obloane împotriva uraganelor.

Erau o mulțime, dar majoritatea păreau să fie la nord de Boynton Beach. În zona Delray şi Boca Raton nu am găsit decât câteva.

Pe la zece eram din nou la drum. Nu era una din acele zile care să aducă un zâmbet de mândrie pe mutra agenților publicitari din Florida. Cerul avea culoarea şi greutatea unui cearşaf soldățesc ud; nu se mişca nicio pală de aer şi chiar frunzele palmierilor păreau abătute. Era o atmosferă apăsătoare de parcă furtuna pândea pe-aproape, gata să sară în orice clipă.

M-am oprit în Delray Beach să-mi alimentez maşina şi am telefonat la locuința lui Kenneth Bodin de la stația de benzină. Aşa cum speram, mi-a răspuns o femeie.

— Alo, a spus ea cu o voce mică şi pițigăiată.

— Silvia? am întrebat.

— Da. Cine e?

— Mă numesc Dooley şi am venit în Florida de Sud la o conferință. Am o contractură musculară la spate şi am nevoie de un masaj. Mi-a spus un prieten că m-ai putea ajuta.

— Mda, a spus bănuitoare. Care prieten?

Am numit pe cel mai activ desfrânat pe care îl cunoşteam:

— Phil Meecham.

S-a prins. A guițat de plăcere şi a zis:

— Mare nebun! Spune-mi ce mai face?

— Stă şi se hrăneşte, am răspuns. Ce zici de masaj?

— O, îmi pare rău, Dooley, dar nu mai lucrez. Prietenul meu nu-mi dă voie.

— De, îl înțeleg şi pe el, dar acum e acasă?

— Nu, lucrează la Palm Beach.

— Păi atunci…? am sugerat eu.

— Nu, nu pot, mi-a răspuns hotărâtă. I-am jurat să nu mai fac. Şi afară de asta se poate întoarce acasă pe neaşteptate.

— Păcat, am spus, prefăcându-mă decepționat. În cazul ăsta am venit până aici degeaba.

— Ascultă Dooley, mi-a zis. Lucrez ca chelneriță într-un loc foarte drăguț, pe plajă. Localul se deschide la prânz. De ce nu treci pe acolo, iei o băutură şi poate putem aranja ceva.

— Ideea mi se pare bună, am spus şi fata mi-a dat numele localului drăguț de pe plajă şi mi-a explicat cum să-l găsesc.

Am petrecut o oră dând târcoale magazinelor care instalau obloane împotriva uraganelor. Am găsit ceea ce căutam în cea de a patra prăvălie în care am intrat. Da, Thomas Bingham lucra acolo, dar pentru moment era plecat la un client. Am răsuflat uşurat auzind că lipseşte, căci nu aveam habar ce i-aş putea spune dacă ar fi fost prezent. Cred că nu doream decât să-mi fac o idee despre el, să văd cum arată şi cine era dispus să renunțe la Jennifer Towley, de dragul unei alergări de câini.

Nu i-am lăsat niciun mesaj lui Bingham, dar am promis că voi mai trece pe acolo. Am pornit apoi

spre localul în care era angajată Silvia, dorind să ştiu de ce naiba fac eu toate astea. Dar uneori şansa şi întâmplarea se dovedesc mai valoroase decât un plan perfect elaborat. Asta îmi spuneam.

Am avut destulă înțelepciune să-mi parchez maşina la câteva străzi depărtare şi să merg apoi pe jos. Nu doream ca Silvia să-i spună din întâmplare lui Bodin „Azi a trecut pe aici un tip tânăr într-o Miata roşie ca un drapel." Urechile lui porcine s-ar fi ciulit imediat.

Când am intrat la bodega Hammerhead's Bar & Grill, am fost tentat să o imit pe Bette Davis: să mişc din coate, să trag un fum adânc dintr-o țigară imaginară şi să rostesc nemuritoarele cuvinte „Ce mai speluncă!". Veți zice, bănuiesc, că sunt mofturos, dar am suferit un adevărat şoc când, după week-end-ul luxos petrecut în Palm Beach, am dat de bomba aceea cu tuburi fluorescente de neon licărind deasupra pe tavan.

Barul era ticsit de ceea ce părea să fie membrii unei reuniuni de muncitori constructori şi pescari de meserie. M-am aşezat într-un colț, la o masă de dimensiunea unei batiste şi imediat o blondă apetisantă s-a îndreptat legănându-se spre mine. Purta o minijupă roşie şi o bluziță verde care părea stropită cu un pulverizator.

— Bună, mi-a spus.

— Sylvia? Eu sunt Dooley.

— Îmi face plăcere să te cunosc, m-a asigurat ea, cu un zâmbet foarte prietenos. Rămâi în oraş mai

multă vreme?

— O săptămână, sau cam aşa ceva, i-am răspuns. Locuiesc cu o cunoştinţă la Boca.

— Bărbat sau femeie? m-a întrebat, privind lacom spre mine.

— Bărbat, din păcate.

— Poate s-ar putea face ceva în privinţa asta. Fata mi-a făcut pur şi simplu cu ochiul. Vrei să-ţi aduc ceva de băut?

Ştiam că într-un loc ca acesta ca să fii sigur de ceea ce bei trebuia să alegi ceva dintr-o sticlă închisă ermetic. Nu am cerut bere nealcoolizată de teamă că proprietarul şi clienţii casei ar fi fost în stare să mă arunce la rechinii care dădeau târcoale în larg.

— O sticlă de bere, te rog. Aveţi Heineken?

— Sigur că da. Doar suntem un local de clasă.

Mi-a adus berea şi o cupă cu alune sărate. Apoi, fără să o poftească nimeni, a tras scaunul din faţa mea şi s-a aşezat pe el. Mi-am dat seama că mai mulţi clienţi de la bar mă priveau cu invidie.

— Eşti foarte tânăr pentru a fi prieten cu Phil Meecham.

— Ştii cum e Phil. Nu face discriminări de vârstă, sex, culoare, religie sau ţară de origine.

— Ai perfectă dreptate, a zis râzând. Odată l-am văzut încercând să facă amor cu un cimpanzeu. Mă crezi?

— Cu uşurinţă. Îmi dai voie să-ţi plătesc ceva de băut?

— Poate o coca cola dietetică. Ştii, încerc să mai slăbesc.

— Să nu îndrăzneşti să faci aşa ceva.

— Ei şi tu!

S-a întors cu o sticlă de coca cola şi a început să mănânce alune din cupa adusă pentru mine.

— La ce oră termini serviciul, Silvia? am întrebat-o.

— Asta-i problema, a răspuns. Plec pe la opt, când vine schimbul de noapte. Şi atunci trebuie să mă duc direct acasă, că de nu prietenul meu îşi iese din fire. Uneori vine aici când se întoarce de la slujbă şi mergem acasă împreună. Mă ține cu lesa scurtă.

— Ce urmăreşte? Clopote de nuntă?

— Poate, a zis, servindu-se cu alte alune. Depinde dacă am eu chef.

— Deci, de fapt, numai dimineața eşti liberă?

— Cam asta-i tot, a încuviințat ea. Ken pleacă devreme, ca să o ia înaintea traficului de dimineață. Trebuie să mă scol cu noaptea în cap, ca să-i pregătesc micul dejun.

— Mai rămân un timp prin locurile astea. Pot să te sun într-o dimineață?

— Bineînțeles că poți, Dooley. Am putea merge acasă la prietenul tău din Boca.

— Bună idee, am spus şi mi-am terminat berea. Am să te sun. Cât îți datorez, Silvia?

— E în contul localului. Poate mai vii pe aici. Eşti băiat distins, mi-am dat seama.

— Mulțumesc, i-am spus şi i-am strecurat o hârtie de zece dolari pentru discernământul de care dăduse dovadă. I-am făcut semn cu mâna şi am dat să plec. Dar mi-a venit una din ideile mele trăsnite, care întotdeauna mă surprind pentru că nu-mi dau seama de unde îmi vin.

— Apropo, i-am spus, întorcându-mă spre ea. Prietenul meu din Boca locuieşte într-un bloc cu multe etaje şi are de gând să-şi instaleze nişte obloane împotriva uraganelor. Ştii pe cineva pe aici care se ocupă de asta?

— Cum să nu? Tom Bingham. Trece pe aici aproape în fiecare seară când iese de la lucru.

— Perfect. Data viitoare când îl vezi cere-i adresa unde lucrează.

— Cu plăcere, a zis. Tom e băiat bun. El, Ken şi cu mine petrecem împreună o grămadă de timp.

Înțelegeți ce vreau să spun prin şansă şi întâmplare? Dar uneori trebuie să le încurajezi puțin.

Am pornit spre casă în timp ce vremea se întuneca. Nu începuse încă să plouă, dar plafonul era coborât şi pescăruşii se forțau să zboare împotriva unui vânt rece. Oare unde se ascund pescăruşii în timpul furtunii?

Dar mă preocupau şi alte probleme, în afară de unde obişnuiesc să se adăpostească pescăruşii. Socoteam că dacă Kenneth Bodin, Silvia, iubita lui, şi Thomas Bingham erau prieteni, poate toți trei – sau cel puțin cei doi bărbați – puseseră la

cale şi săvârşiseră furtul timbrelor cu Jenny Răsturnata. Motivul pentru care consideram acest lucru ca o posibilitate evidentă era faptul că Bingham fusese deja închis pentru furtul a cincizeci de mii de dolari.

Poate mă veți considera pornit împotriva lui, dar cei care apără respectarea legii ştiu că, în toată lumea, atunci când nu departe de locul unde s-a produs o tâlhărie se află un fost delincvent, sunt multe şanse să se constate că este şi el implicat. Nu-i vorba de o superstiție; este un fapt dovedit de procentajul recidiviştilor. Leoparzii nu-şi schimbă petele şi foştii deținuți rareori îşi schimbă dungile.

Nu aveți decât să credeți că eu aveam un motiv mai personal ca să-l bănuiesc pe Bingham, că speram să pun capăt la ceea ce era, după părerea mea, un efort din partea lui de a recâştiga afecțiunea fostei sale soții. În cazul că vă veți întreba dacă acesta era de fapt motivul meu, sau o parte importantă a motivului, voi face apel la cea de a cincea poruncă, cea despre autoincriminare.

Eram aproape de casă când am simțit primele picături de ploaie. Am lăsat-o pe Miata să gonească în ceea ce ar fi echivalentul unui galop şi am ajuns la garaj puțin înainte de a începe potopul. Autocamioneta sergentului Al Rogoff era parcată afară pe alee şi el a lăsat fereastra în jos doar atât cât să-mi facă semn să vin la el.

Am alergat prin ploaie şi m-am urcat alături de el. Maşina avea aer condiționat, dar puțea a fum

stătut de țigări de foi.

— N-ai nevoie să-ți aprinzi o țigară nouă, i-am spus, e suficient să stai la volan şi să inhalezi fumul de ieri.

— Vorbind despre țigări, a zis, am petrecut toată ziua la casa Horowitz şi nebuna aia de femeie nu m-a lăsat să-mi aprind o țigară nicăieri. Nu numai în casă, nici chiar afară. Mi-a spus ea de la început. Nu are săraca decât o sută de acri, nu?

— Poate ceva mai puțin.

— Nici afară în pădure nu m-am putut duce să trag un fum. E țicnită, asta e.

— O țicnită cu avere. De asta eşti îmbrăcat civil şi ți-ai luat propria rablă?

— Mda. Nu vrea să vadă uniforme şi maşini de poliție prin preajmă. Cred că îşi închipuie că ar dăuna prestigiului cartierului. Unde ai fost?

— La Delray Beach ca să aflu câte ceva despre Kenneth Bodin, şoferul.

— Şi ai aflat.

— Nu destul pentru o umbră de bănuială. Trăieşte cu o tipă, dar dacă asta e o crimă, jumătate dintre bărbații din Florida de Sud ar fi la răcoare. N-am constatat nicio urmă de zvon că s-ar fi îmbogățit aşa peste noapte.

— Are datorii?

— Acest lucru îl pot afla prin agențiile bancare şi de credit de pe aici. Ție cum îți merge cu cercetările în legătură cu omuciderea?

— Nu prea rău. Avem noroc, deoarece momentul

când s-a produs crima poate fi stabilit cu destulă precizie. În cursul orei respective cei cinci membri ai personalului erau toți la datorie. Este adevărat că garantează unul pentru altul, deci ar putea fi vorba şi de o conspirație, dar mă îndoiesc. Lady Horowitz spune că a fost la coafor. Va trebui să verific dacă-i adevărat. Cât despre cei care sunt în vizită, soții DuPey pretind că au participat la o petrecere pe un yaht ancorat în port şi că au fost văzuți de zeci de persoane. Şi acest lucru trebuie verificat. Rămân deci domnul şi doamna Smythe, Gina Stănescu şi Angus Wolfson. Toți patru susțin că au plecat de pe yaht când a fost contramandată excursia pe mare şi că s-au plimbat pe la magazinele de pe Worth Avenue în timpul în care Bela Rubik a fost lipit în marele album de timbre din cer. Ca să aflu pe unde au umblat de fapt aceşti patru când s-a comis crima va fi o mare bătaie de cap, dar bănuiesc că se poate afla, după multă alergătură.

— Eşti convins că asasinatul şi furtul timbrelor au legătură între ele?

— Singurul motiv care mă face să fiu convins, a spus Al, este că nu găsesc nimic altceva. Nu există nicio urmă de evidență că ar fi fost o încercare de furt. Poate fi vorba de vreun drogat sau vreun nebun scăpat în libertate, dar nu-mi prea vine să cred. Timbrele acelea dispărute şi ceea ce ți-a spus ție Rubik la telefon sunt singurele indicii pe care le am. Archy, tu ce crezi, a fost bărbat sau femeie?

M-am gândit câteva momente.

— Eu cred că a fost bărbat. Craniul unui om nu este ca o coajă de ou, precum ştii şi tu. Poți să-i dai o lovitură destul de puternică fără să-l spargi. Prin urmare, în spatele prespapier-ului a fost forță fizică.

— Ar fi putut fi o femeie voinică.

— Ar fi putut, am încuviințat. Dar să faci zob un craniu de om nu mi se pare ceva care să se potrivească unei femei, fie ea chiar înnebunită de furie.

— Ei da, a spus Rogoff. Nu prea pare posibil. Dar apropo, Rubik nu a murit din cauza craniului zdrobit.

M-am uitat lung la el.

— Vrei să-mi mai repeți asta o dată?

— Bela Rubik nu a murit din cauza unor lovituri repetate în cap. După părerea medicului legist, loviturile l-ar fi făcut să-şi piardă cunoştința şi i-au contuzionat creierul, dar, de fapt, a murit din cauza unui stop cardiac sever provocat de atac. Chiar şi aşa, este, fireşte, vorba tot de omucidere.

— Fireşte, dar dă la iveală o sumedenie de alte posibilități. Poate cel care l-a atacat, nici nu a vrut să-l omoare, ci doar să-l doboare şi să-l rănească.

— Nu mă interesează ce a intenționat ucigaşul, a spus Al. Asta va decide tribunalul. Vreau doar să pun mâna pe făptaş şi apoi avocații n-au decât să se certe în privința intențiilor.

— Nu sunt sigur că acesta-i drumul de urmat,

am rostit încet. Poate a-i cunoaşte intenția este singura cale de a descoperi asasinul.

Sergentul a oftat adânc.

— Ştii ce, tu ai o slăbiciune pentru complicații. Pariez că îți plac şi măslinele negre.

— Îmi plac foarte mult, am recunoscut.

— Se vede, a zis Al posomorât. Ia uite, ploaia s-a mai potolit. Poți alerga în casă fără să te uzi ciuciulete. Trebuie să mă întorc la lucru. Ținem legătura.

— Bineînțeles. Am să rămân probabil acasă toată noaptea. Sună-mă dacă se iveşte ceva.

În seara aceea părinții mei au plecat la o cină oferită de un cuplu septuagenar care sărbătorea cincizeci de ani de căsătorie. Fusesem invitat şi eu, dar m-am scuzat. Gândul de a sta cu ei mai multe ore, bând punci de fructe şi jucând şarade, nu mi se părea modul ideal de a-ți petrece noaptea în bătrânul nostru oraş. Aşa că am cinat în bucătărie cu cei doi Olson. Ursi a gătit un fel de mâncare pe care îl numea tocănița McNally: un amestec condimentat din bucăți de carne de vacă, de pui, cârnat italian piperat şi creveți, totul într-un sos de vin roşu servit pe un strat de tăiței. Poți să-ți iei rămas bun de la dietă.

După acest dezmăț gastronomic, m-am dus sus la mine, bucuros că purtam o curea elastică, şi m-am apucat să scriu în jurnal, ascultând la magnetofonul meu stereo albumul original *Guys and Dolls.* Se poate să fi fredonat chiar şi eu „Sue

me”. Toate acestea le-am făcut după ce am telefonat la Jennifer Towley, mi-a răspuns robotul şi am închis fără să las niciun mesaj.

Tot mai scriam când a sunat telefonul meu. Era sergentul Rogoff.

— Te-am trezit din somn?

— Fii serios, Al. Nu e nici măcar ora zece. Ce s-a întâmplat?

— După ce ne-am despărțit, am bătut străzile. Mai întâi m-am dus la coaforul unde pretindea Lady Horowitz că ar fi fost în timpul în care Rubik era măcelărit.

— Și?

— Avea oră rezervată, dar nu a trecut pe acolo.

N-am spus nimic.

— Alo, a spus Rogoff. Eşti acolo?

— Sunt aici. Încerc să înghit bucățica asta ațoasă.

— Mda, e complicat, nu-i aşa? Ascultă, Archy, fă-mi un serviciu, vrei? N-aş vrea să-i arunc în față bătrânei ce am aflat, cerându-i să-mi spună adevărul. Mi-e frică de ea, recunosc. Are multă influență aici în oraş şi îmi poate face viața amară, dacă doreşte. Mă urmăreşti?

— Sigur, l-am asigurat. E în regulă, Al, încerc eu să aflu unde a fost în timp ce Rubik era ucis. I-ai spus că furtul timbrelor e legat de asasinat?

— Da de unde! Nu i-am spus nici ei nici celorlalți că există probabil o legătură. Am zis doar că sunt pe urmele identității hoțului de timbre şi trebuie

să verific unde a fost fiecare într-un anumit moment ca să-i elimin pe cei nevinovați.

— Ai impresia că te-au crezut?

— Toți, cu excepția asasinului. Vorbeşte tu în locul meu cu hoaşca bătrână, Archy. Îi place de tine.

— Serios? am întrebat uşor surprins.

— Fără îndoială. Chiar ea mi-a spus asta. Şi mai poți face ceva pentru mine…

Am oftat.

— Şi apoi am să iau o parte din salariul tău, nu-i aşa?

— Nu. Lady Horowitz l-a pus pe tatăl tău să-i facă testamentul, nu-i aşa?

— Exact, am răspuns, ştiind ce o să urmeze.

— Poți să afli cine o moşteneşte dacă crapă?

— Probabil, dar nu am de gând să-ți spun şi ție. E o chestiune strict confidențială.

— Ce trebuie să fac ca să pot afla.

— Să obții permisiunea ei. Am să-l întreb pe tata.

— Întreabă-l, te rog.

— Bineînțeles. Dar de ce vrei să ştii cine o moşteneşte?

— Deoarece s-ar putea ca cineva, un membru al familiei sau un prieten, poate unul care stă acum la ea în casă, nu o moşteneşte, ştie acest lucru şi hotărăşte să şterpelească timbrele ca să se aleagă şi el cu ceva. Şi acest lucru îl duce la crimă.

— Domnule sergent Rogoff, eşti strălucit.

— Ți-a trebuit atâta timp ca să afli? Ce amărât de detectiv mai eşti. Să-mi spui ce a zis tatăl tău.

Era cam zece jumătate când am auzit pietrişul scârțâind, m-am dus la fereastră şi am văzut maşina tatii intrând în garaj. Am mai aşteptat jumătate de oră, am fumat prima țigară din ziua aceea şi m-am gândit la cele aflate de la Rogoff. Nu-mi făcea nicio plăcere să o anunț pe Lady Cynthia că a fost prinsă cu o minciună. Era în stare să renunțe la serviciile firmei McNally & Fiul cât ai clipi din ochi.

Uşa de la camera de lucru a tatii era închisă, dar când am bătut, l-am auzit murmurând „intră". Era afundat în fotoliul său, mai purtând încă hainele de seară, dar cu gulerul şi cravata desfăcute. M-am gândit că pare bătrân şi obosit.

— A fost plăcut? l-am întrebat.

— Plictisitor, a răspuns cu un zâmbet palid. Ai făcut bine că n-ai venit. Nu era de tine.

— Vrei să-ți aduc un pahar de porto? Pari un pic cam obosit.

S-a gândit o clipă.

— Cred că un pic de coniac mi-ar face mai bine. Mulțumesc, Archy, serveşte-te şi tu.

Am turnat pentru fiecare dintre noi câte un păhărel de coniac, dintr-o sticlă de cristal şi m-am aşezat într-un fotoliu din fața tatii. Am ridicat paharul unul spre celălalt şi am sorbit câte puțin.

— Iartă-mă că te deranjez la această oră, tată, dar tocmai a telefonat sergentul Rogoff şi mi-a

cerut să vorbesc cu tine.

I-am explicat ce dorea să ştie Rogoff şi de ce avea nevoie să ştie. M-a ascultat cu multă atenție.

— Nu pot să-i pun la dispoziție această informație, a zis, fără ca Lady Horowitz să-mi dea permisiunea.

— I-am spus şi eu lui Al acest lucru. Dar el te roagă să încerci să obții permisiunea.

A făcut o pauză lungă ca să se gândească şi apoi mi-a spus:

— Înțeleg raționamentul lui Rogoff. E un punct de vedere viabil: o rudă dezmoştenită sau un prieten ar putea dori să profite imediat. Ai avut dreptate, Archy, sergentul are stofă de vulpe.

— Da, domnule. Vrei să o întrebi pe Lady Horowitz dacă e de acord să pui la dispoziția poliției anumite amănunte din testamentul ei? Bineînțeles, rămânând totul confidențial.

A oftat obosit.

— Bine. Am să o întreb.

— Crezi că va fi de acord?

Mi-a aruncat o privire amuzată dar tristă.

— Cine poate prezice ce va face sau ce nu va face femeia asta extraordinară. Tot ce pot să-ți spun este că voi încerca.

— Şi aşa e bine, am spus şi, terminându-mi coniacul, m-am ridicat. Iartă-mă că te-am deranjat, tată.

— Câtuşi de puțin.

Am urcat scările gândind că nu era atât de obosit

pe cât era de tulburat. Văzându-l pe tatăl meu tulburat era ca şi cum aş fi privit o statuie reprezentându-l pe Budha necăjit.

Nouă

A doua zi dimineață aveam o mulțime de lucruri de făcut, de pildă, să vărs conținutul coşului meu cu rufe murdare într-un sac mare de pânză, adăugând şi patru perechi de pantaloni care trebuiau dați la curățat şi să duc totul jos ca să poată fi luat de băiatul de la spălătorie. Am mai comparat cecurile pe care le iscălisem cu contul meu de la bancă şi am constatat că depăşisem doar cu trei dolari. Destul de puțin. Am telefonat la o florărie cerându-le să trimită un buchet cu flori proaspete lui Jennifer Towley.

Deci era trecut puțin de zece jumătate înainte să plec spre imperiul Horowitz. Ştiam bine că îmi găsisem de lucru în dimineața aceea cu tot felul de fleacuri din pură laşitate: o încercare de a amâna momentul confruntării cu Lady Cynthia şi de a o întreba: „De ce l-ați mințit pe sergentul Rogoff?”. Când Al mi-a mărturisit că se teme de ea, l-am înțeles perfect; şi mie îmi era frică de ea. Era o femeie cu opinii puternice şi de o hotărâre cruntă. Iar milioanele ei dădeau forță capriciilor.

Am găsit-o la piscină, lungită într-un şezlong. La umbră, bineînțeles. Purta un burnuz cu gluga trasă pe cap şi mi-am putut curând da seama că

era cu capsa pusă.

— Polițistul ăla, a spus ea cu ciudă, curcanul ăla nesuferit, pute pur şi simplu a tutun.

— Ştiu, i-am dat dreptate eu, dar este…

— Şi întrebările lui tâmpite, a continuat emfatic. Păi s-a purtat cu mine de parcă aş fi un hoț de rând.

— Încearcă să-şi facă datoria, am spus cu o voce cât se poate de blândă. Ştiți bine că este de partea dumneavoastră. Doreşte să recupereze timbrele la fel de mult cum doriți şi dumneavoastră.

— Baliverne. Încearcă să mă chinuiască pentru că l-am pus la treabă în loc să-l las să-şi bea liniştit berea şi să râgâie.

— Vă rog să mă credeți că este un polițist foarte eficient.

S-a uitat lung la mine şi m-a întrebat:

— E prieten cu tine, băiete?

— Am lucrat de câteva ori împreună, am informat-o. Şi trebuie să recunosc că am avut succes.

Dar nu avea de gând să țină seama de ce spun.

— Asta îmi mai lipsea! Să mă împiedic tot timpul de doi amatori care o fac pe detectivii aici la mine acasă. Cred că de-aia ai venit şi tu, să-mi mai pui întrebări.

Nu mă invitase să stau jos aşa că am rămas în picioare. Dar m-am apropiat de o umbrelă de plajă şi, sprijinindu-mă de spătarul unui scaun, priveam în jos spre ea.

— E adevărat. Vreau doar să mă lămuresc asupra unui lucru pe care i l-ați spus sergentului Rogoff.

— Să te lămureşti, a repetat bănuitoare. Despre ce?

— Sergentul e pe cale de a descoperi identitatea hoțului, dar are nevoie să stabilească unde erau toți cei care sunt implicați în momentul în care se pare că s-a produs crima. I-ați spus că ați fost la coafor. Când Rogoff a controlat, i s-a spus că aveați ora fixată, dar nu ați trecut pe acolo. Vreți să faceți vreo observație?

— Primul lucru pe care vreau să-l fac va fi să-mi găsesc alt coafor. Turnătorul naibii!

— Vă rog, Lady Horowitz. Unde ați fost?

— M-a supărat puțin genunchiul la care sufăr de artrită şi n-am vrut să ştie nimeni că mă duc la un acupuncturist. Acolo am fost. A privit spre mine. Nu mă crezi, nu-i aşa?

— Nu.

— Foarte bine, a reluat aproape voioasă. Hai să încercăm altceva. Am fost într-un bar de lesbiene şi am băut vodcă. Nici asta? Dar ce zici despre următoarea? Ziua era atât de frumoasă, încât am hotărât să merg cu Jaguarul la clubul meu de la țară. Asta cum ți se pare?

Am oftat.

— Mi se pare că nu aveți de gând să-mi spuneți unde ați fost.

— Ai ghicit, băiete. Toată afacerea este atât de

stupidă, încât mi se face greață. Nu cumva îşi închipuie Rogoff că mi-am furat propriile mele timbre?

— Bineînțeles că nu.

— Atunci de ce naiba vrea să-i spun unde am fost la o anumită oră. Viața mea particulară mă priveşte numai pe mine şi nu am de gând să dau socoteală nimănui de ceea ce fac. Asta te include şi pe tine, băiete. Şi acum să punem punct.

Am încuviințat dând din cap.

— Vă mulțumesc pentru timpul pe care l-ați pierdut cu mine.

A încercat să zâmbească, dar nu a reuşit.

— Eşti supărat pe mine, nu-i aşa?

— Puțin, am recunoscut eu. Am impresia că faceți un munte Everest dintr-o moviliță.

— Aşa crezi tu, a spus şi am privit-o mirat, deoarece părea că se sileşte să nu-şi arate sentimentele şi nu înțelegeam de ce. După aceea mi-a făcut semn cu mâna să plec şi m-am îndepărtat.

De obicei, nu-mi ies uşor din fire. Nu blestem când mi se rupe un şiret de la pantofi. Dacă se întâmplă să calc pe un cocoloş de chewing gum aruncat de cineva, s-ar putea să scot doar un mic „Fir-ar“ şi multă lume m-a văzut râzând vesel după ce-mi pătasem cămaşa albă cu sos marinat. Dar hărțuiala aceasta cu Lady Cynthia arunca o umbră peste firea însorită a lui McNally. Simțeam că nu avea să fie ziua mea bună. Şi câtă dreptate

s-a dovedit că am.

M-am dus în casă să o caut pe doamna Marsden, cu speranța că va vrea să descrie cu mai multe detalii presimțirile acelea despre care pomenise. Când am trecut pe lângă sala de jocuri, am auzit un plâns de femeie şi, cum uşa era deschisă, nu am văzut de ce să nu intru ca să aflu cine suspină.

Am găsit-o pe Gina Stănescu, sprijinită de masa de biliard şi încercând să oprească un potop de lacrimi cu o batistă nu mai mare decât un şervețel pentru cocteil. V-am mai spus că mă simt stânjenit când plânge în fața mea o femeie, dar în cazul acesta reacția mea a fost de simpatie, dacă nu chiar nobilă.

— Domnişoară Stănescu, i-am spus. Ce s-a întâmplat?

Drept răspuns a suspinat mai tare şi eu am procedat ca de obicei în condiții de criză, m-am îndreptat spre cea mai apropiată sursă de alcool, în cazul acesta barul din perete. În prima sticlă pe care am pus mâna era uzo şi mi-am zis că se potriveşte grozav pentru o terapie prin şoc. Am turnat o mică porție într-un păhărel, i l-am adus şi i l-am pus în mână.

Efectul a fost că şi-a dat seama de imposibilitatea de a tuşi şi plânge în acelaşi timp. A încetat să mai suspină şi în cele din urmă s-a potolit şi tusea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o. Te-aş putea ajuta cu ceva?

A clătinat din cap şi a mai luat o sorbitură de uzo, terminând astfel ce avea în pahar.

— Mai vrei?

Şi-a dres vocea.

— Nu, mulțumesc. Eşti foarte amabil, domnule McNally. Trebuia să fi închis uşa. Dar m-a luat aşa, prin surprindere. Ai o batistă, te rog. Mi-e teamă că a mea e leoarcă.

I-am dat batista mea, fericit că era neşifonată. A folosit-o ca să-şi tamponeze ochii care îi rămăseseră umflați.

— Am primit tocmai o veste proastă, mi-a spus. Autoritățile din Rouen vor să-mi închidă orfelinatul. Acoperişul spart curge şi instalațiile sanitare sunt într-o stare jalnică. Firele electrice trebuie înlocuite. Toată reparația ar costa o groază de bani.

— Ce păcat, am spus, devenind dintr-o dată precaut, recunosc, căci îmi era teamă că ar putea fi preludiul unei încercări de a-mi stoarce bani. Sunt sigur că sponsorii sau contribuabilii vor fi dispuşi să vă pună la dispoziție fondurile necesare.

— Nu cred, a continuat acum calm şi hotărât. Până acum am dus-o greu. Oamenii dau cât îşi pot permite. Nu vreau să cerşesc.

— Un lucru demn de admirat. Totuşi, uneori nu ai încotro. De ce nu-i ceri mamei tale?

S-a uitat spre mine, de parcă ar fi vrut să-mi măsoare cota de inteligență.

— Cine crezi că a astupat toate găurile în toți anii aceştia? Nu vreau să-i cer mai mult. Nu pot. A fost atât de generoasă. De necrezut.

De ce am avut impresia că asta a fost prima notă falsă în tot ce mi-a spus? Ştiam că mama ei contribuia cu mici sume anuale la diverse instituții filantropice, dar era vorba de Lady Horowitz, nu de Lady Mărinimie. Poate pentru orfelinatul fiicei sale dăduse într-adevăr cu nemiluita. Era posibil, deşi după conversația tăioasă pe care o avusesem în dimineața aceea, mi-era greu să-i atribui vreo generozitate, fie spirituală, fie bănească.

— Nu ştiu cum se petrec lucrurile în Franța, dar în țara asta există organizații care pentru o mică taxă îți indică metodele prin care se pot obține fonduri, când este vorba de o operă de binefacere care să merite. O campanie directă, prin scrisori, de pildă. O licitație cu obiecte de artă donate. Chiar şi loterii.

A clătinat din cap.

— Orfelinatul nostru este prea mic şi de interes local. Nu poate continua să existe decât din contribuțiile binefăcătorilor noştri. Dar costul reparațiilor depăşeşte cu mult suma la care ne putem aştepta.

— Nu cumva ai intenția să-l închizi?

— Nu, a spus ea hotărâtă. Încă nu. Trăsăturile-i ascuțite se înăspriseră. Semăna acum cu mama ei. Vom rezista până în ultimul moment. Mai

există încă o slabă speranță s-o scoatem la capăt.

— Şi care este această slabă speranță?

— Un miracol, a zis solemn. Îți mulțumesc, domnule McNally, pentru interesul pe care mi l-ai arătat şi pentru batistă. O voi spăla şi ți-o voi restitui.

— Nu-i nevoie, am asigurat-o, dar pornise deja spre uşă. Purta una din rochiile ei albe, voluminoase care unduia în urma ei. De data aceasta o făcea să semene mai puțin cu o eroină romantică şi mai mult cu o stafie care scapă prin fugă.

Nu prea înțelegeam nimic. Mai întâi Lady Cynthia care refuza să spună unde fusese în timp ce Rubik era ucis. Acum Gina Stănescu care refuza să-i ceară mamei ei bani ca să repare orfelinatul, deşi, aşa cum susținea, scumpa ei mămică contribuise cu generozitate în trecut. Bănuiam că domnişoara Stănescu îmi spunea adevărul, dar nu întreg adevărul.

Dacă îmi lipsea ceva în momentul acela era unul dintre hamburgerii inspirați şi lui Leroy Pettibone şi o cană de bere. Un astfel de prânz mi-ar fi redat buna dispoziție şi trandafirii din obraji.

Când am ajuns la Clubul Pelicanului l-am găsit înțesat de oameni, toți morți de foame, deoarece când am privit în sufragerie, n-am văzut nicio masă liberă. Tocmai mă gândeam că va trebui să mănânc la bar, când un braț de femeie s-a ridicat şi mi-a făcut semn să merg la ea. Uitându-mă mai

atent, am văzut-o pe Consuela Garda, stând singură la o masă de două persoane. Mi-am croit imediat drum într-acolo.

— Alo, baby, am spus răguşit, răsucindu-mi o mustață imaginară. Vii des pe aici?

— Taci din gură şi ia loc, mi-a răspuns fata. Pari înfometat.

— Şi însetat, am spus, aşezându-mă. Ce mai faci, Connie?

— Mizerabil, a răspuns.

— Păi arăți splendid, am asigurat-o. Pur şi simplu splendid.

Era adevărat. Purta o rochie de plajă din in alb, care scotea frumos în evidență culoarea ei bronzată. Cerceii mari, în formă de inel, se bălăbăneau în urechi, iar părul negru şi lucios era lăsat liber. Ştiam din întâmplare că era destul de lung ca să-i atingă fesele.

A venit Priscilla să ne ia comanda şi m-a privit.

— Connie, a zis ea, nu-i voie să agăți bărbați străini aici la club.

— Ai s-o capeți, i-am spus amenințător.

— Aşa sper, mi-a întors-o. Dar când?

Connie şi cu mine am început să râdem, am comandat hamburgeri şi bere şi am început să ciugulim din murături.

— De ce te simți mizerabil? am întrebat.

— Din cauza casei aceleia de nebuni unde lucrez. A trebuit să plec pentru o oră, ca să nu mă cațăr pe pereți.

— Care-i problema? Lady Cynthia?

— Ai ghicit, Archy. În ultima vreme este imposibilă.

— A, da! am spus, cuprins brusc de curiozitate. De când? De când i s-au furat timbrele?

— Nu, asta nu pare că a impresionat-o prea mult. De câteva zile a devenit o teroare ambulantă. Ştii cum am auzit că e numită mai nou?

— Lady Groazăwitz?

— Nu, asta-i mai de mult. Am fost zilele trecute la o recepție şi am auzit o javră bătrână numind-o Lady Curvăwitz. Oamenii pot fi groaznic de cruzi.

— Groaznici şi cruzi, am corectat-o. Uite că a venit mâncarea.

Connie a cerut sos picant ca să-şi pună pe hamburger, dar eu am refuzat. Mi-am adus aminte că în scurta perioadă de amor fierbinte, mă uimea ronțăind ardei iuți, care te fac să-ți dea lacrimile. Connie îi mânca aşa cum alții mănâncă alune.

— Spune-mi te rog ceva, i-am zis degajat în timp ce mă îndeletniceam cu mâncarea. Când doamna ta pleacă singură cu Jaguarul, îți spune unde se duce?

— Uneori da şi uneori nu. Detestă să fie întrebată. E teribil de secretoasă.

— Poate prea secretoasă. Sergentul Al Rogoff a întrebat-o unde a fost într-o anumită perioadă de timp şi l-a mințit. Am întrebat-o apoi eu şi m-a trimis la origine.

— Nu mă miră.

— Te-a mințit şi pe tine? am întrebat-o cu voce indiferentă.

Connie s-a oprit din mâncat atât cât să se uite la mine.

— Despre ce perioadă de timp e vorba?

— Despre ziua aceea când trebuiau să se ducă toți pe yahtul lui Phil Meecham. Tu mi-ai zis că Lady C. E la coafor.

— Acolo mi-a spus că se duce.

— Nu mă îndoiesc că aşa ți-a spus, dar te anunț că nici nu a dat pe acolo.

— Ciudat, a spus Connie, încruntându-se. De obicei, sau îmi spune unde se duce, sau nu-mi spune nimic. Dar nu-mi amintesc să mă fi mințit vreodată. Cum îți explici asta?

— Nu pot să-mi explic. Poate îi face plăcere să o facă pe misterioasa.

— Asta-i o prostie, Archy. E tot aşa de misterioasă ca un ou fript. Nu are decât un principiu: să faci totul aşa cum vrea ea şi atunci reuşeşti să o scoți la capăt binişor.

— Bănuiesc că n-ai vrea să o întrebi unde a fost în loc de coafor?

— Nu, n-aş vrea, a spus Consuela foarte hotărâtă. Cu toate lamentările mele, îmi place de fapt slujba pe care o am şi nu vreau să o pierd.

Am curățat bine farfuriile şi am tăcut un timp, terminându-ne de băut berea.

— Tot o mai întâlneşti pe Jennifer Towley? m-a întrebat alene Connie.

Am dat afirmativ din cap.

— Ți-a spus povestea ei?

— Da.

— Despre fostul ei soț care a fost la puşcărie?

— Mi-a spus, am răspuns răbdător.

— L-ai văzut vreodată, Archy?

— Nu, niciodată.

— Eu l-am văzut. Mi l-a arătat cineva duminica trecută.

— A da! am exclamat interesat. Ce fel de tip este?

— De, nu arată deloc a fi fost puşcăriaş. Vreau să spun că e bine îmbrăcat, bronzat, pare într-o formă foarte bună. Cred că are vreo trei-patru centimetri mai puțin decât tine. E zvelt. Pare simpatic. Nu-i un idol de cinema, dar e destul de prezentabil. Râde tot timpul.

— Unde l-ai văzut, Connie?

— La Dania Jai Alai.

— Ce naiba căutai acolo?

— Duminica trecută, împreună cu bărbatul inimii mele, am hotărât să facem ceva mai deosebit şi ne-am dus acolo să vedem cum se joacă.

— Şi acolo l-ai văzut pe Thomas Bingham?

— Văd că ştii şi cum îl cheamă. Da, era acolo. Tipul meu ştia cine este.

— Juca şi el, Connie?

— Oho! De parcă era sfârşitul lumii.

Am semnat nota de plată, am plecat de la club, iar Connie mi-a dat o caldă sărutare pe obraz şi mi-a mulțumit pentru masă. I-am făcut cu mâna

în timp ce se îndepărta cu maşina ei. O femeie de aur, mi-am zis, şi scurta noastră legătură a fost ceva de care îmi voi aduce aminte când voi juca şah într-un azil de bătrâni.

M-am suit în Miata şi m-am perpelit puțin pe pernele încinse de soare. Am aprins o țigară englezească şi am meditat la mişcarea următoare. Al Rogoff se înşela: nu-mi plăceau încurcăturile. Îmi plăceau lucrurile clare şi necomplicate. Dar acum părea să mă fi rătăcit într-un labirint de „poate". Incertitudinile erau atât de copleşitoare, încât eram tentat să iau imediat un avion pentru Hong Kong şi să nu mă mai întorc decât după ce toate problemele vor fi rezolvate.

Dar în loc să zbor la Hong Kong, m-am dus la o agenție de închiriat maşini din Vest Palm Beach. Am arătat cartea de credit şi am închiriat pentru o săptămână un Ford Escort GT negru. L-am întrebat pe funcționar dacă o puteam lăsa chiar acolo pe loc.

M-a privit de parcă eram o nouă varietate de nebun.

— Pentru o săptămână? m-a întrebat nevenindu-i să creadă.

Am afirmat dând din cap.

— Am să vin să o iau din când în când, i-am explicat. Când voi avea chef. Şi i-am dat douăzeci de dolari bacşiş.

— Bineînțeles, domnule, s-a grăbit să-mi spună. Nu-i absolut nicio problemă.

Nu doream să-i explic motivul, dar iată-l: Miata este o mică maşină elegantă, care îți sare în ochi, mai ales când e de un roşu țipător. Dacă aveam să urmăresc pe cineva, îmi trebuia o maşină la care să nu se uite nimeni de două ori.

M-am reîntors la sediul McNally & Fiul şi am parcat maşina în garajul nostru subteran. M-am dus sus şi am întrebat-o pe doamna Trelawney dacă pot vorbi cu tatăl meu. Mi-a spus că e în birou, dar este ocupat cu un client. Să aştept şi mă va suna ea când se eliberează. Deci m-am dus la mine în birou. Dintr-un motiv oarecare mi s-a părut mai mic ca niciodată. Sever şi amenințător.

Am aşteptat acolo mai bine de o jumătate de oră, gândindu-mă cu un sentiment de frustrare la întâlnirile cu Lady Cynthia, Gina Stănescu şi Consuela Garcia. În loc să clarifice lucrurile, fiecare dintre cele trei femei reuşiseră să mai adauge câte ceva la necazurile mele. Mai aruncaseră câteva bucățele de formă stranie pe masă şi tabloul pe care jocul cerea să-l reconstituesc devenea tot mai mare, iar eu nu reuşisem încă să găsesc nici două bucățele care să se potrivească.

Doamna Trelawney a telefonat în sfârşit şi m-a anunțat că şeful poate vorbi cu mine timp de cincisprezece minute, după care are o altă întâlnire. Deci să mă grăbesc. Înainte de a pleca spre el, am tras de batista din buzunarul de la piept ca să se vadă mai bine. Era un pătrat de

mătase viu colorată, cu un model strident şi abstract, creat de Pucci şi ştiam că îi va produce tatii dureri de dinți. Zău că nu ştiu de ce îmi făcea plăcere să-l agasez pe bătrân din când în când. Poate nu era decât un mod copilăresc de a-mi afirma independența.

Şedea la masa lui de scris cu rulou şi când am intrat în birou am observat cum privirea i se opreşte imediat pe batista Pucci. Nu a făcut niciun comentariu, dar o sprânceană stufoasă s-a ridicat vreo doi centimetri.

— Îmi pare rău că te deranjez, domnule, am spus, dar mă întreb dacă ai avut prilejul să vorbeşti cu Lady Horowitz despre testament.

— Am vorbit, mi-a răspuns, şi refuză categoric să destăinuiască poliției conținutul.

— Mă aşteptam, dar aşa cum ştii, nu poți prezice niciodată cum o să reacționeze şi exista o mică şansă să fie de acord. Sergentul Rogoff va fi decepționat.

A urmat o tăcere şi îmi puteam da seama după privirea pierdută la o mie de metri depărtare, că în sinea lui avea loc una din acele lungi dezbateri care precedau întotdeauna o hotărâre.

— Mă încred în discreția ta, Archy, a spus în cele din urmă. Dacă nu m-aş încrede, nu ai ocupa în această organizație poziția pe care o ocupi. Pentru informația ta personală – şi subliniez, numai pentru informația ta personală – cam jumătate din avere va fi donată la mai multe instituții

filantropice. Urmează apoi o lungă listă de legate individuale, pe care le vor moşteni diferiți oameni: persoane de serviciu, prieteni, şi chiar, trebuie să-ți spun, toți foştii ei soți care mai sunt în viață. Ceea ce mai rămâne din patrimoniu va fi împărțit în mod egal între cei cinci copii pe care îi are, dintre care trei sunt acum în vizită aici.

Am încuviințat din cap.

— Mă bucură faptul că ai încredere în discreția mea, tată. Fără ca să-i dau niciun detaliu, îmi permiți să-i spun sergentului Rogoff că m-ai informat că nu există nimic în testamentul făcut de Lady Cynthia care să-l ajute în investigațiile sale?

Din nou pauza aceea lungă în care analiza toate consecințele posibile în cazul că îmi va da permisiunea. Mintea lui Prescott McNally era o adevărată piatră de moară.

— Da, a zis în cele din urmă. Poți să-i spui asta, dar nimic mai mult. Cum merg investigațiile?

— O ghicitoare, învăluită în mister, din interiorul unei enigme, am citat. Winston Churchill.

— Sir Winston Churchill, m-a corectat el grav, atent întotdeauna la titluri. N-ați găsit niciun suspect?

— Prea mulți suspecți, am afirmat. Chiar Lady Horowitz însăşi.

M-a săgetat cu o privire severă.

— Nu vreau să cred că sugerezi despre clienta noastră cum că şi-a furat singură timbrele şi l-a

ucis pe negustor.

— O, nu, m-am grăbit să-l asigur. Nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Dar refuză să spună unde era când a fost asasinat Rubik. I-am povestit apoi cum sergentul Rogoff nu a reuşit să descopere unde era şi nici eu însumi n-am avut mai mult succes în dimineața aceea. Nu înseamnă neapărat că e comportamentul unei persoane vinovate, am recunoscut. Dar merită să mai scormonim puțin, nu crezi şi tu, tată?

— Probabil că da, a răspuns încet şi am simțit cum îi revine tulburarea, aşa cum observasem şi în noaptea precedentă.

— O ultimă întrebare, domnule. Mi-ai spus că jumătate din averea Horowitz va fi donată instituțiilor filantropice. Nu cumva îți aduci aminte dacă una dintre ele nu este un orfelinat din Rouen, condus de fiica ei Gina Stănescu?

S-a gândit, dar numai un moment de data asta.

— Nu, a spus hotărât. Nu este.

— Mulțumesc, tată, i-am zis, plecând.

În drum spre casă am căzut pe gânduri. Printre aceste gânduri nu era niciunul legat de cazul timbrelor Jenny Răsturnata. Toate se învârteau în mintea mea în jurul hotărârii pe care să o iau, dacă să-i spun sau nu lui Jennifer Towley că fostul ei soț s-a apucat din nou de jocurile de noroc. Dacă i-aş fi spus, aş fi făcut-o oare ca să previn o eventuală deziluzie sau spre avantajul intențiilor mele romantice? Era implicată o interesantă

opțiune morală şi am rezolvat problema în modul meu obişnuit: amânând să iau hotărârea.

Am găsit-o pe mama aşezată pe banca de lemn din şopronul în care ținea ghivecele cu flori. Privea întristată spre planta cea mai amărâtă pe care o văzusem vreodată: lujerul i se curbase, frunzele erau ofilite, pământul din ghiveci crăpat de uscăciune.

— Mamă, am întrebat-o, asta ce mai poate fi?

— E trist, nu-i aşa, Archy? şi mi-era teamă că va începe să plângă. E o begonia din specia „Dansatoarea". Mi-a adus-o Sarah Bogart să văd dacă nu o pot salva.

— Ce i-a făcut? A hrănit-o cu detergent?

— Neglijență, a răspuns mama. Nimic altceva decât o neglijență brutală. Biata mititică abia se mai ține pe picioare.

— Crezi că o poți salva?

— În orice caz, am să încerc, a rostit mama hotărâtă. Am să-i pun pământ potrivit, apă şi fertilizatori, am să o alint, şi, bineînțeles, am să-i vorbesc.

S-a pus pe treabă folosindu-se de un set minunat de scule pentru grădinărit, din oțel inoxidabil, pe care i-l adusese tata dintr-o călătorie de afaceri la Edinburg. Lucra încet, cu blândețe şi hotărâre. Nu aveam nicio îndoială că peste vreo două săptămâni „Dansatoarea" avea să-şi salte din nou călcâie.

— Mamă, am spus, n-ai observat că tata pare

deosebit de preocupat în ultima vreme?

— Sărmana creatură, a zis, şi mi-a trebuit puțin timp ca să pricep că vorbea despre biata begonie.

— Îmi dau seama că munceşte din greu, am continuat, şi e prea solicitat. Dar nu e ceva nou, şi până acum am avut întotdeauna impresia că sarcinile nu-l depăşesc.

— Are nevoie de iubire şi de îngrijiri afectuoase şi tandre, a spus mama.

— Dar de câtva timp, am reluat, mi se pare aproape agitat Ai idee dacă nu există ceva specific care ar putea să-l tulbure?

— O să te faci bine mai curând decât crezi, a promis mama plantei. Frunzele îți vor fi din nou sănătoase şi o să ai câte flori roşii doreşti.

Am renunțat şi am început să mă îndepărtez, dar m-a chemat îndărăt.

— Trebuie să fii optimist, Archy, m-a sfătuit Să priveşti întotdeauna partea trandafirie a lucrurilor.

— Da mamă, i-am spus.

Zece

Nu-mi făcea nicio plăcere să o înşel pe Consuela Garda. Consideram că este o femeie adorabilă, poate nu atât de sofisticată pe cât îşi închipuia că este, dar nu avea pic de răutate în ea. Şi ştiam că, în ciuda lamentărilor ei, era profund leală persoanei la care era angajată. Deci am născocit o

scuză şi am repetat-o înainte de a porni spre Regatul Horowitz, miercuri dimineață.

Am găsit-o pe Connie în biroul ei, vorbind la telefon ca de obicei. Mi-a făcut semn spre un scaun şi şi-a continuat conversația.

Era se pare vorba despre o recepție pe care Lady Cynthia plănuia să o dea în onoarea unui tenor celebru care urma să sosească la Palm Beach.

Connie a pus telefonul jos şi şi-a înălțat privirea spre cer.

— Prima criză a dimineții, a zis, şi acum tu. Ce problemă ai, Archy?

— O rugăminte. Dar, te rog, ascultă-mă înainte să hotărăşti. Ieri la prânz mi-ai spus că uneori, când Lady Horowitz pleacă singură cu Jaguarul, nu-ți spune unde se duce. Adevărat?

Connie a afirmat dând din cap.

— Ceea ce aş dori să faci, am spus, este ca data următoare când se întâmplă aşa ceva, să mă suni imediat.

— Ca să o poți urmări? a întrebat revoltată.

— Te rog, ascultă-mă o clipă. Ştii că am lucrat împreună cu poliția pentru descoperirea furtului timbrelor cu Jenny Răsturnata. Avem motive serioase să credem că Lady Horowitz este şantajată şi că a dat timbrele ca o parte din plată.

— Şantaj, a exclamat Connie, dar părea mai mult consternată decât neîncrezătoare. Locuise de suficient timp aici ca să ştiu că Palm Beach-ul pentru un şantajist este ca un coteț de găini

pentru o vulpe.

— Toate evidențele duc într-acolo, am continuat să mint. Scoaterea unor sume de bani din contul ei de la bancă, de pildă. Ştii bine că dacă poliţiştii sau eu însumi i-aş pune întrebarea directă „Vă şantajează cineva?" ne-ar cere să pierim din ochii ei. Nu ne rămâne de făcut decât să ne ținem de urma ei până la şantajişti, să-i identificăm şi sau să-i trimitem la zdup, sau să-i dăm afară din district. Fără nicio publicitate. Acest lucru ți-l pot făgădui.

M-a privit lung, apoi a respirat adânc.

— Nu ştiu zău, a spus încet. Presupun că a făcut destule în viața ei pentru care ar putea fi şantajată.

— Cine nu a făcut? Eşti de acord să faci ce te-am rugat, Connie? O să mă suni de îndată ce ştii că pleacă cu Jaguarul?

— Am să mă mai gândesc.

— Te rog s-o faci, am insistat, ridicându-mă. Ştiu că doreşti la fel de mult ca şi mine să punem capăt la treaba asta murdară.

Am lăsat-o tulburată şi căutând cu mâini tremurătoare o țigară. Credeți că mă simțeam vinovat că îi servisem această născoceală? Nicidecum. Scopul nu scuză întotdeauna mijloacele, dar uneori le scuză.

Am ieşit din casă şi am auzit zgomote, râsete şi plescăituri venind dinspre piscină. M-am dus acolo şi i-am găsit pe Felicia şi Alan DuPey

zbenguindu-se în apă, ca nişte pui de delfin. Cei doi proaspăt căsătoriți purtau costume de baie mov, asortate între ele şi căşti de baie transparente.

Le-am făcut semne cu mâna şi mi-au făcut şi ei mie. Halatele pluşate erau puse grămadă pe o masă cu umbrelă. Mi-am tras un scaun şi m-am aşezat jos la umbră. Îi priveam cum țopăie, strigă, se cufundă unul pe altul. De ce mă simțeam atât de bătrân? Şi de ce mă încerca o uşoară invidie? Pătată de o umbră de regret, bineînțeles.

Au ieşit grăbiți din apă, râzând şi scoțându-şi căştile. Şi-au îmbrăcat halatele şi au venit la mine să mă salute.

— Vă distrați bine? i-am întrebat în mod stupid. Arătau amândoi de parcă descoperiseră paradisul aici în Florida de Sud.

— O, e minunat aici, a zis Felicia, privind în jurul ei cu ochi strălucitori. Nu aş vrea să mai plecăm niciodată.

— Dar trebuie, a spus soțul, luându-i mâna. S-a întors spre mine. Plecăm sâmbătă dimineață.

— Îmi pare rău. N-ați mai putea rămâne puțin?

A clătinat din cap.

— Din păcate, nu. Trebuie să ne întoarcem la slujbele noastre. Înapoi la minele de sare.

— Du-te tu, Alan, a spus soția lui ştrengăreşte, eu rămân aici. Are grijă domnul McNally de mine.

— Aş fi încântat, am asigurat-o, şi am râs tustrei.

Dar mă deranja. Deşi soţii DuPey erau printre ultimii pe lista mea de suspecţi, n-aş fi dorit să-i văd ieşind din scenă. Dacă cumva erau şi ei implicaţi în furt şi prin urmare şi în asasinat, ar fi fost teribil de dificil, dacă nu chiar imposibil, să dovedeşti că sunt vinovaţi dacă se aflau la o jumătate de glob depărtare.

Ceea ce era chiar mai important, dacă erau complet nevinovaţi, aşa cum credeam eu, se putea să mai deţină informaţii pe care nu mi le dăduseră încă, informaţii pe care ei le considerau fără semnificaţie, dar care puteau fi folositoare. Alan îmi oferi deschiderea de care aveam nevoie:

— Spune-mi, domnule McNally, ai descoperit cine a furat timbrele mamei?

— Încă nu, i-am răspuns. Investigaţiile continuă. Poate dumneata şi Felice ne-aţi putea ajuta. Când aţi fost toţi pe yahtul lui Phil Meecham, vi s-a spus că excursia a fost contramandată din cauză mării agitate, nu-i aşa?

— Da, mi-a răspuns el. Dar am rămas la petrecere.

— Dumneata şi cu Felice aţi rămas, dar cei doi Smythe, Gina Stănescu şi Angus Wolfson au plecat. Parcă aşa mi-aţi spus. Îmi aduc aminte corect?

Mi-au făcut amândoi semn că da.

— V-au spus unde se duc?

— La cumpărături, a răspuns prompt Felice. A făcut o pauză şi apoi i-a spus ceva soţului ei într-

o franceză atât de rapidă, încât n-am putut înțelege.

— Doar să se uite la vitrine, mi-a explicat Alan. Nu cred că aveau intenția să cumpere ceva, dar ne-au spus că vor să vadă magazinele de pe Worth Avenue.

— Nişte magazine atât de scumpe, a adăugat soția lui. O-la-la!

— Nu-i aşa? am spus şi eu. Deci, după câte ştiți, urmau să meargă doar ca să se plimbe, asemenea turiştilor.

Cei doi au privit unul la altul, apoi au încuviințat din nou dând din cap, de data asta cu mai multă vigoare.

— Au plecat de pe yaht toți patru împreună?

— Nu, a răspuns ea. Nu împreună. Gina şi Angus au plecat mai întâi, ceilalți doi cam după jumătate de oră. Îmi aduc aminte deoarece…

Brusc au izbucnit în râs, de ceva ce îşi aduseseră amândoi aminte.

— Ce-i atât de amuzant? i-am întrebat.

Alan s-a calmat suficient ca să-mi răspundă:

— N-ar trebui să-i pârăsc, dar Harry şi Doris, când au plecat, au luat cu ei o sticlă de şampanie de-a domnului Meecham.

— I-am văzut, a spus şi Felice. Erau atât de caraghioşi! Harry a încercat să ascundă sticla sub haină.

— Pentru cazul că li se face sete privind la vitrine, am insinuat. Nu-i nimic. Sunt sigur că Phil

Meecham nu i-a simțit lipsa. Dar Gina şi Angus au plecat împreună?

— O, da, a răspuns Alan. Ăştia doi sunt nedespărțiți.

— Presupui că... a început soția lui, dar apoi s-a oprit şi şi-a muşcat încheietura unui deget.

— Ce să presupun? am insistat.

— Prostii, a spus Alan, privindu-şi cu drag soția. Felice crede că între ei există mai mult decât prietenie.

— O! am exclamat. O idilă?

— Nu vorbesc prostii, a zis Felice, făcând o mutrişoară nostimă. O femeie îşi dă mai bine seama de aceste lucruri şi eu vă asigur că există un sentiment, un fel de emoție între ei doi.

— E cu neputință, a afirmat categoric soțul ei. Mai întâi el este cu cel puțin douăzeci de ani mai bătrân decât ea şi e pederast.

— Lucrurile astea nu au nicio importanță, a ripostat soția la fel de categoric. Poate că se simt amândoi singuri.

— E posibil, am admis. Speram să stau de vorbă cu domnul Wolfson azi dimineață. Nu ştiți dacă se află pe aici?

— Nu, nu-i aici, m-a informat Alan. A coborât pe plajă în urmă cu vreo oră.

— Sper ca nu are de gând să înoate. Apele oceanului sunt agitate astăzi, iar la radio au fost avertizați înotătorii că este şi un curent de fund.

— O nu, m-a liniştit Felice. Nu ştie să înoate, ne-

a spus chiar el. Zicea că merge să se plimbe şi să adune eventual câteva scoici.

M-am ridicat şi am zis:

— Mă duc să văd dacă nu pot să-l găsesc. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă. Sunt sigur că ne vom mai întâlni înainte de plecare.

— Sunteți căsătorit? domnule McNally, m-a întrebat ea aşa pe nepusă masă.

— Nu, i-am răspuns. Nu sunt.

Felice m-a privit lung şi critic.

— Am o verişoară frumoasă, a spus. Cam de aceeaşi vârstă. Tot necăsătorită.

— Felice, a strigat soțul ei şi i-a pus uşor palma peste gură. Te rog să nu te superi. Nu rezistă să nu pună căsătorii la cale.

Soția i-a îndepărtat mâna.

— Nu doresc decât ca toți să fie la fel de fericiți cum suntem noi, a zis ea.

I-am lăsat ținându-se de mână şi privind unul la celălalt cu ochi plini de amor. Îmi era prea destul!

Proprietatea Horowitz se afla în fața bulevardului care trecea în lungul oceanului. Dincolo de drum se găsea o îngrăditură făcută din sargasă, apoi un zid de beton care îți ajungea până la mijloc. Dincolo de acesta era plaja, Oceanul Atlantic şi, în cele din urmă, Marocul.

Dar nu aveam de gând să mă duc atât de departe. M-am îndreptat spre nord unde ştiam că este o spărtură în zid şi nişte scări din lemn, roase de intemperii, care coborau la țărm. În timpul

sezonului puteai să vezi zeci de persoane în ambele direcții. Acum, spre sfârşitul lunii mai, am văzut în nord un grup de patru înotători şi în sud doi adoratori ai soarelui stând culcați pe spate.

Tot la nord am mai văzut un pieton solitar care mi-am zis că ar putea foarte bine să fie Angus Wolfson. Mi-am scos pantofii (nu purtam ciorapi) şi am început să înot prin nisip. Pe când mă apropiam, mi-am dat seama că este într-adevăr bibliofilul din Boston, purtându-şi în mână sandalele şi tropăind prin apa superficială ca un băiețel care, în drum spre casă, calcă prin toate bălțile lăsate de ploaie.

Purta pantaloni de flanelă albă şi o cămaşă de mătase cu un guler excentric şi mâneci bufante pentru care l-ar fi invidiat chiar Lordul Byron. Pe cap purta, cu o nonşalanță pe care i-o admiram, o pălărie de pescar cu o panglică lungă care flutura în vânt. Mergea înfigând în nisip vârful unui baston de Malaca. Pe când mă apropiam m-a recunoscut, şi-a scos pălăria cu un gest de politețe ironică şi s-a înclinat uşor.

— Domnul McNally, a spus. Ce surpriză plăcută!

— Intenționată, i-am replicat. Am auzit că vă plimbați pe plajă şi am sperat să stăm de vorbă. Pot să vă însoțesc, domnule?

— Numai dacă încetezi de a-mi spune „domnule”, mi-a răspuns.

— E greu să te dezobişnuieşti de obiceiurile din copilărie. Am fost învățat să mă adresez bărbaților

mai în vârstă cu „domnule”, în semn de respect.

— Uneori nu-l meritǎm, a ripostat fără emfază. Chiar te rog, vino să ne plimbăm împreună. Este o zi splendidă.

Aşa era. Briza oceanului atenua dogoarea soarelui şi cerul albastru era presărat cu nori pufoşi. Apele mării erau într-adevăr agitate şi valurile se spărgeau regulat de țărm, aruncând spuma lăptoasă pe gleznele noastre goale.

Mergeam încet spre sud şi din când în când Wolfson se sprijinea greu în baston. Nu mi se părea că arată prea bine. Pielea care îi atârna pe față avea o nuanță cenuşie şi o dată sau de două ori şi-a apăsat mâna pe abdomen, vrând parcă să aline o durere persistentă.

— Vă simțiți bine? l-am întrebat.

— O indispoziție trecătoare, a răspuns vioi. În curând mă voi simți perfect.

— De unde vă vine, domnule Wolfson?

— De la viață. M-a privit în aşteptarea unui chicot apreciativ. L-am satisfăcut pe cât am putut. M-a întrebat:

— Tot mai umbli după timbrele alea idioate?

M-am simțit ofensat de această descriere batjocoritoare a investigațiilor mele discrete, dar l-am lăsat în pace.

— Da, mai cercetez.

S-a oprit o clipă ca să se sprijine de baston şi să privească în depărtare spre orizontul nedesluşit.

— Zău că nu înțeleg de ce faci atâta caz de

dispariția acelor bucățele de hârtie greşit imprimate. Te asigur că Lady Cynthia nu şi-a pierdut somnul din cauza dispariției lor.

— Dacă timbrele nu vor fi recuperate, se va revendica suma pentru care au fost asigurate. Tatăl meu vrea să fie şi gur că atât firma lui, cât şi poliția au depus eforturi cinstite pentru a găsi timbrele sau hoțul sau şi unul şi altul.

Nu mi-a dat niciun răspuns, a început din nou să meargă. Ținea capul plecat şi borul mare al pălăriei îi ascundea ochii.

— De ce doreşti să vorbeşti cu mine? m-a întrebat Ți-am spus deja puținul pe care îl ştiam.

— Doar încă vreo câteva întrebări. Ați plecat de pe yahtul lui Phil Meecham, după ce excursia a fost contramandată, împreună cu Gina Stănescu. Vă supărați dacă vă întreb unde v-ați dus?

— Da, mă supăr. Nu-mi plac aceste întrebări, deoarece par să insinueze că există ceva suspect în activitățile mele din ziua aceea. Totuşi, nu am nimic de ascuns, aşa că am să-ți răspund. M-am dus cu Gina pe Worth Avenue şi am vizitat câteva magazine. Ne-am despărțit într-un magazin universal, deoarece mă obosise atâta umblat. Am hotărât să ne întâlnim peste o oră. M-am oprit puțin într-o librărie, dar n-am găsit nimic care să mă intereseze. M-am dus apoi la Cafe L'Europe, am stat la bar şi am băut un cocteil de vodcă excelent, rece ca gheața. Mai târziu a venit şi Gina şi a băut un pahar cu vin alb. Ne-am terminat

băuturile – eu am mai luat un pahar – şi i-am telefonat lui Kenneth. A venit să ne ia cu Rolls-ul ăla minunat şi ne-am întors acasă ca boierii. Eşti satisfăcut?

— Sunt, i-am răspuns. Dar ştiți cum este poliția? Vor vrea să verifice spusele dumneavoastră vorbind cu Gina, cu vânzătorul de la librărie, cu barmanul de la L'Europe şi cu Kenneth.

— Lasă-i naibii să verifice cât vor, a strigat cuprins de o furie neaşteptată. Nu-mi pasă niciun pic.

L-am privit cu mirare. Criza neaşteptată de furie îl slăbise. Se clătina şi, fiindu-mi frică să nu cadă, mi-am pus mâna pe cotul lui ca să-l susțin.

— Vă simțiți bine? l-am întrebat îngrijorat.

— Căldura a început să-mi vină de hac, a răspuns cu un zâmbet ce putea fi considerat şiret. Cred că este mai bine să ne întoarcem.

— Bineînțeles. Nu vreți să vă sprijiniți de brațul meu?

M-a fulgerat cu privirea.

— Am mai multă forță decât îți închipui, mi-a spus rece. Nu sunt încă la pământ, te rog să mă crezi.

Ne-am reîntors mergând încet, Wolfson ținând capul aplecat şi folosindu-se de baston. S-a oprit dintr-o dată, plecându-şi mult capul şi privind la nisip.

— Ia te uită! Ce scoică frumoasă! Vrei, te rog, să

o ridici şi să mi-o dai?

M-am aplecat, am ridicat-o, am scuturat-o de nisip şi i-am înmânat-o. Era o scoică banală, ştirbită şi acoperită cu crustă, dar el o răsucea cu grijă între degete, de parcă găsise o comoară.

— E o specie rară? m-a întrebat.

Nu puteam minți, dar puteam ocoli întrebarea.

— Toate scoicile sunt rare pe porțiunea asta de plajă. S-au găsit foarte puține în ultimii ani.

— Am să i-o dau Ginei. O să-i placă.

Am ajuns, în sfârşit, din nou pe proprietatea Horowitz şi Wolfson m-a lăsat, ca să se ducă la el în cameră.

— Un pui de somn, mi-a explicat, îmi va reîncărca bateriile.

M-am dus în curte unde îmi lăsasem maşina şi l-am zărit pe Kenneth trebăluind prin garaj. Purta unul din tricourile lui strâmte şi muşchii i se revărsau în toate direcțiile. M-am dus la el şi i-am întins pachetul de țigări. Şi-a ales una şi a examinat-o îndeaproape.

— Oval englezesc, nu? N-am mai fumat niciodată. E din import?

— Da, i-am răspuns. Din Virginia.

— Am s-o fumez după masa de prânz, a zis el şi şi-a pus țigara după ureche. Ai găsit timbrele alea?

— Încă nu. Poate mă poți ajuta. Îți aduci aminte de ziua aceea în care toți oaspeții casei urmau să se ducă într-o excursie pe yaht. Spune-mi, ai primit un telefon pe la ora unu ca să te duci după

Gina Stănescu şi Angus Wolfson?

— Da, am primit. Nu s-a mai făcut excursia şi s-au dus la cumpărături. Apoi au vrut să-i aduc acasă cu maşina. Ar fi putut lua un taxi, dar de ce sunt eu aici? Nu-i aşa?

— Fireşte. De unde i-ai luat?

— Din faţa cafenelei l'Europe, mi-a răspuns prompt. Mă aşteptau pe trotuar.

— Şi i-ai adus direct acasă?

— Sigur. Ia spune, toate astea au ceva de a face cu timbrele?

— Nu se ştie niciodată, i-am replicat şi l-am lăsat nedumerit.

M-am întors acasă la masa de prânz. Dar înainte să atac salata asortată pe care o făcuse Ursi, am dat două telefoane. Mai întâi sergentului Al Rogoff.

— Bună Sherlock, mi-a spus el. Ce-i nou?

— Mănânci, i-am răspuns. Te aud mestecând.

— Nuu, a zis. N-am mai făcut aşa ceva de când eram în marină.

— Bună poantă, am recunoscut. Ia spune, ce mănânci?

— Pizza cu anşoa.

— Mai bine o mănânci tu decât eu. Mă întreb dacă poţi mânca pizza şi face însemnări în acelaşi timp?

— Sigur că pot.

I-am repetat ce mi-a spus Angus Wolfson despre felul cum şi-a petrecut timpul în dimineaţa în care Bela Rubik se alesese cu capul spart.

— Am înțeles, a spus Al. Îți mulțumesc. Am să controlez.

— L-am întrebat deja pe şofer. Mi-a confirmat că i-a luat cu maşina pe Wolfson şi Stăneasca pe la ora unu. Îl crezi?

— Nu cred pe nimeni, a răspuns Rogoff.

— Aceasta mă include şi pe mine?

— În special pe tine.

Al doilea telefon pe care l-am dat a fost la Jennifer Towley şi am fost plăcut surprins că mi-a răspuns ea şi nu robotul.

— Îmi pare rău, i-am spus. Dar nu pot vorbi până nu aud semnalul.

— Biip, a imitat semnalul.

— N-ai vrea să luăm cina împreună astă-seară?

— Cu plăcere, a răspuns ea imediat.

— Eşti sigură că nu vrei să te mai gândeşti, să zicem… două secunde?

— M-am gândit. Mi-ar plăcea să merg cu tine la cină astă-seară. Cum vrei să mă îmbrac?

— Cu o rochie, aş crede. Dar dacă preferi să nu ți-o pui…

— Ba nu, am să mi-o pun, a spus ea categoric.

— Ascultă-mă. Mi-a venit o idee cutremurătoare. Nu mi-am mai pus cravată neagră de un secol. Ce-ar fi să ne punem la fix diseară, aşa ca să ne mai distrăm?

— Mişto! a exclamat. Apoi: Se mai foloseşte cuvântul mişto?

— Nu.

— Da. Să ne punem la fix şi să luăm cina împreună mi se pare o idee straşnică…

— Nici cuvântul straşnic nu mai este folosit de nimeni.

— Mergi aşa înainte, m-a prevenit, şi cravata ta neagră va sfârşi prin a cina singură la Clubul Pelicanului.

— Vin să te iau pe la ora şapte.

— Excelent, a zis, şi grozav.

Am închis telefonul, gândindu-mă că este încântător de bine dispusă.

În seara aceea, la ora de cocteil a familiei, tata a privit sacoul meu alb cu obişnuitul lui dezgust pentru gusturile mele vestimentare. Îmi spusese cândva că un bărbat îmbrăcat în haină albă de seară arată ca un trombonist din orchestra lui Guy Lombardo.

Mama ne-a dat veşti. Primise un bilet scris de mână de la Lady Cynthia Horowitz. Eram invitați toți trei la o cină dată în onoarea lui Alan DuPey şi a soției lui, vineri seara. Urma să fie o cină de rămas bun, ei plecau în Franța sâmbătă dimineața.

— Să acceptăm, Prescott? (I se adresase o dată numindu-l „tată“ şi el îi explicase cu termeni precişi că nu apreciază această denumire. Toate bune şi frumoase, şi eram de acord cu el, dar am observat că nu numai o dată el i se adresase cu „mamă”. Cum vă explicați acest lucru?).

— Cred că ar trebui, a răspuns şi s-a întors spre

mine. I-ai cunoscut pe soții DuPey, nu-i aşa, Archy?

— Da, desigur. Am vorbit cu ei astăzi.

— E o pereche agreabilă?

— Nou căsătoriți, i-am explicat, şi dezgustător de îndrăgostiți unul de altul. Nu poate dura.

— Nu fi atât de sigur, a intervenit mama, sorbind din paharul cu martini.

Ştiu că este la modă să întârzii, dar încă de la începutul cunoştinței noastre, mi-am dat seama că Jennifer este o femeie care apreciază punctualitatea, atât în relațiile ei de afaceri, cât şi în cele personale. De aceea am sunat la uşa ei cu un minut sau două după ora şapte, gătit cu haină de seară albă, cu cravată neagră şi cingătoare, aşa cum îi promisesem.

A venit la uşă şi m-a făcut să scot aproape un strigăt de încântare. Dacă rochia pe care şi-o pusese nu era semnată Hanae Mori, era o reproducere teribil de reuşită. Fusta cu broderie de mărgele îi ajungea până la glezne şi arăta de parcă fusese pictată de Van Gogh, poate ca un studiu pentru „Noaptea înstelată”. Era toată un vârtej de culori vibrante care prindeau lumina şi o reflectau în nuanțe mai adânci şi mai intense. Jennifer simțise probabil admirația mea, fiindcă a luat o poziție de manechin şi a făcut o piruetă.

— Sunt destul de şic pentru tine?

— Magnifică, i-am răspuns. Mă gândesc să renunț la rezervarea făcută la Burger King şi să

mergem într-un local mai luxos.

— Te cred, a zis. Mi-am dat peste cap economiile cu fleacul ăsta de pe mine.

De fapt rezervasem o masă la The Ocean Grand, un hotel nou, ceva mai departe spre sud. Avea un restaurant elegant şi numai fusta pe care o purta Jennifer ar fi putut depăşi tapetul de mătase pictată de pe pereți.

Nu am de gând să descriu cu amănunte cina noastră căci v-ați îngrăşa numai citind ce am mâncat. Am să amintesc doar antreurile: Jennifer a comandat sote de piept de fazan cu portocale şi eu file la grătar cu sos de tamarind şi guava. Nu-i asta destul să vă pună glandele salivare în funcțiune?

După desert şi cafea, ne-am dus în salon unde un harpist cânta ceva cam nedesluşit. Ne-am aşezat la bar şi am comandat două S.P.P. Poate nu ați auzit de această băutură. Numele ei complet este Sex pe Plajă, locul de origine fiind, cred, Florida de Sud. Nu vreau să vă spun din ce este compusă băutura, de teamă să nu obțină o largă popularitate şi să submineze instituțiile democratice ale acestei mari națiuni.

— O, Archy, a zis Jennifer suspinând. Ce cină formidabilă. Cred că m-am îngrăşat cu peste două kile.

— Da de unde, am consolat-o. Au fost numai lucruri fără calorii, n-ai ştiut?

— Mincinosule! Dar nu-mi pasă. De mâine țin

dietă.

— Eternele cuvinte! mai bine joacă vreo câteva seturi de tenis când e soarele sus. Se topeşte tot ce consideri *avoir-dupois.* Jennifer, ai folosit racheta cea nouă?

— Încă nu, nu pot să-ți spun cât am fost de ocupată. Am sperat să pot lua o oră liberă ieri, ca să iau o lecție cu profesorul de la club, dar s-a ivit altceva.

Nu am întrebat ce.

— Tocmai voiam să-ți spun, a zis privind în jos spre pahar. A telefonat fostul meu soț. Trecea prin West Palm Beach şi dorea să luăm prânzul împreună.

— Aha, am spus. Şi ai acceptat?

A făcut semn afirmativ din cap.

— M-am gândit bine şi am ajuns la concluzia că nu avea rost să fiu nepoliticoasă. La urma urmei, am fost cândva căsătoriți. Şi acceptând să iau masa cu el nu înseamnă că-i dau de înțeles că l-aş vrea înapoi, nu-i aşa?

Nu i-am răspuns la întrebare, spunând doar: „Tu eşti cea care hotărăşte”, dar seara nu mi s-a mai părut atât de perfectă ca în urmă cu zece minute.

— Ei bine, l-am revăzut, a continuat ea. Cred că mai mult decât orice a fost curiozitatea. Mă întrebam dacă anii petrecuți la puşcărie l-au schimbat.

— Şi?

— Cred că i-au priit, a răspuns ea cu un râs scurt. Cel puțin din punct de vedere fizic. E mai zvelt şi e frumos bronzat. Pare foarte în formă. Şi e mai optimist decât oricând. Cred că toți comis-voiajorii trebuie să fie astfel.

— Şi ce-i cu jocurile de noroc?

— Spune că le-a pus cruce pentru totdeauna. Că de când a fost eliberat, n-a mai pariat nici o singură dată şi jură că n-o să o mai facă câte zile are de trăit.

— Îl crezi?

— O, Archy, cum aş putea să-l cred. Mi-a spus acelaşi lucru de atâtea ori când eram căsătoriți şi niciodată nu şi-a ținut făgăduiala. Nu, nu-l cred.

— E înțelept din partea ta.

— Sper că de data asta are de gând să facă ceea ce spune. Pentru binele lui. Dar n-aş paria pentru asta.

— Foarte bine. Nu cumva să începi să pariezi.

Mi-a zâmbit trist.

Ne-am terminat băuturile şi am plecat. Am condus încet în drum spre casă şi Jennifer flecărea tot timpul despre clienții ei nebuni şi ideile trăsnite pe care le aveau în legătură cu aranjarea caselor. Nu o ştiam atât de volubilă şi atunci mi-a venit în minte că şi ea – ca Gina Stănescu şi Angus Wolfson – s-ar putea să se simtă singură. Singură în sensul că îi lipsea cineva cu care să împărtăşească lucrurile obişnuite din care este compusă viața, fie chiar fleacurile de fiecare zi: Ce

ai mâncat la prânz? Te-a prins ploaia? Te mai doare capul? N-ai uitat să iei hainele de la curățătorie? Cu alte cuvinte îi lipsea un partener. Şi nu eram încă sigur că voiam să mă angajez eu pe postul acela. Motivul este evident, nu-i aşa? Laşitatea.

M-a invitat înăuntru să bem un ultim pahar şi am acceptat cu recunoştință, deoarece o admiram pe această femeie.

Nu cerea nimic de la mine şi ştiam că nu o va face. Ea era cea care dădea cu generozitate şi, în schimb, cred că dorea să-i respect independența. Şi astfel ne învârteam în cerc unul în jurul celuilalt, pe o orbită confortabilă, fără să ne ciocnim. Asta ar fi însemnat sau distrugere sau fuziune şi nu cred că vreunul dintre noi avea curajul să rişte.

În seara aceea, în patul ei victorian cu baldachin, gimnastica aerobică pe care a făcut-o la orizontală a fost la fel de înfocată ca întotdeauna. Cel puțin trupul reacționa la stimulenți. Dar aveam senzația că gândurile ei pluteau în altă parte.

Unsprezece

Întocmisem cu grijă programul pentru ziua de joi, incluzând toate lucrurile pe care le aveam de făcut, oamenii pe care doream să-i contactez, întrebările pe care voiam să le mai pun. Dar apoi

toate planurile mele ticluite cu măiestrie au fost date peste cap, iar hazardul şi întâmplarea au luat hăţurile în mână, fără să le fi dat eu vreun imbold de data asta.

Mă îndreptam spre garaj, după ce luasem micul dejun, când a sunat telefonul. Am fugit îndărăt în bucătărie cu presimţirea că ziua nu se va desfăşura cum mi-o închipuisem.

— Aici casa familiei McNally, am spus.

— Pot, vă rog, să vorbesc cu Archibald McNally?

O voce de femeie, adâncă şi guturală. O mai auzisem, dar nu o puteam identifica.

— La telefon. Cine mă caută?

— Sunt doamna Agnes Marsden.

— Doamnă Marsden, mă bucur că vă aud. Îmi pare rău că nu v-am recunoscut vocea. Ce mai faceţi?

— Foarte bine, mulţumesc, domnule McNally. Treci astăzi pe aici?

— Aşa intenţionam, dar ceva mai târziu; azi după-amiază.

— Nu poţi veni acum? a spus, aproape rugător. Am ceva să-ţi spun şi aş dori să-mi iau de-o grijă cât mai repede. Dacă aştept până după-masă, s-ar putea să mă răzgândesc.

— Vă rog să nu o faceţi. Sunt acolo în zece minute. Vă mulţumesc, doamnă Marsden.

Îngrijitoarea a deschis uşa casei Horowitz pe când ridicam braţul să folosesc ciocănaşul enorm de alamă: capul lui Bacchus înconjurat cu frunze

de viță. M-a condus în salonul enorm de la etajul întâi şi ne-am aşezat într-un colț, ca şi prima dată. Stătea foarte dreaptă, cu mâinile strâns împreunate.

— Tinere, a spus, pot să am încredere în dumneata?

— Bineînțeles că da, am asigurat-o eu, debordând de sinceritate. Orice mi-ați spune, rămâne strict confidențial. Nu va mai şti nimeni, vă promit.

— Vezi să-ți ții promisiunea, a zis aspru. Am amintit data trecută faptul că se petrec anumite lucruri ciudate care mă tulbură.

— Exact.

— M-am hotărât să-ți spun despre ce e vorba. S-ar putea să nu aibă nicio semnificație şi aşa şi sper. Dar s-a comis un furt în casa aceasta şi ceva de mare valoare a dispărut. Cum sunt neagră, domnule McNally, eu sunt, fireşte, cea pe care o va bănui poliția.

— Nu, nu, am protestat, profund întristat.

— Ba da, ba da, a spus ea ironic. Nu încerca să mă înveți cum merg treburile în lume, tinere. Deci am un interes personal să te ajut cât pot în investigațiile pe care le faci.

— Apreciez acest lucru, am asigurat-o. E foarte binevenit. Dar credeți-mă, doamnă Marsden, nu sunteți şi nu ați fost nicio clipă suspectată.

A ignorat această afirmație, deoarece era evident că nu o credea.

— Primul lucru pe care vreau să ți-l spun este că Gina Stănescu şi Angus Wolfson au devenit foarte apropiați. Mai apropiați decât te-ai putea aştepta de la două persoane care se cunosc de atât de puțin timp. Îi văd adesea împreună, plimbându-se, stând pe terasă sau în camera de jocuri. O dată sau de două ori ea plângea şi el o consola.

Am întărit spusele ei mişcând din cap, deoarece nu voiam să o întrerup.

— Toate acestea pot fi perfect inocente, a continuat. O femeie şi un bărbat care se împrietenesc; nu-i nimic rău în asta. Ceea ce nu se cade este faptul că Wolfson se dă la Ken Bodin, şoferul.

Am rămas surprins de nesocotința lui Wolfson, dar nu uimit.

— Se dă la el? am întrebat.

Spatele ei a devenit drept ca o vergea şi m-a privit sever.

— Viața personală a oamenilor îi priveşte numai pe ei. Nu mă amestec şi sper că nici ei nu se amestecă în viața mea. Pot face tot ce poftesc, dar vreau ca eu să nu ştiu ce fac ei. Înțelegi ce vreau să spun.

— Da, doamnă Marsden. Cred că da.

— Acestui domn Wolfson pur şi simplu nu-i pasă cine vede ceea ce îi face sau aude ceea ce îi spune lui Kenneth. Nu-mi place deloc.

— Şi cum reacționează Kenneth?

— Băiatul ăsta e un nerod, a zis cu o grimasă. Are tărâțe în loc de creier. Când vine domnul Wolfson pe la el se înfoaie ca un curcan, rânjeşte, se hlizeşte şi îşi arată muşchii.

— Îmi dau perfect seama. Am stat apoi un pic şi m-am gândit. Credeți că Wolfson îi dă lui Kenneth bani?

— Nu m-ar mira deloc, a răspuns ridicându-se brusc şi netezindu-şi faldurile rochiei de finet.

M-am ridicat şi eu.

— Mulțumesc pentru informații, doamnă Marsden. S-ar putea să-mi fie de folos. O ultimă întrebare: nu vi s-a părut că Lady Horowitz se poartă cam ciudat în ultima vreme?

S-a uitat la mine cu fața lipsită de orice expresie.

— Ciudat? Ce vrei să spui?

— Pleacă, de pildă, singură cu Jaguarul, fără să spună unde se duce.

— Nu, a zis categoric. N-am observat nimic de acest fel.

A plecat iute din cameră şi m-a lăsat să stau acolo cu alte piese noi pe care nu ştiam unde să le potrivesc în jocul meu de a reconstitui tabloul.

Am mers cu Miata la blocul McNally de pe Royal Palm Way, imaginându-mi prosteşte că mă voi putea întoarce la planul inițial. Am parcat-o în garajul subteran şi m-am dus la ghereta de sticlă în care stătea Herb, paznicul nostru. Era un tip subțirel şi fără şolduri de te aşteptai tot timpul să-i alunece centura cu pistolul jos, în jurul

genunchilor.

— Herb, am spus, îmi dai voie să-ți folosesc telefonul?

— Bineînțeles, domnule McNally. Ce căldură e astăzi afară!

— Foarte adevărat. Se face cald vara şi rece iarna. Nu mai înțeleg nimic.

Am comandat un taxi să vină să mă ia. În timp ce îl aşteptam, m-am întreținut cu Herb despre peştii tropicali. Dacă ce auzisem era adevărat, îşi transformase casa lui mobilă într-un veritabil acvariu şi nu-i plăcea nimic mai mult decât să discute despre virtuțile diferitelor soiuri de peşti tropicali. Nu era un subiect în care să mă consider expert. Avusesem şi eu o cândva un peştişor dintre aceia care seamănă cu o zebră şi l-am numit Irving. A murit.

Taxiul a sosit în sfârşit şi am cerut şoferului să mă ducă la agenția care închiria maşini în West Palm Beach, de unde intenționam să plec cu Fordul negru, pe care îl luasem pentru cazul că trebuia să urmăresc pe cineva. Iată cum raționasem:

Dacă primeam un telefon de la Consuela Garda, ca să-mi spună că Lady Horowitz urmează să plece singură cu Jaguarul, spre o destinație necunoscută, doream să am maşina anonimă mai aproape decât la West Palm Beach. Şi nu puteam să o parchez la noi acasă fără ca tata să nu mă întrebe ce-i cu ea. Iar dacă îi spuneam că am

închiriat-o, ca să pot urmări pe cea mai bogată clientă a firmei McNally & Fiul, fără teama de a fi descoperit, m-ar fi internat la un ospiciu.

Am trecut din taxi în Ford şi m-am întors pe Royal Palm Way. Am parcat alături de Miata şi i-am spus lui Herb că mă duc sus să fac rost de un ecuson din cele pe care le aveau toți angajații, deoarece voiam să-l lipesc pe parbrizul Fordului. Toate maşinile parcate în garajul nostru subteran trebuiau să aibă aşa ceva, căci de nu, erau scoase afară. Aveam şi un mic parcaj exterior pentru clienți şi vizitatori.

I-am cerut doamnei Trelawney un astfel de permis şi a vrut să ştie de ce îmi trebuie, odată ce-mi dăduse unul pentru Miata. I-am spus că vreau să o lipesc pe noul meu skateboard. A râs cu poftă şi mi-a întins hârtia. M-am oprit apoi la mine în birou şi am găsit două mesaje telefonice. Unul era de la sergentul Al Rogoff, celălalt de la Hilda Lantern, comercianta de timbre din Fort Lauderdale. Amândouă spuneau să telefonez cât se poate de repede.

Am telefonat întâi Hildei Lantern. Părea mai însuflețită decât te-ai fi aşteptat de la o femeie atât de acră. Mi-a spus că îmi poate da o informație în legătură cu timbrele Jenny Răsturnata şi prețul lor curent de pe piață. Credea că e important să-mi comunice imediat.

— Foarte bine, am spus. Despre ce e vorba?

— Nu la telefon, mi-a tăiat-o scurt. Vino până

aici.

Nu aveam de gând să mă cert cu această doamnă despotică şi am asigurat-o că aş fi încântat să petrec trei ore în maşină ca să fac drumul până la Fort Lauderdale şi înapoi, pentru plăcerea de a auzi ce are să-mi spună. Am închis aparatul şi s-ar putea să fi strigat „Lua-te-ar dracu“ sau altceva de genul acesta.

Am pus mesajul lui Al Rogoff în buzunarul hainei, m-am reîntors la garaj, am lipit în grabă ecusonul într-un colț al parbrizului maşinii închiriate şi am pornit-o cu ea spre sud, spre Lauderdale, reflectând scârbit cum n-a rămas nimic din programul zilei pregătit cu atâta trudă.

Drumul pe care l-am străbătut spre sud n-a contribuit la ridicarea moralului meu. Era o zi caldă, într-adevăr, dar umedă şi mohorâtă. Deci toți cei din Florida de Sud, în loc să stea pe plajă, hotărâseră să meargă la cumpărături. Traficul era oribil şi până să ajung pe East Commercial Boulevard eram la fel de arțăgos ca Hilda Lantern şi gata să mă iau cu ea la întrecere.

Dar am găsit-o bine dispusă. Poate datorită notei de plată foarte umflate pe care mi-a înmânat-o, privind muncile depuse în interesul firmei McNally & Fiul. Cheltuielile, pretindea ea, erau justificate prin timpul pe care şi-l petrecuse dând telefoane la filatelii, ca să încerce să stabilească prețul ce se poate obține pe piață pentru o cofiță de patru timbre cu Jenny Răsturnata.

— Nimeni dintre cei cu care am vorbit n-a avut de a face cu asemenea raritate, m-a informat ea. N-au putut să-mi spună niciun fel de preț.

Nu era greu de înțeles. Întrebând la o filatelie obişnuită cât costă o Jenny Răsturnata era ca şi cum ai întreba pe un bijutier oarecare cât costă Steaua Indiei.

— Dar apoi, a continuat, m-a sunat unul dintre cei cu care vorbisem şi care are un magazin pe Powerline Road, lângă Palm Aire. Mi-a spus că ceva mai devreme în dimineața aceea, chiar când deschisese prăvălia, a venit la el o femeie cu o cofiță cu patru timbre Jenny Răsturnata şi l-a întrebat dacă nu vrea să le cumpere.

Am încercat să-mi ascund nerăbdarea.

— A menționat cât voia pe ele?

— Jumătate de milion. A examinat timbrele şi i-a spus că sunt prea valoroase ca să şi le poată permite. Nu e el în stare să încheie un asemenea târg.

— Cum erau timbrele pe care le oferea? Fixate de ceva? într-un plic? Sau cum?

— Între două file de plastic în interiorul unui album mic roşu, a răspuns doamna Lantern. O cărticică de mărimea unui jurnal de zi.

— Aha, am spus. Şi v-a descris şi persoana care voia să vândă timbrele?

Hilda a scos un râs scurt şi disprețuitor:

— Nu arăta deloc aşa cum îți imaginezi dumneata filateliştii. O blondă tânără, cu şort şi

tricou decoltat fără mâneci. Era, cum bănuiesc că numeşti dumneata, „bine înzestrată”.

— Înțeleg. Nu ştiți cumva dacă comerciantul a observat şi maşina pe care o folosea?

— Nu mi-a vorbit despre maşină, a spus madam Lantern, uitându-se curioasă la mine. De ce vrei să ştii?

— Mă întrebam şi eu aşa, i-am răspuns, sperând bineînțeles că era un Volkswagen de culoarea levănțicii. Deci a plecat luându-şi timbrele şi cu asta basta?

— Nu chiar aşa, a zis, aproape triumfător. Cele patru timbre pe care voia să le vândă erau contrafăcute.

Am strâns din dinți ca să nu mi se caşte gura de uimire.

— Contrafăcute?

A mişcat din cap afirmativ.

— Un fals?

— Absolut. Fără nicio îndoială.

— Cum poate negustorul fi sigur după o examinare atât de scurtă?

— Ştii ceva despre istoricul acestor timbre?

— Câte ceva, am afirmat. Coala originală de o sută de timbre a fost cumpărată în 1918, la un oficiu poştal din Washington, D.C., de un funcționar de la o agenție de bursă. A plătit douăzeci şi patru de dolari. Cu o săptămână mai târziu acesta a vândut coala unui comerciant cu cincisprezece mii.

— Corect, a spus madam Lantern. Şi după o altă săptămână comerciantul a vândut timbrele unui colecționar cu douăzeci de mii de dolari. Dar colecționarul şi-a oprit numai douăzeci şi a dat voie comerciantului să împartă coala care mai rămăsese în colițe de patru timbre, sau să vândă timbrele unul câte unul. Când le-a vândut, comerciantul a scris uşor cu creionul pe spatele fiecăruia numele cumpărătorului. De fapt toate timbrele Jenny Răsturnata care mai există, au pe dosul lor aceste însemnări făcute cu creionul. Dacă unul nu le are, este foarte posibil ca să fie falsificat. În cazul nostru, patronul filateliei din Palm Aire care m-a sunat mi-a spus că timbrele nu aveau nicio urmă pe dosul lor. Iar când le-a examinat mai bine, cu lupa, a văzut că imprimarea era uşor pătată şi biplanul răsturnat nu era chiar la mijloc. De asemenea, perforațiile de la marginile fiecărui timbru erau cu una mai puține decât se obişnuieşte în imprimeriile de stat. Timbrele acelea erau cu precizie false.

Am tras adânc aer în piept.

— Nu ştiți dacă i-a spus aceste lucruri femeii care încerca să i le vândă?

— Nu. Nu voia să fie implicat nici într-un fel. I-a spus doar că nu-şi poate permite să le cumpere şi a avut grijă s-o scoată cât mai rapid din magazin.

— Acesta a fost probabil lucrul cel mai înțelept pe care îl putea face, am spus eu. Ei bine, nu cred că ne putem folosi de prețul cerut pe timbrele false

drept etalon la evaluarea coliței de patru rămase la moartea clientului nostru, dar apreciez informația. Vreți, vă rog, să continuați investigațiile?

— Dacă doriți să o fac, a răspuns. Când pot spera să fiu plătită?

— Veți primi un cec până într-o săptămână, i-am promis. Sau vă pot plăti chiar acum cu cartea mea de credit dacă doriți.

— Aştept să primesc cecul, a spus şi ne-am despărțit cu o strângere de mână.

M-am întors la Delray Beach atât de repede, pe cât îmi permitea traficul şi legile circulației. Ştiți cu siguranță ce gândeam: în toată Florida de Sud nu putea exista mai mult decât o fată blondă („bine înzestrată"), purtând şort şi tricou, care să încerce să plaseze patru timbre cu Jenny Răsturnata. Şi anume nişte timbre puse între foițele de plastic ale unui album roşu.

Am intrat în cârciuma Hammerhead's Bar & Grill şi m-am uitat după Silvia. Nu era acolo, ceea ce m-a decepționat. M-am aşezat la bar şi am comandat o bere unui barman îmbrăcat în tricou de sport, în plină floare a bădărăniei mature.

— E Silvia pe aici? l-am întrebat ca din întâmplare.

— Nu, e ziua ei liberă.

— A! Nu ştiam. Poate am să încerc să o găsesc acasă.

— N-ai să ai noroc, a spus zâmbind cu

subînțeles. Nici iubitul ei nu lucrează astăzi. Aveau de gând să plece împreună cu maşina la Keys.

— Îți mulțumesc foarte mult, i-am zis, fiindu-i într-adevăr recunoscător.

Mi-am terminat berea, am lăsat pe tejghea un bacşiş destul de mare, ca să-l mire pe cârciumar şi am pornit spre magazinul cu obloane împotriva uraganelor unde era angajat Thomas Bingham. Dacă ar fi fost şi ziua lui liberă, decepția mea ar fi fost deplină.

Motivul pentru care venisem era demn de dispreț, recunosc. Doream cu disperare să-l implic pe Bingham în furtul timbrelor şi, în consecință, în uciderea lui Bela Rubik. Altă scuză nu aveam decât că eram îndrăgostit de Jennifer Towley. Mai simțisem emoții similare pentru alte femei; similare, dar nu atât de intense. Pentru celelalte simțeam doar atracție.

De data asta, era ceva pornit din inimă. Doream ca femeia aceea stăpânită şi elegantă să fie numai a mea, iar fostul soț reprezenta o amenințare a fericirii mele.

Nu e un motiv foarte nobil pentru care să hăituieşti un om, recunosc. Dar nu am pretenția că sunt nobil. La urma urmei, bunicul meu fusese expert în a cădea în fund.

Cu Tom Bingham am avut mai mult noroc. Era în magazin şi când am întrebat de el a venit surâzând spre mine.

— Da, domnule, ce pot face pentru dumneavoastră?

Să dispari, aş fi vrut să-i spun, dar m-am abținut.

— Domnule Bingham, i-am spus, nu sunt de aici din oraş, dar locuiesc la un prieten care are un apartament într-un bloc cu multe etaje şi ar dori nişte obloane împotriva uraganelor. M-a rugat să găsesc pe cineva care ar putea să-l servească.

— Şi cum de-ați ajuns la mine? m-a întrebat tot surâzător.

— Am intrat să beau ceva la Hammerhead's, i-am răspuns, şi Silvia m-a sfătuit să iau legătura cu dumneavoastră.

— Drăguț din partea ei. E o fată grozavă, nu-i aşa?

— Sunt absolut de acord.

— Mă întâlnesc adesea cu ea şi cu prietenul ei, a continuat cât se poate de deschis şi amabil. Ne simțim bine împreună şi râdem foarte mult. Doriți să vin să văd apartamentul prietenului dumneavoastră şi să vă spun cât ar costa lucrarea? Deplasarea nu se plăteşte.

— Problema este că el lucrează în timpul zilei, i-am explicat. Cât despre mine, sunt pe punctul de a pleca spre nord. V-ați putea duce la el seara?

— Firește, s-a grăbit să mă asigure. Oricând, inclusiv sâmbăta şi duminica.

Connie Garcia avusese dreptate. Era un bărbat agreabil, nu cine ştie ce frumos, dar cu neobişnuit

de mult farmec. Îmi dădeam seama de ce avea atât de mult succes ca vânzător. Îți dădea impresia că satisfacerea dorințelor tale este cea mai importantă preocupare a lui. Dorința lui de a plăcea avea ceva de câine care se gudură.

— Cel mai bine ar fi să-i spun prietenului meu să vă sune, am spus. În felul acesta vă puteți pune amândoi de acord.

— Din punctul meu de vedere este foarte bine, a zis, în timp ce mă întrebam dacă rămânea cu zâmbetul acela sincer şi în somn.

— Mulțumesc, domnule Bingham, am spus şi am pornit-o spre ieşire. Dar apoi m-am întors. N-ați putea să-mi spuneți dacă există vreun loc prin apropiere de unde aş putea să cumpăr bilete de loterie?

Zâmbetul i s-a lărgit.

— Jucați la loterie, nu-i aşa?

— De când am venit în Florida sunt nebun după loterie.

— Şi eu, a spus vesel. O adevărată patimă. Nu rezist la nicio formă de loterie. De asta şi rămân sărac. Puteți cumpăra bilete de la magazinul de băuturi din colțul străzii. Ei au computer şi pot să vă vândă câte bilete doriți. Căci, aşa cum spun reclamele, „Nu poți să ştii niciodată”.

— Asta-i adevărat, am confirmat. Dai o lovitură şi îți ajunge pentru tot restul vieții.

— Acum ați folosit exact cuvintele mele, a zis şi l-am lăsat cu zâmbetul lui neştirbit.

Încă nu eram dispus să renunț la ideea complicității lui în furtul comis la Horowitz. Dacă jocul la loterie îl făcea să rămână sărac, s-ar fi putut să fie şi el băgat la fel de adânc ca Kenneth Bodin şi Silvia, iar cei doi bărbați trimiseseră femeia ca să încerce să vândă prada. De un lucru eram însă absolut sigur: toți anii petrecuți la zdup nu-l vindecaseră pe Thomas Bingham de pornirea irezistibilă de a juca jocuri de noroc.

Reflectam la aceste lucruri în drum spre casă. Am ajuns la concluzia că misterul cel mai mare este următorul: ce reuşea să vadă la tipul acesta Jennifer Towley, o femeie distinsă, cu bun gust şi discernământ? Nu avea nimic excepțional de care să-mi fi dat seama. Era un amărât, un vânzător de materiale de instalații şi obloane împotriva uraganelor, un fost deținut. Dar Jennifer se căsătorise cu el, îi trimisese felicitări de ziua lui la puşcărie, acceptase să vorbească cu el la telefon după eliberare, îl întâlnise ca să prânzească împreună. Toate acestea o înjoseau şi nu reuşeam să mă lămuresc ce era cu ea.

Poate veți gândi că sunt snob şi pretențios? Probabil că da.

M-am dus direct la Clubul Pelicanului. Era ora trei şi jumătate şi localul era pustiu, cu excepția lui Simon Pettibone care era în spatele barului. Citea *The Wall Street Journal,* cu ochelarii pe nas. I-am făcut semn cu mâna, m-am dus la telefonul public şi l-am sunat pe sergentul Al Rogoff.

— Ce bine îmi pare că te aud, a spus el. Ai avut o zi bună? Ai jucat desigur tenis sau poate polo?

— Mai taci din gură, l-am apostrofat. Vino mai bine să ne întâlnim şi să stăm de vorbă.

— Serios? mi-a întors-o. Ce idee grozavă! Acum unde eşti?

— La bar la Clubul Pelicanului.

— Trebuia să-mi fi dat seama. Poți rămâne treaz jumătate de oră până ajung şi eu acolo?

— Eu nu beau niciodată excesiv, i-am răspuns înțepat.

— Lasă gluma că te ştiu eu. Ba chiar mă tem că dacă voi avea nevoie de un transplant de ficat, cum sunt eu ghinionist, îl capăt tocmai pe al tău. Aşteaptă-mă că sosesc.

M-am dus din nou la bar şi m-am lăsat greu pe un scaun.

— Domnule Pettibone, i-am zis barmanului, dumneata ai câțiva ani mai mulți decât mine, dar infinit mai multă înțelepciune. Spune-mi, ce faci când viața amenință să te depăşească şi problemele devin prea grele ca să le poți descurca?

S-a gândit o clipă, uitându-se spre mine peste ochelarii lui pătrați.

— De obicei dau cu piciorul în pisică, domnule McNally, mi-a răspuns el.

— Bună idee. Trebuie să-mi cumpăr o pisică. Între timp, aş vrea o picătură de otravă sub formă de vodcă Absolut, cu cuburi de gheață, puțină apă şi o felie de lămâie. Şi, dacă voi încerca să cer încă

un pahar, vreau să mă refuzi. Un polițist tocmai mi-a ponegrit ficatul.

M-am dus cu paharul la o masă şi am tot sorbit din el până când l-am văzut pe Rogoff făcându-şi apariția. A privit de jur-împrejur, m-a văzut şi s-a apropiat greoi de mine. S-a oprit de cealaltă parte a mesei şi s-a aşezat pe un scaun.

— Ce vrei să bei? l-am întrebat.

— Cucută, a răspuns. Ştiu că nu-i numai vina ta, dar de câte ori te prezinți la mine cu ceva, încep să mă gândesc cum aş putea ieşi mai repede la pensie. Ştii cum am petrecut ziua de ieri?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Verificând unde erau Doris şi Harry Smythe în momentul în care Rubik a dat ortul popii. Susțineau că plecaseră de pe yahtul lui Meecham şi se duseseră la Testa pentru ceea ce Harry numeşte „O fărâmă de prânz". Pe naiba!

Nimeni de la Testa nu-şi aduce aminte de ei. Astfel că a trebuit să mă reîntorc la cei doi Smythe şi, în cele din urmă, au recunoscut amândoi că au mâncat la Pizza Hut Deci m-am dus să verific şi acolo. De data asta, personalul şi-a adus bine aminte de ei. Ştii de ce?

— Au lăsat drept bacşiş cinci cenți?

— Şi asta. Dar şi-i amintesc mai ales pentru că au cerut două pahare de plastic şi au desfăcut o sticlă de şampanie pe care o aduseseră cu ei. Archy, poți crede aşa ceva?

— Fără nicio greutate. Şterpeliseră sticla de pe

yahtul lui Meecham. Deci consideri că au alibi?

— Aşa se pare.

— Al, ai verificat şi cele susținute de Gina Stănescu şi Angus Wolfson?

— Încă nu. Tu crezi poveştile lui Wolfson?

— Nu în întregime. S-a înfuriat când am început să-i pun întrebări. Nu era cazul să o facă dacă era complet inocent. Dar poate era doar pus pe gâlceavă. Cred că-i bolnav.

— Bolnav?

— Se simte rău. S-ar părea că-l doare ceva. Ai carnetul de însemnări? Mai am şi alte chestii pentru tine.

În timp ce-l aşteptam să vină, bându-mi încet vodca, hotărâsem cât şi ce să-i spun. Totul despre Hilda Lantern, Kenneth Bodin şi Silvia, dar nimic despre Thomas Bingham. Nu lipsea decât să audă Rogoff despre el: un fost deținut implicat, probabil, în furtul şi crima pe care le investiga. Ar fi arătat spre Bingham cum pontează un câine de vânătoare. Nu voiam ca Jennifer Towley să fie amestecată în niciun fel.

Când am terminat să-i spun totul, Al m-a privit gânditor.

— Ce te-a făcut să mergi la magazinul de timbre din Lauderdale?

Mi-am măsurat bine răspunsul. Aveam într-adevăr nevoie să colaborez cu sergentul şi nu doream să-l întărât sau să-l îndrept pe o pistă greşită. Dar erau lucruri despre care nu voiam să-

i vorbesc în această fază a investigațiilor. Speram că mai târziu motivele mele vor deveni evidente.

— Nu te grăbi, a spus Al, scoțând o țigară de foi din învelişul ei de celofan. Meditează. Cântăreşte. Calculează toate mutările şi combinațiile. Şi ce se întâmplă cu karma ta? Eu pot să aştept.

— Uite cum s-a întâmplat, i-am explicat, aplecându-mă înainte. Când l-am angajat pe Rubik, am născocit o poveste.

I-am spus că firma noastră se ocupă de o moştenire care include timbre numite Jenny Răsturnata şi vrem să le determinăm valoarea. L-am rugat să facă cercetări şi să vadă dacă nu poate descoperi prețul lor pe piață. Asta este ceea ce i-am spus, sperând să afle că o coliță cu patru timbre din cele menționate a apărut nu de mult pe piață. Mă urmăreşti?

— Ba chiar ți-am luat-o înainte, a zis Rogoff, aprinzându-şi țigara. Ți-ai imaginat că hoțul va dori să le mărite cât de curând posibil. Nu-i aşa?

— Întocmai. Şi se pare că Rubik a descoperit ceva important, dar a fost ucis înainte de a mă informa şi pe mine. Deci mi-am zis că, odată ce Rubik a putut obține informația, şi un alt comerciant de timbre ar putea fi în stare să facă acelaşi lucru. Pe Hilda Lantern am ales-o la întâmplare din paginile galbene ale cărții de telefon şi iată că a reuşit. Ce zici de faptul că timbrele sunt contrafăcute?

— Îmi place la nebunie. Tu crezi că acesta poate

fi elementul pe care-l descoperise Bela Rubik şi voia să ți-l comunice înainte de a o mierli?

— E posibil, am răspuns.

Rogoff a stat puțin pe gânduri şi apoi a suflat o pală de fum pe deasupra capului meu.

— Crezi că comerciantul din Palm Aire care a examinat timbrele i-a spus prietenei lui Bodin că sunt false?

— Hilda Lantern m-a asigurat că nu i-a spus.

— Asta înseamnă că ticăloşii tot mai gândesc că posedă marfă furată în valoare de jumătate de milion de dolari. Cred că lucrul cel mai bun pe care îl pot face este să iau legătura cu toți negustorii de timbre de la Miami până la Fort Pierce şi să le cer să rețină pe oricine vine şi încearcă să le vândă o cofiță cu patru timbre Jenny Răsturnata. I-ar putea spune că are nevoie de o zi sau două ca să facă rost de bani. Negustorul m-ar anunța urgent prin telefon, aş înconjura zona şi aş plasa pe cineva în prăvălie ca să aştepte să se întoarcă cel cu timbrele. Cum ți se pare?

— Aşa trebuie făcut, i-am spus. E o treabă complicată, dar se poate realiza. După părerea mea, ai şanse să-i înhați pe Bodin şi pe Silvia. Singura posibilitate de a putea acuza hoțul este să-l prinzi când încearcă să vândă. Faptul că timbrele sunt false nu schimbă nimic. Rămân lucruri furate.

— Mda, a spus Al oftând. Toată munca asta pentru nişte bucățele de hârtie fără valoare. Bun,

cred că e timpul să mă întorc la birou şi să pun roțile în mişcare.

— Încă două lucruri de mică importanță. N-am reuşit nimic cu Lady Horowitz. Pur şi simplu, nu vrea să-mi spună unde era în timpul în care Bela Rubik a fost asasinat. Şi nu este de acord să-i vezi testamentul. Dar tata mi-a dat voie să te asigur că nu-i nimic în acest document, care ar putea avea cea mai mică semnificație pentru investigațiile tale.

— De unde poate şti? a zis amărât sergentul. Doar nu-i polițist.

— E adevărat, dar nu-i nici prost. Şi este şi un om onest care are mult respect pentru lege. Credemă, Al, dacă ar fi ceva cât de mic în testament, care ar putea fi de folos în rezolvarea furtului şi a asasinatului, l-ar destăinui, trecând peste îndatorirea avocatului de a nu dezminți încrederea clientului. Tatăl meu este de o cinste stratosferică. Uneori îmi vine să cred că se antrenează să preia atribuțiile lui Dumnezeu pentru cazul că Cel de Sus se pensionează.

Rogoff a râs, mi-a făcut semn cu mâna şi a ieşit semeț afară, mestecând trabucul. M-am reîntors la bar şi i-am întins paharul gol domnului Pettibone.

— Încă unul, te rog.

— Mi-ai spus să te refuz, mi-a amintit el.

— Am glumit.

Dar al doilea mi-a fost destul. Polițiştii din

Florida sunt neîndurători chiar când un conducător auto nu-i decât uşor pilit şi nu-mi ardea să mi se pună frână printr-o amendă de circulație. Am condus agale Fordul înapoi la firma McNally, am trecut în Miata şi am plecat spre casă.

Mi-a rămas timp pentru a înota puțin în ocean şi m-am întors acasă la ora de cocteil, cu ochi strălucitori şi coada înfoiată.

Am cinat împreună cu părinții în seara aceea şi i-am făcut să râdă politicos spunându-le în glumă că mă simt întocmai ca antreul pe care îl aveam la cină: crabi cu coaja moale.

M-am retras în apartamentul meu şi am scris în jurnal tot ce mi se întâmplase în ziua respectivă, inclusiv conversația cu Rogoff. Apoi i-am telefonat lui Jennifer Towley şi m-am bucurat să o găsesc acasă.

— Mi-ai lipsit, i-am declarat.

— Şi tu mie, mi-a răspuns.

Ce femeie divină!

— A, bun, am spus. Vrei atunci să luăm mâine masa de prânz împreună?

— O, Archy, mi-ar face foarte multă plăcere, dar pur şi simplu nu pot. Trebuie să-mi pun la punct lucrările de contabilitate: note de plată, bilanțul clienților, ultimul meu cont în bancă şi tot felul de alte fleacuri. O să-mi ia toată ziua.

Am simțit cum mă cuprinde bănuiala. Mă întrebam dacă de fapt nu se întâlnea cu fostul ei soț, ca să ia masa de prânz împreună.

— Oricum, trebuie să faci o pauză ca să mănânci, am insistat. Ce zici dacă aş cumpăra ceva de-ale gurii şi aş veni la tine spre ora prânzului? Putem lua o gustăricã împreună şi apoi plec, şi te las la registrele tale?

— Ce idee minunată, a răspuns imediat. Absolut genială.

— Nu-i aşa? am spus, simțind cum mi se ia o piatră de pe inimă. Te văd mâine la ora prânzului. Somn uşor, dragă.

— Somn uşor, a zis şi ea adăugând apoi încet, iubitule.

Am pus în furcă telefonul, încântat de felul cum reacționase Jennifer, dar dezgustat să constat la mine un început de gelozie. Trebuie, mi-am zis, să mă obişnuiesc să am încredere în această femeie care îmi invadase şi ventriculul stâng şi cel drept. Nu era încă o mare pasiune dar, ca şi begoniile mamei, ca să devină nu era nevoie decât de îngrijiri afectuoase şi tandre.

Răsfoind încet paginile jurnalului meu de zi, mi-am îndreptat hotărât gândurile spre furtul timbrelor. Am întocmit tot felul de planuri, ajutat în activitatea mea doar de o foarte redusă cantitate de tescovină şi de tânguirile nostalgice ale unui disc cu Billie Holiday.

Poate sergentul Al avea la urma urmei dreptate, recunoşteam eu, când afirma că îmi plăceau lucrurile complicate. Îmi dădeam acum seama cum nu puteam pur şi simplu concepe că tot circul

acela nu era decât un furt comis de un şofer sărac cu duhul şi jignit, de la persoana la care era angajat Nu voiam să cred aşa ceva, poate şi din cauză că în cazul acesta toată investigația se reducea la ceva banal, iar rolul meu la cel al unui funcționar administrativ care prinde pe un coleg mai tânăr că fură cleme de prins hârtiile.

Dar nu complexitatea mă atrăgea, m-am gândit, ci intrigile şi convulsiile la care duc poftele omeneşti. Doream, în cazul timbrelor cu Jenny Răsturnata, să dau peste tot felul de surprize ascunse, revelații neaşteptate şi un deznodământ uluitor.

Trebuia să-mi amintesc de cele spuse de Esop: „Am regreta de multe ori dacă dorințele ne-ar fi împlinite.”

Doisprezece

Am luat vineri prânzul cu părinții.

Apoi tata a plecat cu maşina lui la birou, mama s-a dus să spună „bună dimineața” begoniilor ei din seră şi eu am coborât în bucătărie să am o convorbire confidențială cu bucătăreasa.

— Ursi, iubito, am spus. M-am angajat să pregătesc un picnic pentru azi la prânz. Un picnic foarte special pentru două persoane. Ce m-ai sfătui?

A primit întrebarea mea ca pe o provocare foarte serioasă, aşa cum mă şi aşteptam, şi s-a dus să

vadă ce are în frigider şi pe rafturile din cămară.

— Pui cu sos de lămâie, a hotărât, fript şi apoi lăsat să se răcească. Salată nemțească de cartofi cu ridichi şi ceapă. Ca desert poate nişte pricomigdale din cele cumpărate de mama ta.

— Sună grozav. Mi s-a şi făcut foame. Unde este coşul nostru de picnic?

— În camera cu scule. Nu uita să iei şi o sticlă de vin.

— Mi-ar veni greu să uit.

I-am adus coşul împletit din nuiele pentru picnic, coş care era la noi în familie de la naşterea lui Hristos şi conținea destule tacâmuri, accesorii şi farfurii ca să ajungă şi pentru o orgie în opt persoane. Am ales, de asemeni, o sticlă de vin pe care am pus-o în raftul de jos al frigiderului. Vinul de masă se ținea la noi în camera cu scule. Vinurile de calitate erau închise într-un dulap cu temperatură egală, în biroul tatălui meu, protejat de un lacăt cu cifru, R5-L8-R4, după câte ştiu.

Am sărit în Miata şi, ca de obicei, am îndreptat-o spre casa Horowitz. Aveam o mică întrebare la care doream să-mi răspundă Lady Cynthia. Mă obseda încă de când stăteam de vorbă cu Rogoff.

Am bătut cu ciocanul de alamă în formă de Bacchus de la uşa principală şi a venit să-mi deschidă Clara Bodkin, fata în casă, cu aer de ştrengăriță. Avea încă ochii somnoroşi, ceea ce o făcea şi mai atrăgătoare.

— Bună dimineața, Clara, am zis.

— Bună, domnule McNally, mi-a răspuns căscând. Petrecerea nu începe decât diseară.

— Ştiu, i-am replicat zâmbind şi vom veni negreşit. Lady Horowitz s-a sculat?

— E în saună.

— O, am spus dezamăgit. Probabil că-i de preferat să vin altădată.

— Poți vorbi cu ea prin interfon, m-a sfătuit Clara. În aripa dinspre nord, chiar lângă terasă.

I-am mulțumit şi am asigurat-o că mă descurc.

— Îmi place cum miroşi, mi-a spus pe neaşteptate.

Mi-am amintit remarca lui Pettibone: Viața nu-i doar ciudată, e bizară.

— Nu miros eu, Clara, i-am răspuns. E colonia Royal Copenhagen. Dar e drăguț să mi-o spui.

Lady Cynthia avea două saune: uscată şi cu aburi, (dacă faci o treabă, fă-o bine), şi becul roşu era aprins la uşa celei din urmă. Uşa era din plăci masive de sequoia şi la nivelul ochiului era un vizor din sticlă groasă.

Am încercat să privesc prin sticlă, dar era atât de aburită, încât nu puteam vedea nimic. M-am adresat interfonului.

— Lady Horowitz, am strigat, aici e Archy McNally. Pot să vorbesc cu dumneavoastră câteva minute?

O scurtă aşteptare şi apoi a răspuns, cu o voce care părea mică şi subțire.

— Nu-i nevoie să strigi. Te aud perfect. Ce mai

faci, băiete?

— Foarte bine, mulțumesc, am răspuns, privind cum şterge cu degetele aburii de pe ferestruica din interior, ca să mă poată vedea.

— Nu vrei să vii şi tu aici cu mine? m-a întrebat.

— Nu chiar acum, i-am răspuns râzând. Vreau să vă pun doar o mică întrebare şi plec.

A dispărut din fereastră, dar am continuat să mă uit înăuntru fără pic de jenă. Îşi dădea sigur seama că o privesc, dar nici că putea să-i pese mai puțin.

Se mişca încet printre norii de abur care se roteau, ca o Isadora Duncan dansând. Părea că pluteşte. Se părea că face un anumit exercițiu, căci îşi ridica genunchii în sus şi îşi legăna uşor brațele întinse. Era ca o fantomă albă; tot ce puteam să văd era trupul de basm perlat de aburi. Mă făcea să uit că există vârstă şi să cred în imortalitate.

— Care-i întrebarea?

— Ați examinat vreodată dosul timbrelor Jenny Răsturnata?

Chipul i s-a apropiat din nou de sticla ferestrei şi m-a privit lung.

— Să le examinez dosul? în ce scop? Te-ai țicnit chiar de tot, măi băiete?

— Am întrebat şi eu aşa.

Într-o clipă fereastra s-a aburit din nou şi nu am mai putut-o vedea.

M-am dus spre oraş, întrebându-mă dacă Lady

Cynthia mi-a spus adevărul. Oamenii mint, precum ştiți. Chiar şi eu. Adesea.

Fusesem delegat de părinții mei să cumpăr un dar de rămas bun, nu prea scump, pentru Felice şi Alan DuPey pe care să i-l ducem în seara aceea. Deci m-am plimbat pe Worth Avenue, uitându-mă şi renunțând cu regret la toate fleacurile strălucitoare pe care le avea de oferit această stradă a viselor irealizabile. În cele din urmă, într-un mic magazin de pe Hibiscus Avenue, am găsit ceva care mă gândeam că o să le placă soților DuPey: două scoici marine frumos şlefuite, ca o amintire a zilelor petrecute în Florida de Sud. Una reprezenta o lalea închisă, cealaltă un sfredel ca o flacără. Mărimea şi forma acestor scoici sugerau un anumit simbolism fizic şi găseam că sunt un dar potrivit pentru doi tineri însurăței. Recunosc că simțul umorului pe care îl am este uneori pe punctul de a părea depravat.

M-am întors acasă şi am ajutat-o pe Ursi să pregătească coşul, completându-l cu o față de masă de in şi două şervețele. La urmă am pus în coş sticla de vin care stătuse la rece (fără să uit un tirbuşon) şi am pornit spre casa lui Jennifer Towley ce se afla dincolo de lac.

Reacția ei, văzând coşul de picnic, a fost tot ceea ce speram să fie.

— Păcătosule, mi-a strigat. Mi-ai spus că vii cu ceva de la un bufet.

— Aşa am şi făcut. Am venit cu ceva din

bucătăria imaculată a casei McNally.

— Ce frumos arată totul, a exclamat, inspectând toate bunătățile puse cu grijă în vase acoperite. Vrei să pun masa în sufragerie?

— Nici să nu-ți treacă prin gând aşa ceva. Va fi un picnic de interior. O să mâncăm jos pe podea.

Aşa am şi făcut, aşternând fața de masă peste covorul oriental uzat din micul ei birou. Ne-am aşezat turceşte, înconjurați de cutii cu fişe, albume cu stofe, mostre de tapete, o masă de scris încărcată de documente, computerul de care se folosea şi toate marafeturile necesare unui cabinet de lucru.

Am prânzit cu entuziasm, lăudând savoarea puiului în sos de lămâie, aroma de usturoi din salata nemțească, gustul verdețurilor. Când am ajuns la pricomigdale, ne-am sprijinit cu spatele de mobilă şi am început să vorbim despre una şi alta.

Jennifer arăta deosebit de bine în după-masa aceea, cu părul ridicat pe creştet şi prins cu o panglică mov. Nu era fardată şi arăta surprinzător de tânără. Purta o flanelă de sport foarte largă, pe care nu scria nimic – mulțumesc Domnului – şi pantaloni pescăreşti tricotați. Era cu picioarele goale şi am văzut din nou degetele acelea care îl scoseseră din minți pe Clarence T. Frobisher.

— Ai mai auzit ceva despre fostul tău soț? am întrebat-o, foarte degajat.

— M-a sunat de câteva ori, a răspuns la fel de

degajat. Se pare că-i merge foarte bine. Omul pentru care lucrează are intenția să deschidă o sucursală la West Palm Beach şi l-a rugat pe Tom să o conducă.

— Pare o ocazie excelentă. A mai amintit ceva despre jocurile de noroc?

— Tot timpul mă asigură că este complet vindecat.

— Dar tot aşa te-a asigurat şi în trecut, nu-i adevărat?

— Ba da. Vrei să-mi mai dai, te rog, o pricomigdală?

Privindu-i dinții albi cum se înfig în prăjitură, mintea mea a reluat conflictul cu care mă familiarizasem: să-i spun sau să nu-i spun? Dacă n-aş fi avut niciun sentiment pentru ea, nu m-aş fi ferit să-i spun imediat că Thomas Bingham şi-a reluat vechile obiceiuri. Dar aveam, ba chiar foarte multe şi, fiind şi un motiv egoist, ar fi fost ceva josnic să-l trădez.

Într-o zi va trebui să încerc să întocmesc un plan al codului meu moral. Poate atunci am să înțeleg ce fac şi de ce naiba fac.

— Ar dori să cinăm împreună, a spus Jennifer cu vocea coborâtă, fără să privească spre mine. Şi vrea să-mi facă o vizită. Aici.

— A, am rostit. Şi ce spui de asta?

— Nu ştiu ce să spun, a răspuns aproape răstit, ridicând ochii să privească direct spre mine. Nu mai vreau să vorbim despre el.

— Foarte bine, am afirmat liniştit. Să nu mai vorbim.

— Să vorbim despre tine.

— Iată subiectul meu preferat.

— Ce ai dori să faci cu viața ta, Archy?

— Nu ştiu să scriu, să pictez, să sculptez, să compun sau să cânt la piculină. Deci am de gând să fac din viața mea o creație. Vreau să fac din artificialitate o artă.

— Îți bați joc de mine, a spus râzând.

Am ridicat mâna.

— Pe cuvântul meu de onoare. Şi acum să vorbim despre tine. Tu ce-ai dori să faci cu viața ta?

— Mi-ar place şi mie să ştiu, a răspuns. Mă las dusă de valuri. Sunt o nebună şi o zăpăcită. Îmi dai voie să termin vinul?

— Bineînțeles, dar n-a rămas decât o picătură. Ar fi trebuit să aduc două sticle.

— O, nu. M-ar fi dat peste cap. Şi trebuie să mă reîntorc la socoteli. E nevoie să am mintea limpede.

Am dat afirmativ din cap.

— Împachetez şi plec imediat.

S-a uitat lung la mine fără să-i pot interpreta privirea. Dincolo de ochii aceia luminoşi se întrețeseau gânduri grele, dar nu puteam nici măcar ghici despre ce putea fi vorba.

— Nu, a spus în cele din urmă cu vocea potolită. Nu pleca. Nu încă.

Ce după-amiază încântătoare s-a dovedit a fi, cea mai paradisiacă pe care o petrecusem vreodată. S-a datorat, bineînțeles, în special lui Jennifer, care părea că-şi ieşise din minți. Dacă aş fi avut autoritatea să ofer o medalie pentru o acțiune care depăşeşte cu mult cerințele datoriei, i-aş fi înfipt o stea de aur cu panglică pe flanela de sport, sau i-aş fi fixat-o cu bandă adezivă de pieptul dezgolit.

M-am întors acasă atât de obosit, încât îmi dădeam seama că făcând baie riscam să cad imediat jertfă oceanului. Deci am tras un pui de somn şi m-am sculat la timp să fac un duş, să mă îmbrac şi să mă alătur părinților mei la cocteilul tradițional. Am pornit apoi toți spre petrecerea la care ne invitase Lady Horowitz, cu maşina pe care o conducea tata, fredonând o melodie care aducea pe departe cu „Pe strada unde locuieşti" din My Fair Lady.

Era o noapte de vis, fără urmă de nori. Şi dacă nu era lună plină, era în schimb o puzderie de stele ce sclipeau pe tot cerul. Simțeai mângâierea unei brize răcoroase dinspre ocean şi toată lumea părea pulverizată cu parfum. O vreme ideală pentru o petrecere în aer liber. Norocul pe care îl au cei bogați, nu-i aşa? Există o glumă în idiş: Un tip merge pe drum şi îl găinățează o pasăre în zbor. Priveşte în sus şi-i spune: pentru cei bogați nu ştii decât să cânți!

Spațiul de lângă piscină şi curtea interioară erau

presărate cu lampioane chinezeşti. Pe fiecare masă se afla un felinar de vânt cu o lumânare parfumată în interior şi o vază cu narcise.

Într-un colț fusese instalat un mic bar portabil. Bucătarul Jean Cuvier, purtând o tocă albă, înaltă, prezida la grătar. Erau prezenți şi ceilalți membri ai personalului, toți oaspeții care locuiau în casă, plus vreo douăsprezece perechi invitate. Îmbrăcămintea varia de la blugi cumpărați de la case de modă, până la rochii mini, decorate cu țechini. Eu băteam recordul: purtam haina mea argintie din imitație de antilopă.

Încă două amănunte în legătură cu noaptea festivă. O combină muzicală, formată din trei piese, revărsa printre palmieri melodii din filme vechi, iar deasupra barului, o mică inscripție de neon anunța cu litere roşii: „Fumatul oprit".

Cum familia McNally cunoştea pe cei mai mulți dintre cei prezenți, au fost multe strângeri de mână şi sărutări în vânt. Mama a oferit darul nostru lui Felice şi Alan DuPey şi ei s-au arătat încântați de scoici. Vedeam cum se străduiesc politicoşi să-şi ascundă râsul. Fiind francezi, au sesizat imediat simbolismul celor două forme. Eram bucuros că îşi ascund veselia; mama ar fi fost îngrozită dacă aceştia ar fi încercat să-i explice de ce găsesc că scoicile sunt „atât de nostime".

M-am îndreptat spre bar ca să-mi procur o bună dispoziție festivă şi, în timp ce aşteptam un cocteil de vodcă, am simțit că cineva mă apucă de cot. M-

am întors şi am văzut-o pe Lady Cynthia, strălucitoare, într-o pijama de seară înflorată şi un turban de mătase care arăta ca o enormă şarlotă.

— Bună seara, Lady Cynthia, am spus. Ce serată reuşită!

— Crezi? N-am observat. Ascultă, băiete, ce mai era şi cu întrebarea aceea de azi dimineață dacă am privit dosul timbrelor dispărute?

— O, nu era decât o prostie, am asigurat-o.

— Fireşte că era o prostie, a spus ea. Eşti un găgăuță! M-a mângâiat pe obraz cu un zâmbet atât de mieros, încât eram sigur că minte. Dar în ce scop, nu puteam să-mi dau seama.

S-a îndepărtat de mine lăsându-mă să-mi gust băutura. Era pasabilă dar nu remarcabilă. Luându-mi paharul, m-am alăturat unui grup care stătea de vorbă şi am salutat mai mulți prieteni şi cunoştințe. M-am pricopsit şi cu două invitații la cină. În Palm Beach, numărul femeilor (în special văduve şi divorțate) depăşeşte numărul bărbaților singuri şi gazdele sunt într-o veşnică căutare de bărbați fără soții ca să-şi completeze mesele. Eu eram tocmai ce le trebuia.

L-am zărit pe Angus Wolfson stând de unul singur şi privind scena cu un aer despre care cred că îşi închipuia că este amuzament detaşat. Purta o cămaşă brodată ce atârna în falduri pe trupul lui slăbănog, făcându-l să arate ca un bărbier secătuit. Ținea în mână o sticlă de apă minerală deschisă şi cum nu avea pahar, mă întrebam dacă

bea direct din sticlă. M-am dus la el.

— Bună seara, domnule Wolfson, i-am spus. Cum vă simțiți în seara aceasta?

Nu se poate spune că m-a săgetat cu privirea, dar a venit mai aproape.

— S-ar părea că eşti obsedat de sănătatea mea, tinere McNally.

— Nu obsedat, dar cu siguranță îngrijorat.

Am crezut că-i gata să bage cuțitul în mine, dar s-a stăpânit, a chicotit scurt şi a luat o înghițitură din sticlă.

— Dacă nu poți deveni josnic, mitocan şi arțăgos, a spus, la ce să mai îmbătrâneşti?

— Asta o să mi-o aduc aminte, am rostit râzând.

— O, mai ai câțiva ani până atunci, a zis, privindu-mă cu o expresie neobişnuită. Petrece-i în mod înțelept. Nu încerca să îndrepți lumea. Nimeni nu poate face asta. Accept-o aşa cum este.

Ori voia să o facă pe bătrânul Gura, ori sticla de apă minerală era plină cu gin. Oricare ar fi fost, nu aveam niciun chef să mai ascult astfel de predici, aşa că am zâmbit, am dat din cap şi am luat-o din loc. De fapt, aveam o mică problemă de rezolvat.

Când am intrat cu automobilul pe poarta deschisă, l-am văzut pe Kenneth Bodin parcând maşinile oaspeților. Făcea treabă bună, manevrând, fără să le zgârie, toate acele Cadillac, Lincoln şi BMW-uri până când erau la distanță de câțiva centimetri una de alta. L-am găsit sprijinindu-se de capota unei maşini albe, sugând

dintr-o țigară şi în acelaşi timp scobindu-se cu un băț de chibrit într-o ureche. Tânărul avea evident nevoie să-şi însuşească măcar câte ceva din bunele maniere.

— Vă distrați, domnule McNally?

— Încă nu, dar intenționez să o fac.

— Ce vă face Miata?

— Sare peste obstacole ca un pur sânge, i-am răspuns, mulțumit că am găsit o replică rezonabilă. Pentru că veni vorba, intenționez să merg cu ea până în Keys. Ai fost vreodată acolo?

— Nu, niciodată şi nici nu vreau să mă duc. Mie îmi place la Disney World. Am fost acolo anul trecut şi m-am distrat formidabil. Ştiți că poți…

Dar am fost salvat de către sunetul melodios al clopoțelului care anunța că se serveşte cina şi nu a trebuit să mai ascult cum a dat mâna cu Mickey Mouse.

— Trebuie să fug, am spus grăbit, ca să mai prind ceva de mâncare.

— Sunt cotlete de porc, m-a informat el. Mâncarea mea favorită. Îmi aduce şi mie mai târziu.

Avea dreptate: Jean Cuvier frigea cotlete mari alături de ştiuleți de porumb. Mai era chebap alcătuit din ceapă, ciuperci, ardei verzi şi roşii, salată cu sos de anşoa şi franzele lungi franțuzeşti încălzite pe grătar. Nu lipseau nici sticlele cu un Merlot plăcut la gust.

Un singur lucru nu era cum trebuie: partenerii

pe care îi aveam la masă. Iată cum s-a întâmplat:

M-am reîntors în curtea interioară şi am găsit majoritatea meselor deja ocupate. Priveam în jurul meu în căutarea unui scaun liber alături de persoane simpatice, când Consuela Garcia m-a apucat de braț.

Purta un pulover roşu de caşmir, cu mâneci lungi care îi lăsa umerii goi şi-i ajungea până la jumătatea coapselor. Coapse bronzate. Arăta splendid şi am început să-i spun acest lucru, dar mi-a tăiat vorba.

— Ascultă, Archy, a spus, sprijinindu-se de mine, va trebui să te aşezi lângă Harry şi Doris Smythe.

M-am uitat îngrozit spre ea.

— De ce e nevoie să-mi stric seara asta absolut perfectă mâncând cu soții Smythe?

— Pentru că nimeni nu vrea să stea la masă cu ei.

— Nu vreau şi gata, am încercat să protestez. Ce sunt eu? Un cetățean de mâna a doua?

A privit în ochii mei.

— Nu m-ai rugat să te anunț când pleacă Lady singură cu Jaguarul?

Am oftat.

— Pricep unde vrei să bați, Connie. E o cruzime, o mare cruzime. Fie şi aşa. Unde sunt Loeb şi Leopold?

— Cine?

— Nesuferiții, am spus. Unde se îndoapă ca să-

şi umple burduhanele nesătule?

Şi iată împreună cu cine am fost silit să mă bucur de măiestria culinară a lui Jean Cuvier. Sosul pentru carne era aromat, fără să fie prea condimentat. Mai târziu, am aflat că gustul lui deosebit se datora unui strop de whisky. N-aş fi dorit decât ca şi tovarăşii mei de masă să fie tot atât de delicați.

Soții Smythe s-au repezit la această cină ca un val de lăcuste, devorând tot ce le ieşea în cale. (Am avut grijă să mut vaza cu flori proaspete astfel încât să nu o poată ajunge). În timp ce mestecau, ronțăiau şi înghițeau, se plângeau fără pauză. Nu le plăcea nimic. Cotletele erau prea grase, sosul prea dulceag, chebapul nu era bine făcut, sosul pentru salată prea sărat, pâinea nu destul de caldă, vinul avea gust de dop.

Cea mai mare parte a timpului a trebuit să le ascult lamentările de unul singur. Cel de al patrulea scaun de la masa noastră era ocupat de Connie Garda, dar cum avea obligații de protocol, dispărea tot timpul ca să rezolve câte o mică problemă. Deci rămâneam doar eu singur ca să îndur criticile fără sfârşit făcute de soții Smythe.

După un timp am început să-mi dau seama de ce o făceau pe nemulțumiții. Lady Horowitz îi numise „musafiri de profesie” şi asta şi erau. Dar aveau destulă minte să o recunoască şi singura cale prin care se mai puteau agăța de rămăşițele mândriei lor era să defăimeze pomana de care

profitau. Văzută în această lumină, cârteala lor necontenită putea fi înțeleasă. Era neplăcută, e adevărat, dar atât de omenească, încât îți venea să plângi.

Totuşi, nu aveam nicio intenție să-mi petrec restul serii plângând. Se servea desertul – praline de New Orléans încălzite, cu şampanie Krug frapată – m-am scuzat şi am plecat. Am dus o mână de dulciuri şi câte un pahar cu şampanie la masa unde părinții mei stăteau singuri, deoarece perechea cu care cinaseră se dusese să danseze după melodia „Iunie izbucneşte peste tot", ceea ce era chiar adevărat.

— Ți-a plăcut cina? am întrebat-o pe mama.

— A fost foarte bună, mi-a răspuns, mângâindu-se pe burtă, dar mă tem că am mâncat prea mult. Şi am băut prea mult.

— Mama nu prea e în apele ei, a zis tata, privind-o îngrijorat. Cred că poate e mai bine să plecăm acasă.

— Ți-e rău? am întrebat-o, apucându-i mâna. Vrei să-l chem pe doctorul Semple?

— Nici gând, s-a împotrivit ea. Am înfulecat prea mult, asta-i tot. Beau o ceaşcă bună de ceai fierbinte şi mâine dimineață am să fiu ca o floare.

— Eşti sigură?

— Absolut. Nu-ți mai face atâtea griji, dragă.

— Nu are rost să pleci şi tu devreme, Archy, a spus tatăl meu. Găseşti o maşină care să te aducă acasă?

— Bineînțeles, l-am asigurat. Sunt aici câte vrei. Vin şi eu peste o oră sau două. Mamă, pune puțină afinată în ceai. E minunată pentru indigestii. Crede-mă, eu aşa fac.

A întins mâna să mă mângâie pe obraz şi apoi s-au ridicat amândoi să caute gazda ca să-şi ia rămas bun. Am mâncat pralinele şi m-am dus la bar cu paharul gol, cerând să-mi fie umplut din nou. Am privit apoi câteva momente la perechile amețite care dansau pe marginea piscinei, întrebându-mă care va cădea primul beat în apă. Sau se va arunca.

Tânjeam după o țigară, dar semnul roşu de neon se zgâia la mine. M-am dus spre partea împădurită a proprietății, sperând că dacă mă îndepărtez destul de curtea interioară, Lady Cynthia nu va putea să-mi miroasă infracțiunea şi să cheme poliția.

Această porțiune a regatului Horowitz era numită cu insolență de monarhul ei „jungla”. Dar era departe de a fi o junglă, era un loc amenajat cu măiestrie. Creşteau sute de plante tropicale, inclusiv câteva orhidee, dacă ştiai unde să te uiți. Cărările şerpuiau pe lângă statui ascunse printre frunze dese, iar bănci din lemn vechi de tec erau presărate ici şi colo pentru ca cei trudiți să se poată odihni.

M-am aşezat şi eu pe una din băncile acelea ca să aprind o țigară englezească, să beau şampania şi să mă întreb ce-mi mai pregăteşte viața. Nu

peste mult timp am descoperit. Din direcția lacului, un murmur de voci ajungea până la mine. O dată am auzit un râs răguşit şi un țipăt ascuțit, ca şi cum cineva a simțit o durere neaşteptată.

După cum ați ghicit şi dumneavoastră, nu sunt un tip căruia nu-i place să-şi bage nasul. Am stins mucul de țigară şi am început să mă îndrept încet spre locul de unde venea sunetul vocilor, având grijă să nu calc pe prundiş, ci numai pe pământ spongios.

Am ajuns într-un loc unde nişte ficuşi bătrâni şi noduroşi înconjurau o poieniță care avea o baie de ciment pentru păsări, în centrul ei. Deşi ascunşi în umbră, am reuşit să văd persoanele pe care le auzisem şuşotind. În lumina cerului înstelat, scena se prezenta destul de clar ochilor mei uluiți: Angus Wolfson şi Kenneth Bodin strânşi într-o îmbrățişare pasionată, cu buzele lipite.

Mi-am retras paşii fără zgomot, m-am dus la bar şi înapoind paharul de şampanie gol, am luat un altul mic de Rémy Martin. L-am dat pe gât din două înghițituri.

— Încă unul, i-am cerut barmanului, cu voce răguşită. M-a privit îngrijorat, dar mi-a mai turnat unul.

— Conduceți dumneavoastră maşina la plecare, domnule? m-a întrebat.

— Bineînțeles că nu, i-am răspuns. Eu sunt delegat să beau. Cei care au venit cu mine nu beau decât pepsi.

L-am lăsat să se mire în voie şi m-am dus într-un colț singuratic ca să stau jos, să-mi întind picioarele şi să mă gândesc. În loc de asta, am stat jos, mi-am întins picioarele şi mi-am băut coniacul. Pentru moment nu eram în stare să gândesc.

Acolo m-a găsit Connie Garcia după o jumătate de oră, privind fix în păhărelul gol şi întrebându-mă dacă nu ar fi cazul să mă las de investigațiile discrete şi să învăț să servesc hamburgeri la un Medonald.

— Deci aici erai, a zis ea. Cina cu soții Smythe nu a fost chiar atât de rea, nu-i aşa?

— Mi-a plăcut, am asigurat-o. Întocmai cum mi-ar plăcea să sap un canal. Connie, când ai de gând să pleci?

— Foarte curând. De ce mă întrebi?

— Poți să mă duci până acasă? Părinții mei au plecat mai devreme.

— Bineînțeles. Mai aşteaptă-mă câteva minute să văd dacă totul e în ordine.

Aş fi vrut să-mi exprim mulțumirile şi să-mi iau rămas bun de la gazdă, dar Lady Cynthia îşi desfăcuse turbanul şi dansa un Charleston îndrăcit cu un partener care părea mai înalt de doi metri. I-am lăsat pradă nebuniei lor şi m-am dus pe aleea pe care erau parcate maşinile. Connie a apărut după vreo zece minute şi ne-am urcat în automobilul ei.

S-a uitat scrutător la mine.

— Te simți bine? m-a întrebat.

— Tip-top, i-am răspuns. Grozavă petrecere!

— Vorbeşti serios? a întrebat interesată. Şi eu zic că totul a mers bine.

— O plăcere, am asigurat-o. O adevărată plăcere.

Am mers spre casă în tăcere. Mi-am sprijinit capul de spătar şi am închis ochii. Connie a intrat pe drumul din fața casei McNally, a oprit motorul şi s-a întors cu fața spre mine.

— Pari neobişnuit de tăcut în seara asta, Archy. Eşti sigur că te simți bine?

— Sunt puțin obosit. După ce am să trag un pui de somn, am să fiu gata de luptă sau de alt chef.

— Doream să-ți spun ceva... Ideea ta că Lady Horowitz e şantajată cred că nu ține.

— Şi atunci unde se duce când pleacă de una singură?

— Cred că are un nou amant.

— A da, am spus. Bărbat, femeie sau un cocker spaniol?

— Nu, vorbesc serios, m-a asigurat Connie. Probabil că tu nu dai doi bani pe instinctul unei femei, dar eu simt precis că şi-a găsit un iubit. Să vezi ce lenjerie e în stare să-şi cumpere, nu ți-ar veni să crezi. Chestii sexi!

— Ei şi! N-are dreptul? O garantează Declarația pentru Independență. Viața, libertatea şi căutarea fericirii, nu-ți aduci aminte? Fireşte, nu-ți garantează că o vei şi găsi, dar poți s-o cauți până

te ia dracu.

Connie a râs şi a ridicat mâna să mă mângâie pe obraz. Era cu siguranță noaptea destinată acestui gen de mângâiere. Întâi Lady Cynthia, apoi mama şi acum Connie.

Apoi s-a întins ca să mă sărute, ceea ce era mult mai plăcut.

— Ai grijă de tine, Archy, a spus încet. Tu însemni foarte mult pentru mine.

— Şi tu pentru mine, scumpo. Mulțumesc pentru că m-ai adus acasă.

În camera de lucru a tatii era întuneric, aşa că am încuiat uşa şi am pornit-o greoi spre pat. Eram într-adevăr obosit. Fusese o zi lungă şi plină, nici nu voiam să mă gândesc la ea, cu atât mai puțin să scriu în jurnalul de zi.

M-am dezbrăcat şi m-am strecurat între cearşafuri. Somnul era o binecuvântare. N-am avut nici măcar puterea să ridic mâna ca să mă mângâi pe obraz.

Treisprezece

Pe când eram student la Yale, am studiat timp de doi ani latina şi a mers destul de bine, cu ajutorul unor juxte admirabile. După cum îmi aduc aminte (nu-mi atribuiți aceste cuvinte mie), *„Hic in spiritu sed non in corpore”,* înseamnă „Aici în spirit, dar nu cu trupul”. Întoarceți această expresie pe dos şi veți avea descrierea stării mele

de spirit şi a comportamentului meu din acel sfârşit de săptămână. Eram acolo cu trupul, dar spiritul era Dumnezeu ştie unde.

Domnea o confuzie supremă şi am trecut prin acele două zile cu un surâs sticlos care probabil a convins pe tovarăşii mei de golf, de tenis şi de pocher că ceva mă dăduse în sfârşit peste cap. Nu era adevărat, dar abia îmi mai țineam echilibrul. Erau prea multe bucățele şi piese izolate şi nu reuşeam să văd deloc cum se pot potrivi împreună ca să clarifice cazul timbrelor Jenny Răsturnata. Dacă se putea clarifica!

M-am întors târziu sâmbătă seara acasă, după o cină potolită cu o pereche de prieteni la Clubul Pelicanului. Mă simțeam atât de apatic, încât, vrând să-mi dau iluzia că sunt capabil să lucrez susținut, am mâzgălit în jurnalul meu de zi timp de aproape o oră, notând tot ce se mai întâmplase de la ultimele mele însemnări. Am mai petrecut apoi încă o oră citind tot dosarul despre cazul timbrelor furate. Dar niciun bec nu s-a aprins la mine în cap. Am gemut şi m-am dus la culcare.

Probabil că dormeam iepureşte, căci atunci când a sunat telefonul m-am trezit aproape instantaneu. Am privit la ceasul de pe noptieră. Cadranul luminos indica ora patru şi patruzeci de minute. La ora aceea numai Moartea putea să mă sune. Am răspuns plictisit.

— Alo.

— Archy? Aici e Al Rogoff. Tocmai am fost şi eu

trezit de patrula de pe plajă. Au găsit un cadavru plutind nu departe de domeniul Horowitz. Un bărbat mai în vârstă, un alb. Era dezbrăcat, dar i-au găsit hainele împăturite pe nisip. L-au identificat provizoriu ca fiind Angus Wolfson.

Am înghițit în sec.

— Mort?

— Foarte, a răspuns Rogoff. N-ai vrea să ne întâlnim acolo ca să identifici tu, definitiv, cadavrul?

De fapt, nu voiam deloc să fac aşa ceva.

— Bineînțeles. Mă îmbrac imediat.

— Nu te grăbi prea tare, a zis sergentul. Am nevoie de cel puțin douăzeci de minute. Ascultă, n-ai putea să aduci cu tine nişte cafea fierbinte?

— Da, am să aduc. Avem un termos.

— Bun. Fără zahăr sau lapte. Neagră, dacă se poate.

M-am îmbrăcat cât am putut de repede, căci dormitorul meu se afla chiar deasupra celui al părinților mei. Am coborât în vârful picioarelor jos în bucătărie, am aprins lumina şi am pus ceainicul cu apă la fiert. M-am dus în cămară după termos şi câteva pahare de plastic. Când m-am reîntors în bucătărie, l-am găsit acolo pe tata.

Să fie oare el ultimul om din America care poartă pijama completă: bluză cu mâneci lungi şi pantaloni cu elastic? Sub un halat maro de mătase, bineînțeles. Cu papuci asortați de piele în picioarele lungi.

— Necazuri, Archy?

I-am repetat ce auzisem de la sergentul Rogoff.

Tata a dat o dată din cap.

— Să mă ții la curent, a spus, s-a întors şi s-a dus înapoi în pat.

Impasibilul Prescott McNally.

Am ajuns la locul scenei după jumătate de oră de la telefonul lui Al. Nu era greu de găsit. Trei maşini ale poliției, o maşină de pompieri şi o ambulanță erau parcate pe Bulevardul Oceanului. M-am oprit şi Rogoff a venit la mine înainte să am timp să cobor din Miata.

— Ai adus cafeaua? m-a întrebat nerăbdător.

Am afirmat dând din cap.

— Hai să luăm o înghițitură. Bate un vânt rece jos pe plajă.

A turnat el cafeaua, lucru pentru care i-am fost recunoscător. Nu voiam să vadă cum îmi tremură mâinile.

— Cum de l-au găsit? l-am întrebat.

— Un dentist din Lake Worth a vrut să încerce un vehicul nou cu trei roți pe care îl avea. Şi-a închipuit că n-o să-l vadă nimeni dacă îl va conduce pe plajă la ora patru dimineața. A dat peste un cadavru care plutea aproape de țărm şi a hotărât să-şi facă datoria de cetățean. Cum avea un telefon portabil cu el, a sunat la 991. Bună cafea, Archy!

— Mă bucur. A fost o sinucidere?

— Posibil. Dar mă întreb ce sinucigaş îşi lasă

hainele împăturite sub un palmier, înainte de a o porni în marea călătorie.

— Nu cred că cei care se sinucid gândesc rațional în ultimele lor clipe.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar mai sunt şi alte lucruri.

— Ce anume?

— Ai să vezi. Termină-ți cafeaua şi hai să mergem.

Am coborât aceleaşi scări de lemn pe care le folosisem ca să merg pe plajă şi să mă plimb cu Angus Wolfson. Atunci arăta ca un filfizon deşănțat. Mă străduiam să nu-mi imaginez cum arată acum.

Trupul zăcea pe nisip, acoperit cu un cearşaf albastru. În apropiere era un grup de polițişti care fumau țigări, discutau şi din când în când râdeau. Rogoff avusese dreptate. Era rece jos lângă apă.

Vântul sălta în sus pete albe pe apă şi norii traversau grăbiți cerul nopții.

— Puteți să faceți lumină aici? a strigat Rogoff.

O fată de pe maşina de pompieri a venit cu o lanternă mare. A întors raza de lumină spre cearşaful albastru. Sergentul s-a aplecat şi a dezvelit până la brâu trupul gol.

Fața era surprinzător de liniştită. Aproape senină. Câteva şuvițe ude de păr subțire şi cărunt îi erau lipite de obraz. Era atât de palid, atât de palid. Dar am avut ciudata impresie că părea mai tânăr mort decât când era în viață.

— Da, am spus cu voce fermă. Acesta este trupul celui pe care l-am cunoscut sub numele de Angus Wolfson. Stătea acasă la Lady Cynthia Horowitz, fiind invitatul ei.

Sergentul s-a întors spre fata care ținea lanterna.

— Ai auzit ce-a spus? a întrebat el.

Fata a dat afirmativ din cap.

— Al, am întrebat, ce sunt petele acelea pe gât şi pe piept?

— Vânătăile despre care ți-am vorbit. Pot fi făcute de loviturile pe care le-a primit corpul în timp ce era târât de valuri. Dar uită-te aici.

Mi-a făcut semn să mă apropii şi ne-am lăsat amândoi pe vine alături de rămăşițele pământeşti.

— Ce spui de astea? m-a întrebat Rogoff.

Pe tors se vedeau patru linii slabe paralele, de la claviculă până la ombilic. M-am uitat mai de aproape.

— Par urme de unghii, nu-i aşa?

— S-ar putea, a mormăit sergentul. Făcute de el însuşi în ultimele momente, când simțea că nu mai are aer, sau de altcineva. Sau de scoicile din fundul mării. Cei de la medicina legală o să hotărască. Hai să mergem să terminăm cafeaua.

Am pornit-o îndărăt spre scări.

— Duceți-l de aici, l-am auzit pe Al strigând la polițişti şi apoi a venit după mine.

Ne-am aşezat în Miata şi am băut cafea. Nu mai era fierbinte, dar am băut-o toată.

— Ceea ce trebuie să fac acum, a spus Rogoff, este să mă duc la casa Horowitz, s-o trezesc pe scumpa noastră Lady şi să-i spun ce s-a întâmplat. Vrei să vii cu mine?

— Nu, mulțumesc.

A început să râdă.

— Mi-am închipuit că o să mă refuzi. Trebuie să văd dacă a lăsat o scrisoare spunând că are de gând să se omoare. Nu că ar avea mare importanță. Unii scriu, alții nu.

— Deci crezi că a fost sinucidere?

— Eu n-am afirmat acest lucru. Dar tu ziceai că era bolnav.

— Aşa mi s-a părut. El nu mi-a spus nimic şi nici nu am diplomă de medic.

— Câți ani ziceai că are?

— N-am zis nimic, pentru că nu ştiu, i-am răspuns puțin iritat, recunosc. Bănuiesc că avea cam şaptezeci şi cinci. Mai mult sau mai puțin.

— E uimitor, a rostit Al, întorcându-se să privească spre mine.

— Că are şaptezeci şi cinci de ani? Ce găseşti uimitor în asta?

— Când i-am umblat prin hainele, care erau frumos împăturite pe plajă, am găsit în buzunarul din spate al pantalonilor un prezervativ.

— O, Doamne! am exclamat.

— Nefolosit, a adăugat Rogoff. Pachetul nu era desfăcut.

— Cred că-i bine să-ți mai spun ceva, Al, am zis

şi am respirat o dată adânc. Vineri seara am fost invitat împreună cu părinții mei la o petrecere la Lady Cynthia. După cină…

I-am descris scena pe care o surprinsesem între Angus Wolfson şi Kenneth Bodin, ascunşi în adâncul „junglei” de pe proprietatea Horowitz. Sergentul m-a ascultat atent, fără să mă întrerupă, and am ajuns la sfârşit, a băut ultimele picături de cafea şi a aruncat paharul în drum.

— Faci gunoi, l-am mustrat.

— Ştiu. Uite ce vreau să faci tu, chiar acum, înainte să te duci acasă. Să mergi la poliție şi să dai o declarație. Am să anunț că vii. Vreau să incluzi ceea ce mi-ai spus acum despre Wolfson şi, de asemenea, şi ce mi-ai povestit la club despre Bodin şi prietena lui Silvia, şi despre vânzătoarea de timbre din Fort Lauderdale, cum o cheamă?

— Hilda Lantern.

— Ai grijă să descrii cu amănunte tot ce ai aranjat cu ea, ce ai spus tu, ce a spus ea. Chiar lucrurile pe care nu le crezi importante. Vreau absolut totul.

— O să dureze ore întregi.

— Fireşte. Dar încasezi o sumă frumuşică, nu-i aşa? Acum, munceşte ca să o meriți.

În ciuda dispozițiilor pe care mi le-a dat, m-am dus întâi acasă să fac duş, să mă rad, să mă schimb şi să iau micul dejun jos la masa din bucătărie, împreună cu soții Olson.

Plecam spre poliție ca să dau declarația când m-

am întâlnit cu tata care cobora să ia şi el micul dejun. M-a salutat ridicând o sprânceană stufoasă, iar eu i-am spus pe scurt ce se întâmplase la scena morții lui Wolfson…

— Oribilă afacere, a spus el cu voce autoritară. Apoi pe un ton sec: Probabil că mă va suna Lady Horowitz în cursul dimineții.

— Aşa cred şi eu, domnule. Dacă mai aflu ceva de la sergentul Rogoff, îți trimit vorbă.

— Da, te rog. Mulțumesc, Archy.

Pe când mă îndreptam spre oraş, în zorii acelei dimineți de iunie, am repetat în gând ce să relatez în declarație. După părerea mea, până în punctul acela, fusesem rezonabil de cinstit față de Al Rogoff. Îi comunicasem tot ce ştiam că se întâmplase, fără să amintesc însă de Thomas Bingham. Iar implicarea acestuia în cele două infracțiuni era îndoielnică.

Ceea ce nu-i spusesem sergentului erau propriile mele convingeri în ceea ce priveşte persoanele suspectate, reacțiile mele la personalitatea lor, bazate fără îndoială pe prejudecăți, şi anumite idei năstruşnice pe care le nutream şi pe care nu le puteam susține prin niciun fapt real. Eram de altfel sigur că şi Al avea teoriile lui personale. Nu avea niciun rost să vorbesc despre ele, câtă vreme nu aduceam argumente concrete. Nu poți condamna bazându-te pe păreri, decât dacă eşti judecător sau juriu.

Am avut dreptate că declarația îmi va lua mai

multe ore. Când am terminat să o dictez, am aşteptat să fie transcrisă şi apoi am citit cele opt pagini cu atenție, făcând câteva mici schimbări, ştergând şi adăugând câte ceva. Semnam fiecare din cele opt pagini când a intrat Rogoff şi s-a trântit ostenit pe scaunul de lemn din spatele biroului.

— Nu-i nici măcar amiază, a zis, şi abia mă mai târăsc de oboseală.

— Ai vorbit cu Lady Horowitz?

A încuviințat din cap.

— Ştii ce a afectat-o cel mai mult? Nu moartea unui vechi prieten. Ci efectul pe care l-ar putea avea acest „fapt dezagreabil" – este expresia folosită de ea – asupra unei recepții pe care urmează să o dea mâine după-amiază în onoarea unui tenor italian care o vizitează. Poți să-ți imaginezi aşa ceva?

— Lady Cynthia, am afirmat eu precaut, este o femeie destul de egocentrică.

— Nu mai spune! a replicat Rogoff. Şi eu care am crezut tot timpul ăsta că nu-i decât o javră egoistă. În sfârşit. N-am găsit nicio scrisoare în legătură cu sinuciderea. Dar aşa cum ți-am spus, asta-i egal cu zero.

— Cine este ruda cea mai apropiată?

— O soră din Boston. Madam Horowitz i-a telefonat tatălui tău în timp ce eram acolo şi el a fost de acord să o anunțe. Mulțumeşte-i din partea mea. Informarea rudei celei mai apropiate a unei

victime nu e distracția mea favorită. Ai terminat treaba?

— Da, e scris totul aici, i-am spus, punându-i în față declarația semnată.

— Eşti sigur? m-a întrebat cu ochii ațintiți spre mine.

— Absolut. Totul, cu excepția numărului pe care îl port la pălărie şi care e şapte şi trei optimi. Al, ai contactat pe toți cei care se ocupă cu comerțul de timbre?

— Suntem în curs de-a o face. Dar unii au ieşit să mănânce, alții sunt plecați în vacanță, alții s-au pensionat. E o treabă complicată, dar o vom termina într-o zi sau două.

— Foarte bine. Eu tot cred că o să-l prinzi pe Kenneth Bodin, sau pe Sylvia sau pe amândoi.

— Crezi că a fost şi Wolfson băgat în chestia asta? a întrebat Rogoff, privind gânditor spre mine.

— M-am gândit că-i posibil, am admis. Wolfson fură timbrele şi i le dă lui Bodin să le vândă. Apoi împart câştigul. Un lucru doar nu se potriveşte cu teoria mea.

— Care?

— Wolfson nu era hoț. Nu-l simpatizam din cale-afară, dar recunosc că se silea să fie gentleman. Nu cred că ar fi furat.

— Dar crezi că ar fi fost capabil să omoare?

— Oricine este capabil să omoare dacă momentul şi circumstanțele sunt potrivite. Tu mi-

ai spus asta, de multe ori.

— E adevărat, a oftat sergentul. Te felicit pentru perspicacitate, Hercule Poirot. Doresc din toată inima să ne revedem în curând.

— Mă voi ruga pentru asta, inspectare Maigret, am spus plecând.

M-am dus la firma McNally cu intenția de a-l ruga pe tata să mă lase să asist şi eu la o conversație cu Lady C. Dar recepționera de la intrare mi-a înmânat un mesaj: Consuela Garda telefonase şi lăsase vorbă să o chem imediat.

— Spunea că-i ceva important, m-a informat recepționera. A repetat de trei ori: Urgent! Urgent! Urgent!

— A auzit probabil un banc nou polonez, am spus.

Am sunat-o pe Connie din biroul meu. Părea grăbită.

— Archy, a rostit cu sufletul la gură. Ai auzit de Angus Wolfson?

— Da, am auzit.

— Şi pe deasupra a mai telefonat şi furnizorul să ne anunțe că nu găseşte ananas proaspăt pentru recepția de mâine. Ce mai dimineață!

— Pentru asta m-ai chemat? Să-mi spui despre ananas?

— Nu fi nătăfleț. Te-am chemat să-ți spun că doamna pleacă la ora unu. Mi-a spus că va lipsi câteva ore. Nu mi-a spus unde se duce şi nici n-am întrebat-o.

— Mulțumesc, Connie, i-am spus recunoscător.

— Dacă o urmăreşti, îmi spui apoi şi mie unde s-a dus?

— Nu.

— Nu credeam că ai să-mi spui. Tot te mai vezi cu Jennifer Towley?

— Din când în când.

— Află că tipul meu s-a dat la fund.

— Cum de a făcut o asemenea prostie?

— A găsit o pipiță cu *mucho dinero.* Tatăl ei vinde maşini vechi.

Am început să râd.

— Şi eu caut o nimfomană al cărei tată are un magazin de băuturi alcoolice.

Connie a chicotit.

— Dacă o rupi cu Jennifer Towley, trece-mă din nou în cărticica ta neagră.

— Nu te-am şters niciodată de acolo, am asigurat-o.

Mi-am privit ceasul, am văzut că e trecut de douăsprezece şi jumătate şi am hotărât să mai amân întâlnirea cu tata. M-am dus jos la garaj, l-am salutat cu mâna pe Herb şi m-am suit în Fordul închiriat. M-am îndreptat spre Bulevardul Oceanului, sperând că Lady Cynthia nu se hotărâse să plece mai devreme. Dacă plecase, rămâneam cu buzele umflate.

În timp ce conduceam maşina, mă întrebam cum aveam să mă descurc. Nu pretind că sunt expert în urmăriri, dar am citit destule romane de

spionaj ca să ştiu cum se procedează. Sau cum crede romancierul că se procedează. Rămâi în urmă, din când în când laşi o maşină sau două să se interpună între tine şi cel urmărit, poți chiar accelera şi urmări mergând în fața lui. Totul părea foarte simplu, eram sigur că am să mă descurc.

Am trecut pe lângă casa Horowitz. Poarta era deschisă, dar n-am observat nicio mişcare înăuntru. M-am dus spre nord câteva sute de metri, am făcut o întoarcere ilegală de o sută optzeci de grade şi am trecut din nou pe lângă casă, mergând spre sud. Am mai repetat această manevră de două ori, fără niciun rezultat în sfârşit, când mă îndreptam pentru a patra oară spre sud, am observat Jaguarul auriu decapotabil cum iese de pe aleea casei, se întoarce şi porneşte tot spre sud. Am văzut-o bine pe Lady Cynthia la volan, cu părul legat cu o basma albastră.

— Mulțumescu-Ți Ție Doamne! am rostit eu cu voce tare.

A pornit în jos, spre coastă şi m-a surprins faptul că nu depăşea viteza legală. Eram cu câteva lungimi de maşină în urma ei şi nu părea să fie nevoie de niciun şiretlic ca să nu mă observe. Nu a întors nici o singură dată capul să privească în urmă şi nu a dat niciun semn că ar bănui că cineva e pe urmele ei.

Jaguarul a mers şi a mers şi a mers de începusem să mă întreb dacă destinația noastră nu-i Miami. Dar tocmai atunci am ajuns pe o

porțiune de drum la sud de Manalapan Beach. Partea aceasta a insulei dintre Oceanul Atlantic şi Lacul Worth este atât de îngustă, încât un bun aruncător de minge (să zicem Mickey Mantie) ar putea să stea pe plaja mării şi să arunce mingea în lac.

Lady Horowitz a încetinit, iar eu am încetinit exact cât şi ea. Apoi a semnalat spre dreapta şi a intrat într-o alee, prin două porți deschise. Eu am trecut mai departe, abia târându-mă, şi m-am uitat bine înăuntru.

Era un loc lăsat în paragină, cu o vilă aproape dărăpănată. Porțile de fier forjat erau ruginite, printre dalele aleii creştea iarbă şi mai multe țigle roşii lipseau de pe acoperiş. Casa, construită într-un stil vag spaniol, avea o înfățişare tristă, ruşinată, de parcă era vina ei că este atât de neîngrijită şi nu a unor proprietari neglijenți.

Când am trecut prin fața casei, Jaguarul nu se vedea nicăieri. De aici Monsieur Poirot a dedus că aleea ducea în spatele locuinței, de unde se vedea Lacul Worth. Acolo se afla poate un garaj sau cel puțin loc suficient de întors maşina. Şi probabil o peluză, o grădină interioară, o terasă de pe care priveai de aproape lacul. Mi-am imaginat şi un doc, stricat acum, destul de mare ca să aibă loc în el un yaht cu motor.

Am întors din nou maşina şi m-am îndreptat spre nord. De data aceasta, mergând încet de tot, am observat boschetele crescute în voie, o

fereastră spartă, vopseaua care se jupuia de pe coloanele porticului. Ceea ce părea şi mai surprinzător era lipsa oricărui semn că vila ar fi locuită. Peste tot domnea tăcerea. Un pustiu atât de melancolic, încât ar fi putut să fie decorul unui film de groază.

Am avut grijă să-mi notez în minte numărul casei, un număr pictat pe o bucată veche de şindrilă care atârna prinsă într-un singur cui de unul din stâlpii pătați de la intrare.

M-am întors fără grabă acasă, meditând la mişcarea următoare. Nu aveam de gând să-mi pierd acolo timpul ca să o urmăresc pe Lady Cynthia întorcându-se în Palm Beach. Ce rost ar fi avut? Am reflectat chiar la posibilitatea de a închiria o barcă cu intenția de a mă apropia dinspre lac, la următoarea ei vizită, ca să văd ce se petrece în spatele casei. Dar chiar dacă Connie m-ar fi anunțat din vreme, nu aş fi reuşit să ajung la timp.

Ce naiba învârtea bogata Lady Horowitz într-o asemenea ruină? Putea oare să fie totuşi corectă prima mea născoceală? Se întâlnea într-adevăr cu cineva care o şantaja şi venise aici ca să-i dea bani? Era ceva absurd, dar nu găseam altă explicație, decât poate că şi-a aruncat peruca, pentru a participa la un sabat de vrăjitoare şi a se deda unor ritualuri satanice în casa aceea părăginită.

Adevărul s-a dovedit să fie încă şi mai de

necrezut.

Patrusprezece

M-am reîntors la birou, am parcat Fordul în garajul subteran, şi am salutat cu mâna paznicul. Apoi am luat ascensorul până la etajul doi unde se afla sectorul nostru pentru afaceri imobiliare. Firma nu procura, bineînțeles, case şi apartamente, dar ne reprezentam clienții la încheierea contractelor, le dădeam consultații despre închirieri sau arendări şi, la cerere, îi sfătuiam în ce terenuri şi proprietăți comerciale să investească.

Persoana pe care o căutam, doamna Evelyn Sharif, şefa sectorului, era măritată cu un libanez care vindea covoare orientale într-un magazin foarte elegant de pe Worth Avenue. În momentul acela Evelyn era însărcinată, în mod foarte evident, aproape jenant.

— Archy, a spus ea, să nu mă întrebi dacă am înghițit un harbuz, că nu mai vorbesc cu tine toată viața.

— Cum îți închipui că m-aş putea face vinovat de o glumă atât de grosolană? Ce a fost? Cantalup?

A râs şi m-a ciupit de braț. Durea. Evelyn era o fată jovială şi foarte zdravănă. Când îți trăgea o palmă uşoară pe spate simțeai că ți se înmoaie genunchii.

— Când aştepţi să se nască bebeluşul?

— Peste vreo şase săptămâni. Ai trecut pe-aici ca să-ți dau amănunte în legătură cu grețurile mele de dimineață?

— Nu, mulțumesc, am răspuns. Vreau să-ți cer o mică favoare.

I-am explicat că aveam numărul unei proprietăți care se afla pe Bulevardul Oceanului, mai la sud, în apropiere de Manalapan şi doream să aflu cine era proprietarul. Cu relațiile pe care le avea Evelyn printre agenții imobiliari din districtul Palm Beach, avea să fie simplu ca bună ziua.

— De ce te interesează?

— Pentru o investigație discretă. O intrigă romantică, absolut secretă.

S-a strâmbat. Ştiam ce gândeşte: că am văzut o tipă trăsnet intrând acolo şi vreau să ştiu cum se numeşte. O idee ridicolă. Nu făcusem acest lucru decât o singură dată.

A rămas o clipă tăcută şi îmi dădeam seama că se întreabă dacă să mă servească sau nu, dar de, eram fiul lui Prescott McNally şi nu voia să-şi pericliteze concediul plătit pentru maternitate.

— Hai să-ți fac pe voie, Archy, a zis oftând. Dă-mi numărul şi văd eu ce pot face. Poate am să-ți dau răspunsul chiar mâine.

— Mulțumesc, scumpo. Şi aşteptarea să-ți fie binecuvântată. Chiar de două ori binecuvântată.

— Este, mi-a mărturisit zâmbind. Doctorul m-a anunțat că am gemeni.

— Noroc cu ghiotura! am strigat.

M-am dus sus în propriul meu *cul-de-sac* şi am sunat la biroul tatii. Doamna Trelawney mi-a spus că e plecat să prânzească cu un client. Am coborât la garaj, l-am salutat pe Herb pentru a treia oară în ziua aceea, mi-am luat maşina şi m-am îndreptat spre plajă, întrebându-mă ce o făcea pe Lady Cynthia să străbată atâția kilometri ca să petreacă o după-amiază însorită în Casa Misterelor.

Am ajuns de mult la concluzia că la orice investigație este o tâmpenie să elaborezi mai întâi o teorie şi apoi să încerci să găseşti factori care să-ți susțină ipoteza. Te trezeşti că treci peste unele aspecte evident importante, numai pentru că nu se potrivesc cu ideea din creierul tău de iepure. Cea mai bună metodă este să aduni cât de multe elemente poți, chiar şi pe cele mai nesemnificative şi să le laşi să se potrivească singure între ele. Logica lor depăşeşte de fiecare dată presupunerile.

Intrând în ziua aceea pe aleea casei Horowitz, eram încă în faza în care adunam date. Locul părea părăsit, nu se zărea nicio suflare omenească şi nu se auzea niciun glas. Bine mai erau păziți! Jesse James ar fi putut pătrunde liniştit înăuntru şi încărca mobila din curtea interioară.

Nimeni nu mi-a răspuns când am bătut la uşa din față, aşa că am înconjurat casa ca să ajung la piscină. Gina Stănescu şedea la o masă cu umbrelă. Purta tot una din rochiile ei voluminoase

şi o pălărie moale cu boruri care îi ascundeau ochii. Dar când a privit în sus spre mine văzând că mă apropii, am fost bucuros să constat că nu plânge.

— Îmi pare rău de domnul Wolfson, m-am grăbit să-i spun. Sunt sigur că toți au rămas îngroziți de cele întâmplate.

A dat din cap fără să vorbească şi mi-a făcut semn să mă aşez. Am tras un scaun pliabil de pânză şi l-am pus astfel ca să stau în fața ei.

— Viața e tristă, domnule McNally. Nu-i aşa?

— Adesea, am recunoscut eu. Nu aş vrea să vă sporesc durerea, dar mi-a făcut impresia că deşi v-ați cunoscut de puțin timp, erați foarte buni prieteni.

— Da, da, s-a grăbit ea să confirme. Era un om bun, foarte blând. Îi plăcea să o facă pe ursuzul, dar de fapt era amabil şi înțelegător. Era suferind, ştii acest lucru?

— Mi-am închipuit, am răspuns, gândindu-mă că tristețea îi îndulcise trăsăturile.

— Refuza să vorbească de boală, dar l-am văzut de mai multe ori chinuit de dureri. Era un cavaler. A surâs slab. Un cavaler îmbătrânit.

— Asta era şi impresia mea. Că în ciuda problemelor sale era hotărât să înfrunte lumea cu o floare proaspătă la butonieră.

A înțeles imediat ce voiam să spun şi m-a aprobat cu privirea. Dar nu voiam să continui panegiricul lui Wolfson şi am întrebat-o dacă nu

dorea să-i aduc ceva de băut din bucătărie. A refuzat, ceea ce a fost o dezamăgire. La ora aceea nu m-aş fi dat în lături de la ceva tare.

— Ultima dată când am stat de vorbă, am spus eu, în sala de jocuri, aminteați de posibilitatea unui miracol care să vă salveze orfelinatul. Sper că s-a produs.

— O, nu. Miracolul a dispărut o dată cu Angus.

— Nu înțeleg?

A încercat să zâmbească. Nu a reuşit.

— Îi vorbisem lui Angus despre problemele pe care le am cu orfelinatul. Mi-a spus că mă poate ajuta. O rudă de-a lui murise de puțin timp şi Angus urma să moştenească o sumă mare de bani. Spunea că lui nu-i trebuie şi ar fi fericit să-i doneze orfelinatului din Rouen. Nu găseşti că a fost minunat din partea lui?

— Absolut. Nu cumva a amintit la cât se ridica acea moştenire?

— Cam la jumătate de milion de dolari. Ar fi fost salvarea mea.

— Da, am spus eu. Acum înțeleg.

— Domnule McNally, sunteți avocat, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, nu sunt. Tata e avocat şi eu lucrez pentru el. Dar am studiat dreptul. De ce mă întrebați?

— Promisiunea pe care mi-a făcut-o Angus de a-mi dona moştenirea pentru orfelinat, e legală? Pot să pretind să mi se dea banii?

— Domnul Wolfson a făcut cumva o declarație

scrisă despre această intenție?

— Nu.

— În cazul acesta moştenirea devine o parte a averii sale, urmând să se dispună de ea conform ultimului său testament.

— Mda. Mă temeam eu că s-ar putea să fie aşa. Din nou a încercat să zâmbească şi din nou nu a reuşit. Deci va trebui să găsesc alt miracol pentru copiii mei.

Nu mă gândeam la copiii din Rouen în momentul acela, dar ceva se mişca în bucata umedă de Roquefort pe care o numeam creierul meu.

— Vă aduceți aminte, am întrebat-o, de ziua în care trebuia să vă duceți cu toții într-o excursie cu yahtul, dar n-ați mai plecat din cauza valurilor prea mari?

— Da, a răspuns, privind curioasă spre mine. Fireşte că îmi aduc aminte.

— Domnul Wolfson mi-a spus că ați plecat de pe yaht, v-ați dus să priviți vitrinele de pe Worth Avenue, v-ați despărțit şi v-ați revăzut mai târziu la Cafe L'Europe.

— Da, a răspuns, tot mirată. E corect.

— Ați putea să-mi spuneți în ce dispoziție era domnul Wolfson când v-ați întâlnit la cafenea?

— Îngrozitor de prost dispus. Era o zi caniculară. Se simțea frânt de oboseală şi avea evident mari dureri. A trebuit să-l țin de mână cât timp l-am aşteptat pe Kenneth să vină să ne ducă acasă. De ce mă întrebi?

— Era indispus? am insistat eu. Tulburat într-un mod neobişnuit?

A reflectat o clipă la întrebarea mea.

— Aş putea spune da: era palid şi tremura. Îmi amintesc că l-am întrebat dacă n-ar vrea să vadă imediat un medic, dar nici nu a vrut să audă de aşa ceva. Dar spune-mi şi mie, de ce întrebi?

Am clătinat din cap.

— Credeți-mă că nu ştiu nici eu. Tot mai încercăm să rezolvăm furtul timbrelor mamei dumneavoastră şi s-ar putea să aibă vreo legătură. Vă mulțumesc, domnişoară Stănescu pentru că mi-ați răspuns atât de sincer. Sper să vă revăd în împrejurări mai fericite.

A zâmbit. De data asta din toată inima.

— Şi eu sper să ne revedem, domnule McNally. Îmi face plăcere să stăm de vorbă. Eşti foarte simpatic.

— Mulțumesc, i-am zis şi am plecat.

Vă aduceți aminte că v-am spus cum noaptea trecută, duminică, am revăzut toate notițele mele în legătură cu cazul timbrelor Jenny Răsturnata, fără să se aprindă brusc în capul meu niciun bec. Ei bine, acum se aprinsese. Nu strălucea puternic, dădea doar o lumină slabă şi intermitentă.

M-am urcat în Miata şi eram pe punctul să plec când am văzut intrând în curte Jaguarul auriu. N-am mai pornit, căci Lady Horowitz şi-a oprit maşina chiar lângă a mea. Mi-a stat inima în loc, întrebându-mă ce vrea de la mine.

— Hei, băiete, m-a strigat ea. Ce faci? Tot mai dai târcoale pe aici?

M-am simțit jignit.

— Am venit să-mi exprim condoleanțele pentru moartea lui Angus Wolfson.

— Ce să-i faci? Oamenii mai şi mor, a replicat senină.

— Într-un mod sau altul.

Părea grozav de bine dispusă. Basmaua i se desfăcuse şi părul alb, bătut de vânt, părea o aureolă, aşa cum sta ridicat măciucă de parcă şi-ar fi băgat degetul mare de la un picior într-o priză electrică.

— Permiteți-mi să vă pun o întrebare, am spus eu. Ştiați că Wolfson era bolnav?

— Era bolnav? Nici nu mă mir. Idiotul acela nu ştia să se îngrijească. L-am văzut o dată înghițind un peşte auriu viu. Era beat, bineînțeles, – Angus, nu peştele – dar asta nu-i o scuză. Eu am să trăiesc veşnic; sunt prea nesuferită ca să mor.

M-am gândit că frivolitatea ei era deplasată, dar ştiam că nu-i decât o prostie să aştepți un semn de sensibilitate de la o asemenea femeie. Tot aşa de bine puteai să te aştepți de la King Kong să-ți facă o reverență.

— Ce făcea Wolfson aici, Lady Cynthia? Era în vacanță?

— Fireşte, s-a grăbit să-mi răspundă. Bietul om nu-şi putea permite un sejur în Antibe, aşa că a profitat de ocazia de a petrece câteva săptămâni pe

Coasta de Aur.

— Nu-şi putea permite? Parcă mi-ați spus că e bogat.

— Ți-am spus eu aşa ceva? Nu cred. Probabil ți-am spus că nu se vaită. Adică nu scormonea prin lăzile de gunoi ca să se aleagă cu ceva. Dar era nevoit să-şi drămuiască bine banii.

De unde ți-a venit interesul acesta brusc pentru situația lui materială?

— Mă întrebam şi eu dacă era în fonduri. Şi în caz că nu era, dacă n-a şterpelit el timbrele.

A ridicat din umeri.

— Nu m-aş mira prea tare. Îi plăcea să ducă o viață luxoasă, dar nu avea pur şi simplu cu ce. Din fericire, eu am. Dar am plătit pentru asta. Viața mea ar fi un bun subiect pentru o carte.

— Pot să-mi închipui.

— Nu, nu poți. Hai, gata, băiete! trebuie să fac în grabă o baie.

M-am întors acasă. Becul tot mai era aprins, dar nu mai pâlpâia.

Am avut tot timpul să înot înainte de cocteilul familiei. Oceanul era calm şi strălucea în lumina apusului. Şi atunci de ce nu mă trăgea inima să mă arunc în apele lui calde? Mi-am dat seama că îmi pierise curajul din cauza imaginii persistente a cadavrului palid, scos din aceleaşi ape. Dar dacă nu învingeam teama, s-ar fi putut să nu mai intru niciodată în ocean şi ar fi fost păcat. Deci mi-am pus hotărât costumul de baie, am coborât pe plajă

şi am înotat cu încăpățânare cele două mile. Nu pot să spun că mi-a făcut plăcere, iar când am ieşit din apă încă nu scăpasem de imaginea lui Angus Wolfson. Mi-am dat seama că nu voi scăpa de fapt niciodată.

A fost o cină ciudată în seara aceea. Tata şi cu mine eram tăcuți şi gânditori, dar mama era aproape euforică, râdea şi flecărea tot timpul, povestindu-ne despre o expoziție de flori la care participase în după-amiaza aceea. Fusese numită în juriu şi se pare că un participant, cuprins de furie, a acuzat cu voce tare juriul că dă dovadă de prejudecăți rasiale împotriva violetelor africane.

Tata şi cu mine îi ascultam istorisirile zâmbind uşor. Cred că eram bucuroşi amândoi că mama monopolizase conversația. Dacă n-ar fi fost ea, cina s-ar fi redus la molfăieli şi mormăieli, iar doamna Olson s-ar fi putut întreba dacă nu eram cumva nemulțumiți de somonul ei cu sos de mărar. Departe de aşa ceva.

După cafea şi desert, căpşune proaspete marinate în cremă albă de mentă, tata m-a luat deoparte.

— Ai intenția să ieşi în seara asta, Archy?

— Nu, domnule. Rămân acasă.

— Foarte bine. Mi-am adus ceva de lucru, dar cred că termin pe la ora zece. Poți coborî la mine? Aş dori să discutăm câteva chestii.

— Vin cu plăcere, l-am asigurat.

M-am dus sus şi am scris un timp în jurnal, fără

să mă pot concentra. Mi-am scos apoi ochelarii şi am început să fixez un perete. Nu prea mă inspira nici el, dar nu mă aşteptam să o facă. Mă tulbura faptul că Lady Cynthia fusese atât de dispusă să fie de acord cu mine când am afirmat că era posibil ca Angus Wolfson să fi furat timbrele. Îl numise cândva „un vechi prieten". Ştia cu siguranță, la fel de bine ca mine, că omul acela nu era capabil să fure. Putea fi el în multe feluri, mai mult sau mai puțin nobile, dar nu era hoț.

Îmi aduceam mereu aminte şi de cutia aceea neîncuiată de bijuterii care se afla aproape de seiful jefuit. Cu siguranță că orice om necinstit, bărbat sau femeie, s-ar mai fi oprit atâta cât era nevoie ca să deschidă cutia şi să se servească cu un pumn de pietre prețioase.

Mai era ceva care mă mira şi despre care nu-i vorbisem încă sergentului Rogoff. În legătură cu atacul care adusese moartea lui Bela Rubik. Suspectul era probabil Kenneth Bodin, odată ce timbrele furate se aflau în prezent în posesia lui sau a prietenei Silviei. Dar precum ştiam eu bine, negustorul de timbre ținea încuiată uşa prăvăliei şi inspecta cu atenție clienții, înainte de a-i lăsa să între. Ar fi descuiat el pentru unul ca Bodin care chiar în uniforma de şofer părea o gorilă de trei sute de kilograme, îmbrăcată într-o jachetă roşie, gen Nehru?

Dar chiar şi aceste trei nelămuriri, oricât ar fi fost ele de importante, păleau față de o enigmă

care mă tulbura încă din momentul în care declarasem „Da, acesta este corpul omului pe care l-am cunoscut sub numele de Angus Wolfson”. Era vorba într-adevăr de o sinucidere, sau faptul că era gol, că hainele îi erau bine împăturite, că s-a găsit acel prezervativ nefolosit, indicau un act sexual care nu-i reuşise, terminându-se cu moarte în loc de plăcere?

Nu eram însă atât de nou în investigații, încât să-mi fac iluzia că toate enigmele pot fi desluşite. Întrebați pe toți cei care au grijă să nu fie călcată legea şi o să vă spună că există unele mistere care rămân mistere pentru totdeauna. Am coborât din apartamentul meu la câteva minute după ora zece. Am găsit pe stăpânul casei aşezat la birou, în camera lui de lucru. Părea obosit, dar, ca întotdeauna, era îmbrăcat de parcă aştepta din moment în moment o vizită de la Curtea Supremă de Justiție. Pe când intram, punea nişte hârtii în servieta lui din piele de vițel.

— Vii chiar la timp, Archy, a spus cu un surâs forțat. Am făcut tot ce puteam face în seara asta. Un caz interesant. Este vorba despre averea unui anumit Peter Richardson. L-ai cunoscut?

— Nu, domnule. Dar îl cunosc pe Eddie Richardson. Cred că este cel mai mic dintre cei trei fii ai săi.

— Trei fii şi o fiică, mi-a spus tata, dând afirmativ din cap. Toți contestează un legat de aproximativ două milioane de dolari lăsat unei

organizații din California care pretinde că poate să înghețe o persoană recent decedată într-o soluție de nitrogen şi că acest corp va putea fi dezgheţat şi readus la viață la o dată viitoare. Copiii susțin că afirmațiile organizației nu sunt decât o înşelătorie, şi cer ca legatul să fie declarat nevalabil.

— Şi care este părerea ta?

— Păi, suntem abia la început. E nevoie de cercetări serioase. A zâmbit rece. Şi de multe note de plată. Cred că merit un pahar cu porto. Fă tu onorurile casei, Archy! Serveşte-te şi tu, bineînțeles.

După câteva momente, şedeam într-un fotoliu de piele, lângă birou. Am ridicat paharul unul spre celălalt, apoi am sorbit. După părerea mea, vinul avea puțin gust de mucegai, dar n-am comentat.

— Aşa cum ne aşteptam, a început tatăl meu, am primit un telefon de la doamna Horowitz azi dis-de-dimineață. M-a informat despre moartea oaspetelui ei, Angus Wolfson. Eu, bineînțeles, ştiam asta de la tine, dar nu am considerat necesar să-i spun. Mi-a dat numele, adresa şi numărul de telefon al rudei celei mai apropiate şi a cerut ca McNally & Fiul să se ocupe de toate „detaliile supărătoare”, acestea sunt chiar cuvintele ei.

— Nu vrea pur şi simplu să fie deranjată.

— Bănuiesc că ai dreptate. În orice caz, ruda cea mai apropiată este o soră necăsătorită, Roberta

Wolfson, care locuia în acelaşi apartament cu fratele ei la Boston. Vine cu avionul ca să identifice corpul, să-i ia efectele personale şi să aranjeze funeraliile.

— Şi vrei să o însoțesc eu?

— Eşti foarte perspicace, Archy. Da, asta este exact ceea ce doresc. Lady Horowitz s-a oferit să suporte toate cheltuielile, inclusiv costul înmormântării.

— Drăguț din partea ei.

— Da. În unele privințe este o persoană foarte generoasă. Doamna Trelawney i-a trimis domnişoarei Wolfson un bilet de avion dus-întors. Înțeleg că este o doamnă mai în vârstă, cu doi ani mai mare decât fratele ei. Sunt sigur că îi vei arăta toată înțelegerea şi simpatia necesară.

— Desigur, domnule. Când soseşte?

— Mâine pe la ora prânzului. Doamna Trelawney îți va da toate amănuntele.

— Va locui la Lady Cynthia?

A tăcut un timp.

— Nu, a răspuns în cele din urmă. Se pare că domnişoara Wolfson a întâlnit-o cândva pe Lady Cynthia şi nu i-a făcut o impresie favorabilă. Preferă să stea în altă parte. Domnişoara Trelawney i-a rezervat un apartament confortabil la Hotelul Breakers.

— Îmi face impresia că doamna Trelawney a dus tot greul, am spus eu. Ce-i cu antreprenorul de pompe funebre? Angus nu va trebui înghețat

pentru a fi transportat?

— Nu sunt exact cuvintele pe care le-aş fi folosit eu, a zis tata oftând. Domnişoara Wolfson insistă să fie incinerat. Spune că asta era dorința fostului ei frate, aşa cum a lăsat scris şi în testament. Va lua urna cu ea la Boston.

— Ce impresie ți-a făcut, tată. Plângea, a făcut o criză de isterie?

— Nu. Părea deosebit de stăpânită. De parcă ar fi aşteptat de mai mult timp un telefon cu vestea pe care i-am dat-o. Foarte, foarte convențională. Se vedea că este din Boston. M-a tratat cu un fel de condescendență.

— Îmi imaginez. Adevărații bostonieni consideră că oricine locuieşte dincolo de Beacon Hill e un țăran. Cât timp intenționează să rămână aici?

— Cât de puțin posibil. Speră să se reîntoarcă la Boston miercuri.

— Mă întreb dacă poliția va fi dispusă să elibereze cadavrul atât de repede. Am să vorbesc cu Rogoff mâine dimineață.

— Bună idee. Să trecem la cealaltă problemă pe care doream să o discut cu tine: furtul de la Lady Horowitz şi asasinarea lui Bela Rubik. Ce rezultat au dat până acum investigațiile?

I-am povestit despre Kenneth Bodin şi Silvia, Hilda Lantern şi încercarea de a vinde timbre cu Jenny Răsturnata unui comerciant din Palm Aire, care a constatat că sunt false.

Tata a părut uluit. Când a început să vorbească,

vocea îi era puțin tremurată.

— Cred că mi-ar face bine încă un pahar, Archy.

În timp ce îi turnam vinul, s-a ridicat şi s-a dus la comodă. A început să-şi pregătească o pipă, cu spatele întors spre mine.

— Ai anunțat-o pe Lady Horowitz că timbrele ei sunt false?

— Nu, domnule.

— De ce nu? a întrebat aspru.

— Pentru că nu sunt sigur că sunt false. Ştiu totul numai din auzite. După ce vom intra în posesia lor, le putem duce la un expert ca să le examineze.

S-a reîntors la scaunul său şi şi-a aprins pipa. Am considerat asta drept un semn că pot fuma şi eu o țigară.

— Şi dacă nu le găsim? a întrebat.

— Cred că le vom găsi, am afirmat şi i-am povestit cum sergentul Rogoff a pus în alertă pe toți comercianții de timbre din lungul Coastei de Aur.

— Sper să aibă succes, a zis tata, calmându-se pe măsură ce trăgea din pipă. Motivul pentru care sunt atât de preocupat este faptul că Lady Horowitz insistă să înainteze cererea, ca să obțină suma pentru care au fost asigurate timbrele. Mi-a amintit acest lucru chiar astăzi dimineață. Dar dacă sunt false, este evident că nu are dreptul să pretindă asigurarea de jumătate de milion.

— Nu poți să o mai amâni un timp? Dacă găsim

timbrele şi se dovedeşte că sunt false, nu poate să pretindă banii de asigurare. Iar dacă se găsesc şi nu sunt false, tot nu are motiv să ceară aceşti bani, odată ce intră din nou în posesiunea lor.

— Da, e adevărat, a spus încet. Am încercat să o conving să nu completeze cererea, dar ea este o femeie foarte voluntară.

— Ştiu prea bine acest lucru. În legătură cu acest caz, mai există o chestiune care mă tulbură şi aş vrea să o discut cu tine, ca să-mi spui ce părere ai.

Mi-a făcut un semn afirmativ din cap.

Am descris îmbrățişarea pasionată dintre Angus Wolfson şi Kenneth Bodin la care fusesem martor în noaptea petrecerii de la Lady Horowitz. Apoi i-am relatat cum fusese găsit Wolfson, gol, cu hainele frumos împăturite şi un prezervativ nefolosit în buzunar. Erau nişte amănunte pe care nu i le povestisem încă tatii şi el mă asculta atent.

— Vrei să sugerezi, m-a întrebat când am ajuns la sfârşit, că şoferul l-a ucis pe Angus Wolfson?

— Vreau să sugerez că asta ar fi o posibilitate.

— L-ai informat pe sergentul Rogoff?

— Da, domnule.

— Şi care a fost reacția lui?

— Pentru moment, niciuna. Dar cum îl cunosc, ştiu că va face cercetările necesare. Dacă însă nu găseşte un martor sau nu mărturiseşte însuşi Bodin – ambele probabilități greu de imaginat – nu-mi vine să cred că sergentul va reuşi să-l acuze

de omor. Atunci va eticheta cazul drept sinucidere şi îl va închide.

Stăpânul a căzut într-una din transele lui de meditație, şi eu am aşteptat cu răbdare. Îmi imaginasem că va fi şocat de istorisirea preferințelor lui Wolfson, dar când a reînceput să vorbească, părea mai mult trist decât dezgustat.

— Sper că Rogoff va închide cazul, a spus. Ce rost ar mai avea să scoată la iveală trecutul bietului om? E mort acum; nu mi-ar face nicio plăcere ca un ziar de scandal să exploateze amănunte din viața lui.

M-am simțit teribil de surprins de atitudinea tatii.

— Şi să lăsăm asasinul să scape?

— Dacă a fost asasinat. Nu eşti sigur şi, din ceea ce îmi spui, poliția nu va reuşi să dovedească omorul.

— S-ar putea să reuşească, m-am împotrivit eu. Dacă raportul medicului legist indică faptul că a fost atacat sau sugrumat, sau dacă Rogoff mai găseşte ceva care să dovedească prezența unui ucigaş.

A privit mohorât spre mine.

— Archy, nu îngădui ca dorința ta de dreptate să-ți depăşească bunul simț. Mie mi se pare că toată povestea asta ar trebui dată în linişte uitării. Suntem cu toții vinovați de anumite fapte care, dacă nu sunt chiar ilegale, sunt condamnabile din punct de vedere moral şi care, desigur, nu dorim

să fie date publicității.

Eram şocat. Tatăl meu este în mod obişnuit omul care atunci când îşi formează şi exprimă o părere, judecă cu cea mai strictă logică şi răceală. Acum îmi făcea impresia că judecata îi era confuză şi expunerea periculos de înrudită cu o aiureală. Nu puteam înțelege cum de s-a prăvălit de pe înălțimile lui olimpiene.

— Asasinarea este ilegală, i-am reamintit.

— Sunt conştient de acest lucru, m-a asigurat el. Vreau doar să spun că uneori legea trebuie să cedeze în fața decenței şi a nevoii de a proteja demnitatea umană. Linia de despărțire e foarte fină, recunosc, dar există o zonă cenuşie în care drepturile societății intră în conflict cu drepturile individuale. Încearcă să nu te lupți cu prea multă ardoare pentru apărarea drepturilor societății. S-ar putea să vină ziua, Archy, în care te vei ruga pentru iertare şi nu pentru dreptate.

— Nu se ştie niciodată, nu-i aşa? am spus zâmbind.

— Aceste cuvinte, a replicat agasat, aş dori să nu le mai foloseşti. Nu este decât o banalitate bazată pe o observație superficială a incertitudinilor existenței.

— Am să încerc să nu le mai folosesc în prezența ta, am spus pe un ton grav, întrebându-mă dacă a mai existat vreodată un om cu spiritul atât de greoi.

M-am întors în apartamentul meu, zâmbind de

ultimul schimb de vorbe cu tata. Nu ştiu nici eu de ce îmi făcea atâta plăcere să-l enervez din când în când. Probabil, îmi închipuiam că îl salvez de la pedanterie. Sau poate că era o foarte mică declarație de independență. Îmi dădeam cât se poate de bine seama că numai generozitatea tatălui meu îmi dădea posibilitatea să folosesc o maşină elegantă sport, să cinez la restaurante cu tinere doamne şi să port chiloți de mătase cu semnele heraldice ale lui *Tyrannosaurus* rec. Dar chiar şi cel mai umil dintre şerbi trebuie din când în când să-şi afirme punctul de vedere. (Dar nu prea des şi nu prea tare.).

I-am telefonat lui Jennifer Towley şi, spre regretul meu, am trezit-o din somn.

— Îmi pare rău, am spus, îmi pare teribil de rău. Te rog încearcă să adormi din nou şi îți telefonez mâine dimineață.

— Nu, nu, a spus. Acum sunt trează şi n-am mai vorbit cu tine de o veşnicie.

— E adevărat, am întărit. De vinerea trecută.

— Mie mi s-a părut o veşnicie. Ce picnic de interior fabulos a mai fost acela.

— Nu se poate mai bun. Ce-ai zice de o cină mâine seară?

Pauză. Apoi:

— Nu pot, Archy. Îmi pare rău, dar am promis unei cliente să o aştept la mine ca să alegem o stofă pentru sofaua ei Ludovic nu ştiu al câtelea.

— Ce păcat. Pot să te chem mai târziu mâine

seară? Poate că vei simți nevoia să faci un salt la Clubul Pelicanului pentru o răcoritoare?

— Bine, a răspuns cu îndoială. Probabil că pe la nouă sunt liberă.

— Te sun, i-am promis. Somn uşor, dragă.

— Şi ție, a încheiat.

De data astă nu a mai adăugat „iubitule”. A închis telefonul, iar eu am rămas cu aparatul mort în mână, în timp ce monstrul cu ochi verzi mă rodea ca un buldog. După un timp însă m-am autoconvins că urma să petreacă seara într-adevăr cu o clientă, discutând despre tapițeria unei sofale.

Cincisprezece

Marți dimineață, după ce tata a plecat la lucru, am intrat la el în birou şi m-am aşezat pe scaunul rotativ din spatele mesei sale de scris cu tăblia acoperită cu piele. Mă simțeam ca un pretendent la tron.

Am început prin a-i telefona doamnei Trelawney. M-a informat cu ce avion şi la ce oră soseşte domnişoara Roberta Wolfson de la Boston. Mi-a dat, de asemeni, numărul apartamentului reținut la Hotelul Breakers.

— Nota de plată de la hotel va fi trimisă direct la firmă şi foloseşte-ți cartea de credit pentru alte cheltuieli necesare, iar la urmă adaugă-le şi pe ele la cele născocite din foaia ta de decont, domnule

Dillinger.

— Fii binecuvântată, i-am spus. Te sun de la Saint-Tropez.

Am telefonat apoi la Breakers şi am aranjat să se pună flori proaspete în apartamentul rezervat domnişoarei Roberta Wolfson. M-am gândit că odată ce Lady Horowitz acoperă cheltuielile, nu are rost să ne calicim.

Al treilea telefon l-am dat sergentului Al Rogoff, care părea cam morocănos. Am dedus că nu-şi băuse încă cea de a patra ceaşcă de cafea din dimineața aceea.

— Ai aflat ceva nou în legătură cu Wolfson?

— Câte ceva, a recunoscut el. Medicul legist confirmă că s-a înecat, dar spune că era bucşit de nişte analgezice foarte puternice. Mi-ai spus că era bolnav, nu? Poate s-a dus să înoate prin întuneric şi nu s-a putut împotrivi curentului. Doctorul spune că medicamentele pe care le lua s-ar fi putut să-l slăbească.

— Nu s-a întâmplat în felul acesta Al, am spus eu. Wolfson nu ştia să înoate; mi-au spus soții DuPey. Nu intra niciodată în ocean şi cu atât mai puțin, în plină noapte.

— Deci a fost fără îndoială o sinucidere.

— Nu fi atât de sigur, am replicat. Cum îți explici vânătăile?

— Medicul spune că ar putea fi din cauza valurilor, corpul fiind izbit de multe ori de fundul mării.

— Şi urmele acelea care păreau nişte zgârieturi de unghii?

— A găsit ceva sub unghiile lui Wolfson care indică posibilitatea de a şi le fi făcut singur, zgâriindu-se pe piept în ultimele lui clipe.

— Ai pus să se cerceteze plaja?

— Bineînțeles că a fost cercetată, mi-a răspuns supărat. Un kilometru şi jumătate la nord şi tot atâta la sud. Nu s-a găsit nimic. Apropo, Wolfson avea o cicatrice pe abdomen. Doctorul presupune că a fost operat cam în urmă cu un an. Nu poate fi sigur despre ce fel de operație e vorba.

— Dar e sigur că Wolfson s-a înecat?

— Absolut sigur.

— Al, ar fi putut să fie târât sub apă.

— Ce-i cu tine, Archy? Te străduieşti cât poți să fie acuzat şoferul de omucidere, nu-i aşa? Ce ai cu omul ăla?

— Îşi pune țigara după ureche.

Al a izbucnit în râs.

— Şi dacă ar folosi furculița de salată pentru friptură, te-ai zbate să-l învinuiesc de viol, nu-i aşa?

— Bodin e un om de nimic. Sunt sigur.

— Grozav. Mă duc la şeful meu şi îl anunț că-l arestez pe Bodin pentru crimă de gradul întâi, deoarece Archibald McNally spune că-i un om de nimic.

— Mă tem că ai dreptate, am recunoscut oftând. Poate încerc doar să injectez puțină dramă în toate

astea.

— Ceea ce încerci este să complici lucrurile, ca întotdeauna.

I-am spus apoi că ruda cea mai apropiată, domnişoara Roberta Wolfson, va sosi pe Aeroportul Internațional din Palm Beach la douăsprezece şi câteva minute. Aveam să o întâmpin şi să o conduc la hotel. După ce va fi gata, o voi aduce la sediul poliției.

— Doreşte să revendice cadavrul şi efectele personale. E în regulă?

— Cred că da, a răspuns încet Rogoff. Cam la ce oră crezi că vei ajunge cu ea pe aici?

— În jurul orei două.

— Am înțeles. Dacă eu trebuie să plec, am să las o polițistă ca să o ajute să completeze formele.

— Şi îi dai voie să ia cadavrul?

— Trebuie să obțin aprobarea şefilor pentru asta, dar nu cred că vor ridica vreo obiecțiune. Eu tot mai cred că a fost sinucidere şi asta am de gând să le-o spun şi lor.

— Al, ceea ce mă supără sunt ambiguitățile.

— Ambiguitățile? a repetat. Asta este povestea vieții mele. Dacă nu te poți împăca cu ele, lasă-te de meserie.

Ultimul telefon pe care l-am dat a fost la agenția aeriană cu care zbura Roberta Wolfson. M-au asigurat că avionul soseşte la timp. Mai auzisem acest basm şi altădată, dar m-am gândit că e mai bine să mă grăbesc spre aeroport, pentru cazul că

de data asta s-ar fi adeverit.

Mă îmbrăcasem cât de sobru îmi îngăduia garderoba: costum de haine bleumarin din lână subțire, cămaşă albă, cravată maro, pantofi negri. Am înfipt chiar o batistă castă, albă, în buzunarul de la piept al hainei. Tatăl meu, cu gusturile lui vestimentare înapoiate, m-ar fi aprobat.

M-am gândit că Miata mea de un roşu țipător ar părea poate prea veselă pentru ocazia respectivă, aşa că m-am dus la garajul firmei şi am schimbat-o cu Fordul care fiind negru era un vehicul mai adecvat. N-ar fi trebuit să-mi bat capul.

Roberta Wolfson s-a dovedit a fi o femeie atât de sigură de sine, încât s-ar fi simțit în largul ei chiar dacă apăream într-o căruță cu doi cai.

Am ajuns la aeroport la timp ca să văd aterizând avionul cu care sosea. Am aşteptat să coboare pasagerii, sperând că nu va fi necesar să o caut prin informații. Nu a fost. Toți purtau pantaloni pescăreşti şi tricouri, apoi a apărut doamna aceea înaltă şi impunătoare, calmă şi rezervată.

Mi-am dat imediat seama ce imagine îți aducea în minte: surorile Gibson. Avea aerul acela deschis, de persoană căreia nu-i pasă de nimic şi mi-o puteam imagina cu o fustă lungă până la glezne, bluză marinar, cu pălărie de paie, sau, seara, o pelerină de catifea vişinie de la Worth. Se ținea admirabil de dreaptă, iar trăsăturile îi erau cabaline, dar simpatice. Purta în mână un enorm portmantou cu mânerele de os.

M-am apropiat de ea şi am întrebat-o:

— Domnişoara Roberta Wolfson?

S-a uitat în jos spre mine de la ceea ce părea o înălțime extraordinară şi a răspuns cu o voce joasă plină de rezonanță:

— Eu sunt. Şi dumneata cine eşti, tinere?

— Archibald McNally. Cred că ați vorbit ieri cu tatăl meu, am răspuns, întinzându-i cartea mea de vizită.

Purta un taior uşor de tweed, (cu pantofi comozi) şi sub jachetă se vedea un jabou din dantelă ridicat pe gât; avea şi perle, bineînțeles. Pe osul claviculei i se legăna un pince-nez, înrămat în sârmă de aur, ataşat la un lanț fin, care era prins de o agrafă fixată pe corsaj. Nu văzusem în viața mea aşa ceva.

S-a folosit de acei mici ochelari ca să se uite la cartea mea de vizită.

— McNally & Fiul, avocat, a citit tare. A priceput imediat. Două persoane şi un singur avocat. Care dintre voi?

— Tatăl meu, i-am spus şi nu mi-a mai cerut alte explicații, lucru pentru care i-am fost recunoscător. Domnişoară Wolfson, îngăduiți-mi să exprim condoleanțele tatălui meu şi ale mele pentru stingerea din viață a fratelui dumneavoastră.

— Mulțumesc pentru solicitudine, a spus. Putem să plecăm acum?

Am încercat să-i iau bagajul uriaş pe care îl târa

cu greu, dar nu a vrut să mi-l lase. Ne-am dus astfel până la maşină. Nu a făcut niciun comentariu asupra căldurii, ceea ce era o surpriză agreabilă. De obicei, cei care veneau în vizită spuneau „Uuf!”

Pe când mergeam spre răsărit, privea în jurul ei cu interes.

— Acesta este Palm Beach?

— Vest Palm Beach, doamnă.

— O! Spune-mi câte ceva despre geografia regiunii.

— Suntem în districtul Palm Beach. Acesta este centrul West Palm Beach-ului continental. Noi mergem pe insula Palm Beach, separată de Statele Unite prin Lacul Worth, care este traversat de poduri. Mai există Nord Palm Beach şi Sud Palm Beach.

— Dar nu şi Est Palm Beach?

— Nu, doamnă. Doar Oceanul Atlantic.

— Şi care este populația din Palm Beach?

— Acum, când nu-i sezon, vreo cincisprezece mii.

— Şi în timpul sezonului?

— O puzderie, am spus şi ea a râs pentru întâia dată. Un râs plăcut, gutural.

Nu am mai vorbit până când am ajuns la Hotelul Breakers, această glorioasă amintire a timpurilor trecute. Am încredințat maşina valetului însărcinat cu parcările şi am întovărăşit-o pe domnişoara Wolfson la recepția hotelului ca să fie

înregistrată.

— Vreți să luați prânzul înainte de a vă conduce, ca să rezolvați problemele pentru care ați venit?

— Îți mulțumesc, dar am luat micul dejun în avion.

— Cu siguranță nu prea bun, am comentat.

S-a uitat spre mine de parcă îmi ieşisem din minți.

— Păi, mi-am adus mâncare de acasă. Iaurt, un sandviş cu castravete şi ceai de ierburi, pe care stewardesa a avut amabilitatea să mi-l încălzească. Ceea ce mi-ar face plăcere, după ce mă aranjez puțin, este un pahar de sherry.

— Bineînțeles! Ce ar fi să ne întâlnim, când sunteți gata, în sala Alcazar. Oricare dintre funcționarii hotelului va fi fericit să vă arate unde se află.

— Nu o să întârzii mult, a spus ea şi a plecat cărându-şi singură bagajul, pe care refuzase să-l încredințeze băiatului de serviciu.

M-am îndreptat spre Alcazar şi m-am aşezat pe un taburet de la bar. Am comandat o vodcă cu tonic şi lămâie unei fete care servea şi care mi-a dat şi o farfurioară cu alune sărate, ca să-mi mențină setea trează. Abia ajunsesem la jumătatea băuturii, când a sosit şi domnişoara Wolfson. Am sărit de pe taburet şi am întrebat-o dacă vrea să ne aşezăm la o masă.

— Nu, e bine şi aici, a spus şi s-a cocoțat pe scaunul înalt de lângă mine cu o mişcare bine

cumpănită, din care am dedus că nu era ceva nou să se aşeze pe scaune de bar.

A comandat un pahar de sherry Harvey Bristol şi când a fost servită, a sorbit puțin din el, dând aprobator din cap. A privit marea prin fereastră, dar nu a spus nimic despre frumusețea peisajului. De fapt, fiind de la Boston, văzuse Oceanul Atlantic şi până atunci, dat nu încadrat cu palmieri.

— Sunteți mulțumită de apartament, domnişoară Wolfson?

— E perfect, a răspuns, apoi s-a întors să mă privească. Florile sunt minunate. A fost ideea dumitale, nu?

Am afirmat cu o mişcare a capului.

— Eşti un tânăr foarte amabil, a zis şi a mai luat o gură de sherry.

— Mulțumesc, am spus, fericit că doamna aceasta din Boston nu mă considera un bădăran. Aş vrea să vă pun o întrebare despre fratele dumneavoastră, dar dacă vă întristează să vorbiți despre el, renunț.

— Nu mă întristează, te asigur. L-ai cunoscut pe Angus?

— Puțin. Am găsit multe lucruri la el demne de admirație.

Mi-a aruncat o privire de amuzament ironic.

— Şi multe care nu erau demne de admirație, sunt sigură. Nu era uşor să-l cunoşti pe fratele meu, domnule McNally. El ar fi fost ultimul care

să nu recunoască acest lucru.

— Era bolnav?

— Era pe moarte. În urmă cu un an a fost operat de un cancer la prostată. Nu a fost posibil să se îndepărteze tot țesutul malign, de teamă să nu i se afecteze alte organe. Dar doctorii credeau că prin radiații şi chimioterapie i se putea prelungi viața. Angus însă a refuzat tratamentul.

Am fost consternat.

— Ce motiv l-a determinat să refuze?

— Spunea că nu ar fi demn. Spunea că s-a bucurat de o viață frumoasă şi că ar fi umilitor să încerce să o prelungească pentru câțiva ani mizerabili, printr-un tratament medical neplăcut. I s-a spus că dacă nu urmează tratamentul va muri probabil peste un an. A acceptat acest lucru.

Am dat paharul pe gât din două înghițituri şi am mai comandat unul pentru mine şi încă un pahar cu sherry pentru domnişoara Wolfson. Nu a ridicat nicio obiecțiune.

— Da, am spus. Îl caracterizează. Era un om curajos.

— Aşa crezi? E posibil. Dar nu a dat dovadă de înțelepciune, deoarece nu a ținut seama de dureri, deşi doctorii îl avertizaseră. A suferit îngrozitor. Doctoriile nu mai aveau efect şi cred că durerea îl chinuia permanent.

— Îmi dau seama ce greu a fost pentru dumneavoastră.

A ridicat foarte puțin din umeri.

— Mi-am îngrijit amândoi părinții, care au murit după lungi suferințe. M-am deprins cu durerea.

Nu am crezut-o nici măcar pentru o clipă. Eram sigur că această femeie abia se ținea ca să nu-şi piardă cumpătul. O ajuta poate câte o sticlă de sherry.

— Deci sinuciderea lui nu a venit ca un şoc?

— Câtuşi de puțin, a spus şi a început să-şi bea vinul într-un ritm mai rapid. Am fost mirată că nu a făcut-o mai curând. Vorbea adesea despre această posibilitate. Nu am încercat să-l conving să nu o facă. Ar fi considerat că este o insolență din partea mea. Aşa cum spunea şi el, cine poate simți durerile altuia?

— Chiar aşa. Cine? Dar, domnişoară Wolfson, cred că ar trebui să ne grăbim şi să plecăm. Mi-am permis să anunț autoritățile că vom fi acolo pe la ora două.

— Bineînțeles, a spus şi a golit paharul. Nu trebuie să întârzii la înmormântări, nu-i aşa, tinere?

Nu se clătina deloc pe picioare, vorbea la fel de clar şi bine articulat şi nu dădea nici cel mai mic semn că înghițise două pahare de sherry într-o perioadă scurtă de timp. Ne-am îndreptat încet spre sediul poliției şi pe drum i-am vorbit despre locurile pe lângă care treceam, iar ea mi-a pus întrebări lucide şi inteligente. Nu puteam decât să nădăjduesc că am să rezist la fel de bine la băutură când am să fiu de vârsta ei.

— Să nu uit să vă spun, am informat-o pe un ton cât mai obişnuit. Doamna Horowitz s-a oferit să achite cheltuielile călătoriei dumneavoastră până la Palm Beach cât şi costul înmormântării.

Am văzut că i se schimbă puţin expresia şi am avut impresia că această veste i-a luat o mare piatră de pe inimă. Dar singurele cuvinte pe care le-a rostit au fost:

— Ce femeie îngrozitoare!

Sergentul Rogoff nu era acolo să ne salute, dar ne-a întâmpinat o poliţistă pe care o cunoşteam, Tweeny Alvarez. (Chiar aşa se numea). Ca şi Consuela Garda era cubaneză, dar cu vreo zece ani mai în vârstă şi cu vreo douăzeci şi cinci de kilograme mai grea decât Connie. Al nu ar fi putut găsi pe cineva mai potrivit ca să o ajute pe Roberta Wolfson, căci Tweeny avea o voce blândă şi era *muy simpática.*

— Sunteţi pe mâini bune, am asigurat-o pe domnişoara Wolfson. Noi o numim pe sergentul Alvarez „Mama Tweeny”.

— Ei şi tu! a rostit poliţista.

— Eu mă duc la mine la birou, am anunţat. Vă rog să mă sunaţi când veţi fi gata să vă reîntoarceţi la hotel sau dacă doriţi să vă duc în altă parte. Sunt la dispoziţia dumneavoastră.

— Eşti foarte gentil, a spus încet domnişoara Wolfson.

Dacă vreţi să vă spun adevărul, eram bucuros să nu fiu de faţă atunci când se uita la rămăşiţele

pământeşti şi făcea aranjamentele necesare pentru incinerarea fratelui ei. Treburile astea nu erau deloc pe gustul meu. Sunt bun la aruncatul suliței şi înving uneori când ne luăm la întrecere cine goleşte paharul dintr-o dată. Dar credeți-mă pe mine, tot ce e legat de funeralii nu poate fi comparat cu un paner cu cireşe.

Când am ajuns la birou, am găsit un mesaj lângă aparatul de telefon. În partea de sus a paginii era scris: *De la biroul lui Evelyn Sharif.* Astfel de precizări mă enervează cumplit. În sensul că birourile nu pot comunica. Oamenii, nu mobilierul, scriu mesaje. Odată m-am gândit să-mi fac hârtii de birou cu antetul: *De la patul lui Archy McNally.* Fireşte, n-am făcut-o. Bătrânul n-ar fi privit asta cu ochi buni. Mesajul m-a bucurat totuşi. Spunea „Am găsit răspunsul de care ai nevoie. Treci pe la mine. Evelyn."

Am coborât pe scări până la sectorul pentru afaceri imobiliare, unde am găsit-o pe doamna Sharif făcând un fel de exerciții esoterice.

— Se întăresc muşchii abdominali, m-a informat.

— Dă-i drumul înainte şi s-ar putea să lepezi gemenii pe aparatul pentru fax. Ce ai aflat despre proprietatea de lângă Manalapan?

— O poveste interesantă. Iat-o. S-a dus la birou şi a început să caute printr-un vraf de hârtii. O pereche de pensionari s-au mutat aici pe la sfârşitul anilor cincizeci, venind tocmai din

Michigan. Aveau o groază de bani. El făcuse avere fabricând closete portabile, din cele care se văd pe şantierele de construcție. Au cumpărat porțiunea aceea de teren dintre ocean şi lac şi au pus să se zidească o casă. Au numit-o Hillcrest (Vârf de munte).

— Îmi place. Păi nu există ceva demn de a fi numit munte până la o depărtare de opt sute de kilometri.

— Ce să-i faci? Aşa au vrut ei să o numească. Bărbatul a murit prin anii şaptezeci, iar soția lui acum trei ani. Au doi copii mari care au moştenit grosul averii. Casa şi pământul din jurul ei au fost lăsate şcolii unde a studiat soția, un mic colegiu din Ohio. Copiii contestă legatul. Vor casa, ca să-şi petreacă în ea vacanțele cu propriii lor copii. De trei ani sunt în litigiu pentru această proprietate şi cum nu a locuit nimeni în ea, casa a început să se degradeze. În urmă cu un an, toți au căzut de acord că, până va decide justiția, casa să fie închiriată cu contract lunar. Şi asta este acum situația.

— Cât este chiria pe lună?

— Cinci mii de dolari.

— Destul de ieftin, dacă te gândeşti ce poziție are, am spus eu. Deşi totul pare o ruină. Cine a închiriat-o acum? Ai reuşit să afli?

A privit din nou printre hârtiile ei cu însemnări.

— O femeie singură. Clara Bodkin. Numele acesta îți spune ceva?

— Absolut nimic, am mințit prompt. N-am mai auzit în viața mea de el. Mulțumesc, Evelyn. Ca de obicei, ai făcut treabă bună.

— Ai grijă să-i raportezi tatii, m-a prevenit, mai în glumă, mai în serios.

— Am s-o fac, i-am promis.

N-am început să râd decât după ce m-am întors la mine în birou. Clara Bodkin, zău aşa! Fata în casă angajată la Lady Cynthia nu-şi putea permite cinci miare pe lună, cum nu mi le puteam permite eu. Mi se părea evident că madam Horowitz însăşi închiriase casa goală, pe numele servitoarei ei. Destul de stupid, dacă nu voia să se ştie. Dar cum putea ea să se aştepte ca unul ca mine, care îşi băga nasul peste tot, să vină şi acolo să adulmece?

Au trecut cel puțin nouăzeci de minute până când mi-a telefonat Roberta Wolfson. Mi-am petrecut timpul recapitulând în gând tot ce îmi povestise despre boala şi starea sufletească a fratelui ei. Am ajuns cu regret la concluzia că nu eu, ci Al avea dreptate. Angus Wolfson pornise de bună voie şi nesilit de nimeni la drum spre fundul mării. Şi, având în vedere circumstanțele, nici nu puteai să-l acuzi. Oamenii spun de obicei când cineva se sinucide: „Avea atâtea pentru care să trăiască”. Dar era greu să spui acest lucru despre Angus Wolfson.

După ce a telefonat sora lui, m-am dus din nou la sediul poliției. Dar de data aceasta, fiindu-mi cunoscut temperamentul doamnei, am luat Miata.

Domnişoara Wolfson mă aştepta pe trotuar şi a privit puțin mirată spre bărcuța mea de curse.

— Ai două maşini, domnule McNally?

— Nu, doamnă. Fordul este maşina de serviciu a firmei. Aceasta-i a mea.

— Foarte drăguță, a remarcat, aşezându-se în fotoliul adânc, fără nicio greutate. Era o fată bătrână agilă.

În drumul de înapoiere la hotel, am spus:

— Sper că lucrurile au mers aşa cum era de aşteptat.

— O, da, m-a asigurat. Toată lumea dorea să mă ajute. Ai avut perfectă dreptate în privința sergentului Alvarez. Femeia asta e o comoară. A vrut neapărat să mă ducă la un birou de pompe funebre. Într-o maşină a poliției! Poți să-ți imaginezi? Pe neaşteptate, a început să râdă. Trebuie să povestesc prietenilor mei din Boston că am ajuns la un birou de pompe funebre cu o maşină a poliției. Se vor amuza grozav.

— Da, am spus eu.

— În orice caz, totul a fost aranjat. Angus va fi incinerat în noaptea asta şi cenuşa îmi va fi adusă mâine la hotel.

A spus acest lucru pe un ton atât de normal, de parcă ar fi fost vorba de un pachet de la magazinul Saks. Din experiența mea am constatat că femeile se descurcă mai bine decât bărbații, când e vorba de boală şi moarte. Dar trebuie să recunosc că atitudinea Robertei Wolfson friza un sânge rece

aproape deconcertant.

Ne-am oprit în fața hotelului.

— Nu v-ar face plăcere să cinăm în seara asta împreună?

— Îți mulțumesc, dar n-am să pot. A fost o zi lungă şi obositoare. Cred că voi cere să mi se aducă cina în apartament, voi scrie câteva scrisori şi apoi mă voi culca.

— Cum doriți, am spus. Atunci să vin mâine la ora unu să vă conduc la aeroport?

— La ora unu? s-a mirat. Dar avionul meu pleacă la două?

— O oră e mai mult decât suficient să prindeți avionul.

— Prefer să nu risc nimic, a precizat pe un ton sever. Aş propune să plecăm la ora prânzului.

— Foarte bine. Nu-i nicio problemă Voi fi aici la doisprezece.

A pus uşor mâna pe brațul meu.

— Îți sunt recunoscătoare pentru tot ce faci pentru mine, tinere.

— Sunt fericit să vă pot fi de folos. Somn uşor.

— Aşa sper, a zis hotărâtă şi nu m-am îndoit că aşa va fi.

M-am întors acasă, am înotat şi, seara, după cină, i-am povestit tatii, pe scurt, tot ce făcusem în ziua respectivă. A ascultat atent, apoi a căzut pe gânduri. În cele din urmă m-a întrebat:

— Deci te-ai convins că Angus Wolfson s-a sinucis?

— Da, domnule.

— Îmi pare bine să te aud spunând acest lucru. Au fost şi aşa destule bârfe şi zvonuri. Cum suportă toate acestea domnişoara Wolfson?

— Remarcabil de bine. E o persoană foarte tare.

— Da, a spus tata. Am telefonat unui prieten din Boston să întreb despre familia ei. E de neam bun. Sângele îşi spune întotdeauna cuvântul.

Vă vine să credeți? Şi vorbea cât se poate de serios. El, fiul lui Ready Freddy McNally, cel mai zvăpăiat clovn de mâna a doua din teatrul burlesc!

M-am retras în cuibul meu de vultur să mâzgălesc o oră în jurnalul de zi, în aşteptarea momentului când urma să-i telefonez lui Jennifer Towley. Evenimentele zilei fuseseră, fără îndoială, obositoare şi simțeam grozav nevoia de un pic de rock and roll. Îmi imaginam o seară încântătoare şi reconfortantă cu Jennifer.

Dar nu-mi era dat să fie astfel. A răspuns la telefon tulburată şi gata să izbucnească în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Totul şi nimic, a răspuns. Cred că e de preferat să nu ne vedem în seara asta, Archy.

— Ba eu cred că da. Sunt un foarte bun confident.

Nu a răspuns imediat, apoi a spus:

— Da, am nevoie de cineva care să mă asculte cu simpatie. Vii repede?

— Am şi pornit.

M-am grăbit spre casa ei, întrebându-mă de ce

părea atât de tulburată. Ceva în legătură cu fostul ei soț. Nu aveam nicio îndoială. Îmi dădeam din ce în ce mai bine seama că şi ea era victima unei patimi, dar, bineînțeles, nu aceeaşi ca a soțului ei.

Mi-am dat seama imediat că plânsese: avea ochii umflați şi un şervețel de hârtie strâns ghem în pumn. Ne-am aşezat în semiumbra din salon, aplecați unul spre celălalt. Nu mi-a oferit nimic de băut şi nici nu doream. Eram tulburat de aspectul şi dispoziția ei. O considerasem întotdeauna o femeie marmoreană, şi era uluitor să constați că o statuie poate suferi şi plânge.

— Te-am mințit, a început ea. Nu mi-am petrecut seara cu un client. Am cinat cu Tom şi apoi ne-am întors aici ca să stăm de vorbă. Doar ca să stăm de vorbă. A plecat cu câteva minute înainte de a suna tu.

— Doreşte să vină înapoi la tine?

— Da, a răspuns. Archy, a plâns. A plâns într-adevăr. Stătea acolo unde stai tu acum şi se cutremura de suspine.

— Şi tu de asemenea. O partidă de plâns.

— Eu n-am plâns decât după ce a plecat el. Am avut destulă mândrie ca să mă stăpânesc cât a fost el de față. Dar apoi, după ce a plecat, nu m-am mai putut stăpâni. O, Doamne, nu ştiu ce să fac!

— Nu eu pot să-ți spun asta, Jennifer. Nimeni nu poate. Tu trebuie să hotărăşti, ştii bine acest lucru. Ți-a spus ceva despre jocurile de noroc?

— Mi-a spus că n-a mai pariat de când e în libertate. Era atât de insistent, atât de doritor să mă convingă.

— Şi te-a convins? am întrebat-o, dându-mi seama că Thomas Bingham ştia într-adevăr îndrăcit de bine să vândă.

— Nu ştiu ce să aed. În mintea mea parcă se roteşte un mixer. Totul e învălmăşit. Archy, ajută-mă.

M-am aplecat ca să o apuc de mână. Ştiam din clipa aceea că nu aveam şanse de a învinge. Dacă îi spuneam că soțul ei nu a renunțat o clipă la jocurile de noroc, probabil că scăpăm de el, dar nu aed că ea m-ar fi iertat vreodată. Ar fi crezut că am făcut-o din gelozie (o bănuială rezonabilă) şi am privat-o de o fericire posibilă. Căci eu ce puteam să-i ofer? Iar dacă nu-i spuneam că Bingham rămăsese sclavul jocurilor de noroc, avea să se împace probabil cu el şi să ia coşmarul de la capăt.

Dacă mi-aş fi făcut acea schemă a codului meu moral, aşa cum intenționasem să o fac, dar nu o făcusem, nu cred că m-ar fi ajutat în vreun fel să rezolv această dilemă.

Fusese o zi lungă şi posomorâtă şi eram extenuat atât din punct de vedere fizic, cât şi emoțional.

— Jennifer, am rostit în cele din urmă. Nu te pot ajuta.

Aş dori să pot, dar îmi este imposibil. E vorba de o hotărâre foarte, foarte serioasă. E vorba de viața

ta şi tu trebuie să decizi cum vrei să o trăieşti.

A încercat să zâmbească.

— Da. Fireşte. Mă port ca o proastă. Eu sunt răspunzătoare, nu-i aşa?

— Fără îndoială. Şi va trebui să hotărăşti ținând seama de cum e mai bine pentru tine. Fii absolut egoistă. Nu lua deloc în considerație dorințele şi nevoile lui Thomas Bingham, sau Archibald McNally, sau altcineva. Hotărăşte ce doreşti şi acționează în consecință.

A dat din cap fără să vorbească şi eu m-am sculat să plec. Nu mai era nimic de spus.

Câteva ore mai târziu, stând treaz în pat, aşteptând somnul care întârzia să vină, mi-am amintit deodată cum, cu multe săptămâni în urmă, Lady Cynthia şi Connie Garda mă preveniseră că voi avea probleme cu Jennifer Towley. Cum de ştiau? Cum reuşesc femeile să ştie?

Şaisprezece

Îmi amintesc cum acele ultime zile ale cazului cu Jenny Răsturnata au căpătat un impuls propriu, rostogolindu-se spre un deznodământ pe care nimeni nu ar fi putut să-l prezică, eu mai puțin decât oricine. Evenimentele au luat hățurile în mână şi nici eu, nici cei de la poliție, şi nici altcineva nu le mai putea stăpâni. Toți trebuiam să stăm şi să privim fascinați cum iese totul la

iveală. S-a început cu un telefon primit de la sergentul Al Rogoff miercuri dimineața, pe când luam, în bucătărie, micul dejun cu Jamie Olson. Era aproape ora zece.

— Bună, Sherlock, a zis Al, cu o voce care jubila. Cred că am făcut treabă bună. Tocmai am primit un telefon de la un comerciant de timbre din Stuart. Astăzi dis-de-dimineață, la scurt timp după ce a deschis magazinul, s-a prezentat la el o tipă tentantă şi a încercat să-i vândă o coliță cu patru timbre Jenny Răsturnata. Mi-a descris-o, spunând că era blondă, drăguță, cu tot ce trebuie acolo unde trebuie. S-ar părea că-i porumbița noastră, ce zici?

— Sigur. Trebuie să fie Silvia.

— Cere jumătate de milion pentru timbre. Comerciantul i-a spus că încearcă să facă rost de bani şi a rugat-o să se întoarcă pe la prânz. A promis că se va întoarce. Am şi trimis o maşină cu trei băieți. Mă schimb în civil şi plec şi eu. Am să mă prefac că sunt vânzător în magazin, iar ceilalți rămân în rezervă. Cum ți se pare?

— Grozav. Adevărată vânătoare. Al, sună-mă de îndată ce s-a terminat. Sau vrei să te sun eu?

— Te sun eu sigur. Mai am ceva să-ți spun, dar poate să aştepte. Ține-mi pumnii, bătrâne.

A închis telefonul, iar eu am terminat de mâncat. Rogoff avea cap şi eram sigur că o va prinde pe Silvia chiar în momentul în care va încerca să vândă bunul furat. Dar care va fi reacția ei? Va

vorbi sau nu? Mă gândeam că are destulă minte să ajungă la o înțelegere cu sergentul. Şi că îl va da de gol pe Kenneth Bodin.

Mai aveam timp de pierdut înainte de a porni spre Hotelul Breakers ca să o iau pe Roberta Wolfson, aşa că m-am dus până la seră unde mama uda plantele cu o stropitoare, fredonând mulțumită.

— Bună dimineața, doamnă McNally, i-am spus. Îmi pare rău că m-am trezit cam târziu. Tu cum ai dormit?

— Splendid, a răspuns, nemaipomenit. Şi acum dă-mi un sărut.

A întins capul spre mine şi i-am sărutat obrazul catifelat.

— Aşa! a exclamat încântată. Nu a fost plăcut? întotdeauna am spus eu că trebuie să-ți începi ziua cu un sărut. Poartă noroc.

— Cine ți-a mai băgat şi asta în cap? am întrebat-o râzând.

— Nimeni, a răspuns chicotind. E invenția mea. Spune, Archy, o mai vezi pe doamna aceea drăguță despre care ne-ai povestit, care se ocupă cu decorațiile de interior?

— De fapt vinde antichități. Ei da. O mai văd.

— Nu cumva, a continuat mama udând mai departe, este ceva serios?

— Este, în ceea ce mă priveşte, am răspuns fără să mă gândesc, ca apoi să-mi dau seama că era de fapt adevărat. Țineam serios la Jennifer. Dar nu

ştiu precis ce simte ea pentru mine. Se mai vede şi cu alt bărbat.

— I-ai spus ce simți pentru ea?

— Nu, de fapt nu i-am spus.

Mama s-a oprit din stropit şi s-a întors să mă privească în față.

— O, Archy, a rostit cu tristețe. Dacă simți ceva serios pentru ea, trebuie să-i spui. Există parcă o zicătoare despre iubirea nemărturisită?

— Iubirea nemărturisită este iubire respinsă.

— Exact, a spus mama, dând din cap. Cine a spus asta?

— Eu însumi. În clipa de față. Nu eşti tu singura care inventezi lucruri de felul acesta.

— Dar e perfect adevărat. Pur şi simplu, trebuie să-i spui. Altfel ai să o pierzi.

— Ai probabil dreptate. Am să mă mai gândesc. Îți mulțumesc pentru sfat.

— Păi pentru ce altceva sunt bune mamele? a strigat veselă după mine.

M-am gândit la ce-mi spusese mama, întrebându-mă cum am putut fi atât de nerod să nu-mi dau singur seama. O declarație sinceră şi pasionată de iubire, urmată de o cerere în căsătorie, ar fi putut foarte bine rezolva problemele lui Jennifer şi dilema mea.

Nu exista decât un singur punct negativ la această soluție: nu eram sigur că doream să o aplic. Eram îndrăgostit de fată, foarte sincer, dar nu mă puteam hotărî dacă eram într-adevăr gata

să renunț la existența fericită de donjuan pentru a trăi în intimitate cu o femeie până-când-moartea-ne-va-despărți. La urma urmei, nu eu eram omul ai cărui prieteni se gândeau să-l nominalizeze pentru un Premiu Nobel în crailâc?

Cu alte cuvinte mă temeam.

Când am ajuns la hotel, domnişoara Wolfson mă aştepta afară, cu mâna tot încleştată pe portmantou-ul ei uriaş. I-am aruncat bagajul pe locurile din spate ale maşinii şi ea a scos un mic strigăt de protest.

— Fii atent! Angus e acolo.

— Cum? am întrebat-o uluit.

— Am găsit că urnele folosite de cei care l-au incinerat aici sunt de un prost gust înfiorător. Am convingerea că voi găsi ceva mai potrivit la Boston.

— Înțeleg. Şi în ce i-ați pus acum cenuşa?

— Într-un borcan de lut. Hai să plecăm.

A fost neaşteptat de vorbăreață în drum spre aeroport. Mi-a spus că este prima ei călătorie într-o regiune semitropicală şi că vremea, flora, îmbrăcămintea locuitorilor şi coloritul caselor erau toate noi pentru dânsa. Am găsit comentariile ei judicioase. Observase până şi pasul cu care umblau pietonii pe străzi, mult mai lent decât în nord-est.

Am ajuns la aeroport mult prea devreme, bineînțeles. Am întrebat la care ieşire trebuia să se prezinte şi ne-am aşezat la un bar din apropiere pentru un pahar de rămas bun. Eu vodcă cu tonic,

ea, băutura ei obişnuită.

— Mulțumesc, a spus, şi te rog mulțumeşte-i şi tatălui tău pentru mine. Amândoi mi-ați fost de un enorm sprijin. Intenționez să scriu o scrisoare primarului din Palm Beach pentru a-i vorbi despre ajutorul eficient şi gentilețea cu care s-a comportat sergentul Tweeny Alvarez.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră. Sunt sigur că o astfel de scrisoare va rămâne în fişa ei şi s-ar putea să o ajute în carieră.

— Cred că e bine să lauzi pe cine merită, a zis grav. Tot astfel nu ezit să-mi exprim nemulțumirea atunci când e cazul.

Nu mă îndoiam de acest lucru. N-aş fi dorit să fiu în locul chelnerului care din neglijență serveşte domnişoarei Roberta Wolfson o cafea abia călduță.

— Regret numai faptul că ne-am întâlnit în nişte circumstanțe atât de triste. Ce păcat că vacanța fratelui dumneavoastră s-a terminat aşa cum s-a terminat.

Vă jur că asta este tot ce am spus. Nu voiam să fiu indiscret. Să pun vreo întrebare. Încercam doar să exprim un sentiment convențional, sigur că această doamnă în vârstă, în ciuda curajului ei, trecuse prin momente grele. Dar urmarea afirmației mele m-a lăsat perplex.

— Angus nu era aici în vacanță, a replicat pe tonul ei obişnuit. Era o călătorie de afaceri.

Această afirmație m-a făcut să-mi ciulesc pentru prima dată urechile şi nu aveam intenția să o las

să-mi scape fără să aflu mai mult.

— O călătorie de afaceri? am întrebat, silindumă să par la fel de indiferent ca şi dânsa.

— Da, a răspuns, luând o mică înghiţitură de vin. Lady Horowitz îi trimisese nişte timbre vechi pe care le avea. Voia ca Angus să le evalueze la Boston. Cred că intenţiona să le vândă cuiva sau să le scoată la licitaţie.

— Înţeleg. Şi Angus le-a dus la cineva să le evalueze?

— Nu era nevoie. Fratele meu era anticar şi era foarte priceput în meseria lui. A constatat imediat că timbrele trimise de Lady Horowitz erau false.

— Doamne Sfinte! am exclamat.

— Cum îţi spun, şi-a întărit ea afirmaţia. Erau contrafăcute şi complet lipsite de valoare. Doar că erau o curiozitate. Oricare ar fi fost câştigul, la care se aştepta femeia aceea nesuferită, s-a dus pe apa sâmbetei.

A rostit ultimele cuvinte cu un fel de satisfacţie şi mi-am dat seama că şi pentru o veritabilă bostoniană revanşa avea gust dulce.

— Deci Angus a venit aici ca să-i restituie timbrele şi să-i dea vestea proastă?

— Pot să mai iau încă un pahar de sherry? a întrebat.

— Bineînţeles. Am să mai iau şi eu unul, ca să vă ţin de urât.

N-am mai vorbit până când nu am primit al doilea rând de pahare şi abia atunci şi-a reluat

povestirea. Vă rog să nu o învinuiți pentru faptul că a vorbit atât de liber față de o persoană pe care de-abia o cunoştea. A făcut-o în modul cel mai inocent posibil; nu ştia nimic despre furtul timbrelor falsificate şi nu ştia nimic despre rolul pe care îl jucase fratele ei şi îl jucam eu.

— Da, a venit la Palm Beach ca să restituie timbrele şi să o anunțe pe Lady Horowitz că erau false. Bietul Angus, se găsea într-o mare încurcătură. Cunoştea temperamentul teribil al acestei femei şi îi era teamă că se va răzbuna pe mesager pentru vestea pe care i-o aduce.

— Da, am spus eu. Pot să-mi închipui.

— Totuşi, a continuat, totul a mers bine. Angus mi-a telefonat la câteva zile după ce a ajuns aici. Mi-a spus că i-a comunicat deja că timbrele erau contrafăcute şi Lady Horowitz a acceptat ştirea fără să se prea tulbure. Ba chiar, mi-a spus Angus, l-a invitat să stea la ea o săptămână, două, ca să-şi mai recapete forțele.

— Drăguț din partea ei. Domnişoară Wolfson, am impresia că am auzit prima chemare pentru zborul dumneavoastră. Poate că ar trebui să vă apropiați de ieşire ca să vă urcați în avion.

— Hai să mergem, a spus şi a băut până la ultima picătură ce mai rămăsese în pahar.

— Eu călătoresc destul de mult şi s-ar putea ca într-o bună zi să ajung până la Boston. Dacă mă aflu acolo, îmi dați voie să vă dau un telefon. Poate am putea cina împreună?

— Mi-ar face multă plăcere, a răspuns zâmbind. Eşti un tânăr foarte plăcut. Şi aplecându-se, m-a sărutat pe obraz.

Am privit-o îndepărtându-se de mine, dârză, cu capul sus şi spatele drept, târând după ea bagajul acela enorm care îl conținea pe Angus Wolfson, într-un borcan de lut.

Pe drumul de întoarcere am condus preocupat de tot felul de gânduri. Încercam să rumeg ce îmi spusese Roberta Wolfson. Lucruri de o importanță vitală. Unele din bucățile de formă ciudată care mă puseseră pe gânduri atâta timp începeau să se îmbine cu un declic aproape audibil. Tabloul pe care îl formau nu era deloc atrăgător, nu era unul dintre acelea pe care ai fi dorit să-i atârni la loc de cinste, pe o bucată de catifea neagră, alături de portretul lui Elvis Presley.

Dacă situația aşa cum o vedeam eu se dovedea a fi validă, urma să-l las pe tatăl meu cu o dilemă de ordin etic la fel de chinuitoare ca cea pe care o înfruntam eu cu Jennifer Towley? Viitorul nu părea prea roz pentru cei doi McNally, *pire et fils.*

Ajunând la biroul meu, am găsit un mesaj de la Al Rogoff prin care mă ruga să-l sun cât pot de repede. M-am executat imediat, înainte chiar de a-mi scoate pălăria.

— Am prins-o, mi-a anunțat triumfător. Se numeşte Silvia Montgrift Şi încă ceva. Are cazier. Ai ştiut acest lucru?

— Nu, am mințit, plin de regrete că neglijasem

să-l informez. Ce a mai făcut?

— A deschis, fără autorizație, un cabinet de masaj. Poliția din West Palm Beach i l-au închis. A fost condamnată, dar a scăpat cu suspendarea pedepsei. Trebuie să recunosc însă că arată grozav.

— Nu-i genul meu. Spune, Al, pot să vin acolo?

— Desigur. Dar să nu te amesteci. Aştept să apară avocatul ei. Lou Everton. Îl cunoşti?

— Cum să nu? Şase lovituri handicap. M-a bătut de mai multe ori. Şi e un tip deştept, pe deasupra.

— Este, a recunoscut Al. Am lucrat cu el mai înainte. O să ajungem la o înțelegere. Îi place, ca şi mie, să rezolve situațiile cât mai repede. Îi va spune să-şi recunoască vina. Dacă nu vrea, am dat în bară. Ce ne facem dacă susține că a găsit timbrele la gunoi? Nu avem cum dovedi că a fost un furt.

— În cazul că vorbeşte, am spus. Mi-ar place să o întrebi ceva. Pornesc acum spre tine.

Ultimul lucru din lume pe care îl doream era o confruntare cu Silvia, dar, aşa cum ştim cu toții, destinul abia aşteaptă ca să-ți joace feste.

Am ajuns la secție şi l-am găsit pe Rogoff pe coridor, mestecând un trabuc neaprins.

— Unde e tipa? l-am întrebat.

— În clipa asta, la toaletă. S-a dus Tweeny cu ea ca să fie sigură că nu fuge pe fereastră.

— Cum a mers vânătoarea?

— Ca pe roate. A venit cu timbrele la magazinul

din Stuart, la câteva minute după ora douăsprezece. I-am arătat insigna şi am înhățat-o. Asta a fost tot. Simplu şi fără gălăgie.

— A spus ceva?

— Da. M-a înjurat.

— Unde sunt acum timbrele?

— La noi. Nişte flecuştețe! Am chemat pe un profesor pensionar din Lantana considerat specialist în documente îndoielnice. Urmează să le cerceteze, fără să ceară plată.

În clipa aceea Silvia a ieşit de la toaletă, cu Tweeny care o ținea de un cot, şi s-au îndreptat spre noi. Mi-a aruncat o privire uimită şi a întrebat:

— Dooley! Ce cauți aici? Ai fost şi tu arestat?

Dar sergentul Alvarez a condus-o cu fermitate în biroul lui Rogoff şi a închis uşa.

— Dooley? a întrebat Al, privindu-mă curios. Asta ce m-ai înseamnă. Ți-ai făcut cumva masaje în ultima vreme? Da sau nu?

— Nu, nu. M-am grăbit să-l asigur. E numele pe care l-am folosit la Delray Beach.

— Dooley, a repetat Rogoff zâmbind. Foarte frumos.

— Ascultă, Al, am spus. Dacă Lou Everton îți dă voie să o interoghezi, întreab-o dacă este amestecată în istoria asta şi Thomas Bingham.

— Cine?

— Thomas Bingham.

— Ăsta cine mai e?

— Un prieten de a lui Bodin. S-ar putea să fi avut şi el un rol.

Sergentul m-a privit cu reproş.

— Asta e ceva ce mi-ai ascuns?

— Al, i-am explicat Este numai o supoziţie. Bingham s-ar putea să fie sau să nu fie implicat. Întreab-o pe Silvia, te rog.

— Am să o întreb, mi-a promis Rogoff în silă.

L-am văzut intrând pe uşa din faţă pe Lou Everton şi am şters-o pe uşa din dos, lăsându-l pe avocat şi pe sergent să se dea huţa împreună.

Mi-am luat maşina şi m-am îndreptat spre casa Horowitz. Plănuiam să fac ceva extrem de imprudent; dacă i-aş fi spus lui Rogoff, i-ar fi sărit ţandăra.

A te tocmi când este vorba de justiţie, o târguială cu privire la sentinţă, este un procedeu predominant atât în Palm Beach, cât şi în Manhattan şi pretutindeni. Everton şi cu procurorul de district aveau să discute în contradictoriu, să aducă o mulţime de argumente, să bea, poate, de mai multe ori împreună, ca să ajungă în cele din urmă la un *quid pro quo:* ce să spună Silvia şi ce pedeapsă să primească. Singura mea problemă, pentru moment, era că tratativele durau destul de mult. Mai exista posibilitatea ca Silvia să refuze să-l pârască pe muşchiulos. Deşi nu cred că loialitatea era punctul ei forte, nu voiam să risc acest lucru.

Deci m-am îndreptat spre ocean, prea

nerăbdător ca să aştept desfăşurarea normală a lucrurilor. Când am bătut cu ciocănaşul de alamă de la intrarea din față a casei Horowitz, mi-a deschis doamna Marsden şi nici măcar nu mi-a dat timp să-i spun bună ziua.

— Am auzit că poliția a găsit timbrele, a zis imediat, şi a arestat persoana care le-a luat.

— Doamnă Marsden, am spus eu, rețeaua de circulație a zvonurilor din acest oraş e uluitoare. NASA ar trebui să se conecteze cu ea şi ar putea avea veşti din Jupiter în câteva secunde.

— Deci e adevărat?

— Da. Timbrele cu Jenny Răsturnata au fost regăsite. Eşti mulțumită?

— Foarte, a răspuns ea şi m-a lăsat să intru în hol.

Am văzut mai multe bagaje îngrămădite lângă perete.

— Pleacă cineva? am întrebat.

— Domnişoara Stănescu. Ken Bodin ăla are să o ducă la aeroport.

— Nu s-ar putea să o văd câteva minute, să-mi iau rămas bun?

— Sigur, domnule McNally. E sus. Apoi m-a apucat de braț şi strângându-mă tare, m-a privit drept în ochi. Crezi că totul o să fie bine?

— Totul va fi bine, am asigurat-o, dorind ca acesta să fie adevărul. Întocmai cum era şi înainte de a se întâmpla toate acestea.

A dat din cap, dar ştiam că nu mă crede.

Lucrurile nu aveau să mai fie exact ca înainte. Dar doamna Marsden învățase să îndure schimbările. Eu încă nu.

Uşa de la camera pe care o ocupase Gina Stănescu era deschisă, şi am văzut-o punându-şi obiectele de toaletă într-o valiză mică. Am bătut în tocul uşii. A privit în sus, a zâmbit şi mi-a făcut semn să intru.

— Înțeleg că vă pregătiți de plecare, domnişoară Stănescu. Am vrut doar să vin să vă spun drum bun.

— Spune-mi mai bine *auf Wiedersehen,* ca nemții, adică la revedere.

— Bineînțeles. Chiar sper să ne revedem. Vă doresc o călătorie plăcută, şi, domnişoară Stănescu… m-am oprit căci nu voiam să-i fac o promisiune pe care nu eram sigur că voi putea să o îndeplinesc.

— Da, a zis ea.

— Vă rog să credeți în continuare într-o minune. Măcar într-una foarte mică.

— *Une petite miracle?* a rostit străduindu-se să surâdă.

— Uneori se mai întâmplă, ştiți?

Ne-am strâns mâna şi ne-am despărțit. Pentru mine părea să fie ziua dedicată despărțirilor. Ba mă temeam că mai urmau şi altele.

Am ieşit din casă şi m-am dus la garaj. Kenneth Bodin lustruia Rolls Royce-ul, cu grija cu care un rândaş ar țesăla pe câştigătorul unui concurs

hipic. S-a întors auzindu-mi paşii, m-a privit şi şi-a reluat îndeletnicirea. Îşi scosese haina şi rămânând în tricoul lui de sport, strâmt şi fără mâneci, părea un adevărat antropoid.

— Am auzit că poliţiştii au redobândit timbrele, a spus cu spatele spre mine.

— Foarte adevărat, am zis eu vesel, au pus mâna pe femeia care voia să le vândă. Silvia şi nu mai ştiu cum. Acum o interoghează. Se crede că nu le-a furat ea şi vor să ştie cine a pus-o să le vândă. Am auzit că nu i-a trebuit mult ca să ciripească.

Îl clasificasem drept un tânăr nechibzuit, care nu avea în căpăţâna lui nimic altceva decât ozon. Intenţionam să-l provoc până când va face ceva nemaipomenit de stupid, ca, de pildă, să o ia din loc cât de repede poate: încă o dovadă de vinovăţie. Cu Volkswagen-ul lui de culoarea levănţicii nu ar fi fost greu de depistat. Şi dacă aveam un pic de noroc, s-ar fi putut să opună rezistenţă la arestare. Asta ar fi încununat totul.

— Cum de au prins-o poliţiştii? m-a întrebat cu voce scăzută, dând lustru maşinii, cu pielea de căprioară.

— Păi datorită mie, m-am lăudat, sperând că mica mea fanfaronadă îl va înfuria. Am spus poliţiei să prevină pe toţi comercianţii de timbre din Florida de Sud. Mi-am închipuit că tipul care deţine timbrele e destul de cretin ca să încerce să le schimbe pe bani aici, pe loc, cât de repede posibil. Şi este exact ceea ce a şi făcut cretinul.

După asta, considerând că l-am împins cât de departe era posibil, i-am strigat voios: „Ne mai vedem noi“ şi am plecat foarte mulțumit de mine.

Ştiu că nu a fost Confucius, dar s-ar putea să fi fost Charlie Chan cel care a spus, „Cel care se bate singur pe umăr, riscă să se aleagă cu brațul rupt.” Chiar aşa, Charlie.

M-am oprit la biroul Consuelei Garcia pentru simplul motiv că doream să o văd din nou. Întotdeauna mă însenina prezența ei. Dacă Jennifer Towley era o femeie marmoreană, Connie era caldă, pufoasă şi alinătoare, ca un ursuleț de pluş. De asemenea, râdea la glumele mele: o calitate admirabilă.

Vorbea la telefon, ca de obicei, şi mi-a făcut semn să mă aşez, indicându-mi un scaun.

— Da, este adevărat, a zis pe tonul rece şi oficial pe care îl folosea când vorbea cu reporterii. Am auzit că poliția a găsit timbrele furate. Bineînțeles, Lady Horowitz este încântată. Da, puteți scrie că eu am spus acestea. Mulțumesc pentru telefon.

A pus receptorul în furcă şi a zâmbit spre mine.

— Totul e bine dacă se sfârşeşte bine, a rostit.

— Aha, am zis eu. De asemeni, uită-te înainte de a sări, deoarece cine nu riscă nimic, nu câştigă nimic. Dar spune-mi, cum a reacționat în realitate Lady Horowitz la vestea că timbrele ei au fost găsite?

Connie s-a încruntat.

— Nu părea nebună de bucurie. De fapt mi s-a

părut mai mult surprinsă. A spus răstit; „Cui naiba îi pasă?” O reacție tipică ei. Dar ascultă, Archy, dacă timbrele s-au găsit, e limpede că nu le-a folosit ea ca să plătească pe un şantajist. Deci toate presupunerile tale se duc de râpă, nu-i aşa?

— Nu. Există o mulțime de dovezi că cineva exercită presiuni asupra ei.

— Şi ai de gând să continui să o urmăreşti?

— De câte ori pot. Este în interesul ei, Connie, am adăugat grav. S-ar putea să fie în pericol.

M-a privit bănuitoare, dar ce aş fi putut să-i spun? Că tot mai eram curios de ce nu vrea Lady Horowitz să spună unde a fost în timp ce era asasinat Bela Rubik? Dacă i-aş fi mărturisit lui Connie acest lucru, mi-ar fi spus să dispar din ochii ei şi nu mi-ar mai fi dat bună ziua tot restul vieții.

— Fie, a zis, nu prea convinsă. Îți mai spun încă o dată: pleacă mâine la ora unu; destinație necunoscută… cel puțin în ce mă priveşte.

— Mulțumesc, Connie, i-am spus recunoscător. Apreciez mult ceea ce faci. Te vezi cu cineva în mod regulat în ultimul timp?

— Mda, a răspuns cu o voce jalnică. Cu ginecologul meu şi nu-i prea amuzant. În caz că o rupi cu Jennifer Towley, sunt liberă ca pasărea în zbor.

— Îmi voi aduce aminte. Încă o întrebare. Soții DuPey au plecat. Gina Stănescu este şi ea pe punctul de a pleca. Când au de gând Doris şi

Harry Smythe să lumineze Florida prin absența lor?

— Tâmpiții ăia? a întrebat Connie, apoi a început să chicotească. Să-ți spun una bună, Archy. Lady Cynthia cunoaşte o pereche căsătorită de englezi care trăiesc în Kashmir. Amândoi iubesc caii şi de ani de zile încearcă să o convingă pe Lady Horowitz să le vândă lor o statuie din bronz a unui cal, făcută de Remington, pe care o posedă ea. Până acum a refuzat, dar ieri le-a telefonat şi le-a spus că le vinde statuia cu condiția ca să-i invite pe soții Smythe pentru două săptămâni la ei, acum, imediat. Deci luni, Doris şi Harry pleacă spre Kashmir.

Am râs.

— Lady Cynthia este o intrigantă de profesie.

— Desigur, a spus Connie, dar nici tu nu te descurci prea rău în jocul acesta. Nu eşti de aceeaşi clasă cu ea, fireşte, dar te consider drept un amator talentat.

M-am simțit rănit Dacă ar fi ştiut ce puneam la cale, m-ar fi ridicat la rangul de semi-profesionist. Cel puțin.

Şaptesprezece

Joi dimineața, după micul dejun, m-am foit prin apartamentul meu timp de o oră şi mai bine. Eram foarte încântat de mine, crezând că voi îndrepta lumea şi, în cele din urmă, îmi voi câştiga răsplata

eternă în rai. Dar ceva mai înainte, mi-ar fi plăcut un week-end la Paris. Nu mă îndoiam că trebuie să existe o cale prin care să fiu recompensat pentru faptele bune pe care intenționam să le fac.

M-am hotărât să mă duc fără grabă la birou, unde să-mi petrec timpul ticluind o notă de cheltuieli pentru decontare. Aveam chitanțe pentru toate paharele de sherry consumate de Roberta Wolfson, plus altele pentru banii plătiți pe benzină şi închirierea Fordului. Nu lipseau bineînțeles nici câteva cheltuieli care îmi solicitaseră mai mult imaginația.

La ieşirea din casă m-a întâmpinat o dimineață care nu merita nici doi bani, cu cerul incolor ca un pavaj de gresie şi aerul nemişcat şi umed. Era groaznic de cald şi o ploicică drăguță şi răcoritoare ar fi fost o binecuvântare. Dar cerul de plumb nu oferea nicio umbră şi nicio speranță. Din toate punctele de vedere scena era atât de cenuşie, încât ar fi deprimat şi pe cel mai ahtiat binefăcător al omenirii şi l-ar fi făcut să se întrebe dacă merită să te scoli din pat pe o zi atât de mizerabilă.

Mergeam spre oraş, meditând cum aş putea să-mi îmbunătățesc tehnica urmăritului când, ceva mai târziu, în aceeaşi zi, urma să mă iau după Lady Horowitz în drum spre grămada de vechituri de lângă Manalapan unde îşi avea *rendezvous*-ul. Dacă asta îi va fi destinația. M-am hotărât să-mi transfer în Ford binoclul pe care îl țineam în Miata, în compartimentul pentru mănuşi. Cred că

nutream intenția prostească de a o face pe inspectorul Clouseau: să mă pitesc într-un tufiş şi să spionez ca un trăsnit care se uită după păsări.

Am intrat în garajul subteran şi am privit spre ghereta de sticlă locuită de Herb, paznicul firmei. I-am făcut semn cu mâna, dar nu mi-a răspuns. Îşi vârâse nasul adânc într-o carte, probabil *Fun with Piranha.* Am parcat alături de Ford şi am coborât din Miata. Pe când făceam astfel, Kenneth Bodin s-a înălțat de după o altă maşină şi a început să înainteze spre mine, cu un rânjet feroce.

Purta blugi şi o haină de piele neagră decorată cu capse de oțel. Pe căldura aceea! Mă întrebam oare vanitatea lui nu are limite? Dar tocmai atunci şi-a adus în față mâinile pe care le ținea la spate şi am văzut că era înarmat cu un bătător de baseball. A venit până aproape de mine, a ridicat în sus bâta şi a tras. Cred că ținta spre rinichi. Era mare şi musculos, dar foarte încet. Bătătorul a venit spre mine nu mai repede decât o minge de tenis servită de Jennifer Towley. M-am aplecat pe spate, ciomagul a trecut şuierând pe lângă mine, am făcut un pas înainte, mi-am mutat greutatea corpului pe piciorul stâng şi cu dreptul l-am lovit zdravăn în *cojones.* Nu sunt de fapt atât de slăbănog pe cât v-am făcut poate să credeți.

Bodin a scăpat reteveiul şi a căzut pe podeaua de ciment a garajului. S-a ghemuit în poziție de fetus, ținându-se cu mâinile de „bijuteriile de

familie” şi scoţând un „vai, vai, vai“ de durere şi necaz, sunet pe care îl găseam încântător.

— Herb, am strigat cât de tare am putut şi paznicul a venit cu paşi greoi.

A privit jos la omul care se zvârcolea, a văzut bătătorul de baseball alături de el şi cu oarecare greutate şi-a scos din tocul atârnat de curea Colţul cu ţeavă lungă. Şi-a îndreptat arma lui veche spre Bodin.

— N-aţi păţit nimic, domnule McNally?

— Sunt bine, mulţumesc.

Şoferul m-a privit de jos şi printre gemete mi-a spus acuzator:

— M-ai lovit.

— Asta a fost şi intenţia mea, bătrâne. Herb, mă duc să chem poliţia. Tu rămâi aici şi ţine obuzierul îndreptat spre asasinul ăsta periculos.

— Dacă mă necăjeşte, a întrebat paznicul, unde să trag?

— Aş crede că genunchiul ar fi o ţintă bună.

— Prea mică, a ripostat el plin de îndoială. Ce zici de piept?

Kenneth Bodin a gemut.

L-am găsit la poliţie pe sergentul Al Rogoff, ceea ce simplifica lucrurile. I-am explicat pe scurt ce se întâmplase.

— Tu n-ai nimic? m-a întrebat el.

— Sunt puţin zdruncinat, am recunoscut, dar nu sunt rănit.

— Foarte bine, a spus Al. Ne-ai cruţat de o

mulțime de necazuri. Toată noaptea trecută l-am căutat pe tip. Silvia a vorbit. Rămâi lângă el. Vin şi eu imediat.

Herb şi cu mine am rămas alături de agresorul culcat la pământ, urmărindu-i chinul cu oarecare satisfacție. Ne întrebam cum de a reuşit să se strecoare în garaj. Paznicul era de părere că a profitat de timpul în care îşi făcea el rondul în interiorul clădirii. Nu l-am contrazis. Herb era un băiat destul de drăguț, dar cât despre vigilență nu-l întrecea nici pe un peşte spadă împăiat.

Două maşini ale poliției s-au rostogolit în jos pe rampă, cu sirenele reduse la o şoaptă. Sergentul Rogoff a ieşit din prima, iar dintr-a doua, doi gealați. Toți trei ni s-au alăturat şi am făcut cerc în jurul şoferului căzut, privindu-l cum se zvârcoleşte şi ascultându-l cum se vaită.

— Ce are? m-a întrebat Al.

— Traumă testiculară, l-am informat. Rezultatul unei lovituri date cu degetul mare de la picior, de un soldat scoțian înalt de trei metri.

— Mulțumesc, Bruce Lee, a zis sergentul, zâmbind spre mine. Pariez pe dolari contra gogoşi că o să te dea în judecată pentru că i-ai provocat tulburări emoționale. S-a întors spre ceilalți doi polițişti. Scoateți haimanaua asta de aici. Luați-l şi arestați-l.

— De ce e învinuit? a întrebat unul dintre cei doi polițişti.

— De false pretenții că ar fi ființă umană. Stați

cu el până mă întorc eu.

Am privit cum cei doi l-au ridicat pe Bodin în picioare şi l-au târât la maşină. Stătea îndoit de şale, cu picioarele atârnându-i şi încă se mai văicărea.

— Mulțumesc, Herb, i-am spus paznicului. Te-ai comportat splendid.

— Încântat să vă fiu de folos, domnule McNally, a zis el şi cred că, dacă ar fi avut un cârlionț pe frunte, s-ar fi tras de el.

Al şi cu mine ne-am aşezat în Miata. El şi-a aprins un trabuc, eu – o țigară englezească.

— Iubita lui a vorbit?

— Da, dar nu a mărturisit decât puțin din ceea ce nu ştiam dinainte. Susține că Bodin i-a dat să vândă timbrele.

— Ştie că sunt false?

— Nu ne-a spus şi nici eu nu i-am spus ei. Dar am impresia că atât ea cât şi Bodin cred că sunt veritabile. Apropo, timbrele Jenny Răsturnata de care ne ocupăm noi sunt false, după părerea expertului la care am apelat.

— Silvia v-a spus de unde le-a căpătat Bodin?

— Da, de la un domn bătrân care locuia la Lady Horowitz. Acesta pare să fi fost Angus Wolfson, nu-i aşa? S-au înțeles ca Bodin să-şi oprească zece la sută din prețul pe care l-ar fi obținut pe timbre.

— Vrei să-mi spui că Wolfson a furat timbrele?

Rogoff a început să râdă.

— Ştiam eu ce bun cunoscător de oameni eşti,

doctore Freud. Mi-ai spus doar că furtul nu stă în caracterul unuia ca Wolfson. Dar de data asta ai avut tot atâta dreptate cât păr pe limbă. Wolfson a fost cel care le-a şterpelit.

M-am gândit că el era cel care nu avea dreptate, dar nu aveam de gând să-l contrazic.

— Vorbind despre Wolfson, am spus, mărturisesc că am greşit în privința morții lui. Tu ai avut dreptate. A fost sinucidere.

M-a privit întrebător.

— Ce te-a convins de acest lucru?

I-am relatat ceea ce îmi spusese Roberta Wolfson despre boala mortală a fratelui ei, refuzul de a se supune tratamentului cu radiații şi chimioterapie, durerile permanente pe care le îndura.

— Destule motive ca să se lepede de carapacea lui de muritor, am conchis.

— Aha, a zis Rogoff, dar mai avea şi alt motiv.

— Da? Care anume?

— Mustrările de conştiință. Am luat amprentele digitale ale cadavrului. Se potrivesc destul de bine cu cele de pe prespapierul care a sfărâmat țeasta lui Bela Rubik.

Nu mă aşteptam la asta, dar nu m-a mirat. Negustorul de timbre ar fi deschis uşa pentru Angus Wolfson, dar nu pentru o huidumă ca Bodin.

— Eşti sigur, Al? am întrebat.

— Doar şaptezeci şi cinci la sută, dar pe mine mă satisface şi atât. Acest caz este în mod oficial

închis, în ceea ce mă priveşte. Se ştie cine l-a atacat pe Rubik. Ucigaşul e mort. Lady Horowitz şi-a recăpătat timbrele ei false. Poate Bodin va fi închis, dar nu pentru mult timp. Acum Comisariatul de poliție din Palm Beach se poate concentra asupra unor investigații mai importante, ca, de pildă, cine a furat kivi şi mango din piața de fructe şi zarzavaturi.

— Vrei să-mi faci o plăcere, Al? l-am rugat. Spune-mi cum îți imaginezi că s-au petrecut lucrurile, de la un capăt la altul.

— Cu dragă inimă, a spus, pufăind din țigara de foi. Wolfson avea o mulțime de cheltuieli din cauza bolii şi cum bogat nu fusese niciodată, bănuiesc că ajunsese la ananghie. Aşa că a pus mâna pe timbrele cu Jenny Răsturnata, socotind că Lady Horowitz are o sumedenie de bani şi îşi poate permite să le piardă. Dar apoi a făcut ceva stupid: a încercat să vândă timbrele unui comerciant din localitate. Îmi închipui că a lăsat timbrele la Bela Rubik, ca să-i dea timp să le valorifice. Când l-ai întâlnit tu prima dată pe negustor, el cred că avea deja timbrele. Wolfson s-a reîntors la magazin în ziua în care s-a contramandat plimbarea cu yahtul. Rubik i-a spus că timbrele sunt contrafăcute. Cunoscându-l pe Rubik, îmi închipui că s-a aprins şi l-a amenințat că îl va denunța la poliție pentru că umblă cu marfă falsă. Wolfson a intrat în panică şi i-a aruncat în cap prespapier-ul. Nu cred că intenționa să-l omoare.

Doar să-l scoată din joc, să-şi ia timbrele şi să spele putina cât mai în grabă. Apoi Wolfson citeşte în ziare despre cele întâmplate şi îşi dă seama că el este asasinul. Nu are cum să se deplaseze la alte filatelii şi ştie şi că-i scad puterile. Deci cade la o învoială cu Kenneth Bodin, ticălosul cel mai ahtiat de bani pe care mi-a fost dat să-l întâlnesc, care acceptă să vândă timbrele pentru o parte din câştig. Wolfson nu are o soluție mai bună. Restul îl ştii. Cum ți se pare?

— Crezi că Wolfson i-a spus lui Bodin că timbrele sunt false?

— Nu. Bodin şi Silvia credeau că e vorba de o valoare veritabilă. Ba poate chiar şi Wolfson credea că Rubik nu are dreptate şi că i-a schimbat timbrele cu unele false. Ce zici?

Era ceva adevăr în ceea ce îşi imagina, dar nu tot adevărul. Eu însă nu aveam niciun interes să-i atrag atenția asupra greşelilor, care se datorau în cea mai mare parte informațiilor incomplete pe care i le dădusem. Dacă ce gândea Al urma să fie versiunea oficială, nu aveam nimic împotrivă. Nu făcea rău nimănui, iar eu aveam alt peşte de prăjit.

— Da, i-am răspuns. Totul mi se pare plauzibil.

— N-ai nicio obiecție?

Ştiam că dacă îl aprob în toate va fi bănuitor.

— Câteva întrebări de detaliu, am spus eu. Ca, de pildă, legătura dintre Wolfson şi Kenneth Bodin. După părerea mea, bătrânul simțea într-adevăr ceva pentru gogomanul acesta.

— Fără doar şi poate, întări Rogoff. Acesta este şi motivul pentru care şi l-a ales drept complice şi i-a oferit o parte din câştig. Sperând să obțină în schimb anumite favoruri.

— Da, am spus eu. Mi se pare logic. Crezi că Bela Rubik chiar avea de gând să-l denunțe pe Wolfson?

Al zâmbi spre mine strâmb.

— Numai după ce a examinat timbrele şi a constatat că sunt false. Dacă erau veritabile, Rubik ar fi încheiat afacerea chiar dacă ştia că sunt furate. Ştiu bine ce fel de om era.

— Ei da, cred că asta-i totul, am spus cu un suspin. Îmi pare rău că ți-am pus în cârcă toată porcăria asta.

— Ce să-i faci? Astea sunt plăcerile meseriei. Ridică din umeri. Las în grija tatălui tău să o anunțe pe Lady Horowitz că timbrele sunt false. Îmi iau o săptămână de vacanță, începând de mâine. Prefer să nu fiu în oraş când va primi vestea asta. Banii pentru asigurarea lor se duc pe copcă.

Am râs împreună cu el. A coborât din Miata, mi-a făcut semn cu mâna şi s-a îndreptat țanțoş spre maşina brigăzii, încă mai mestecându-şi trabucul. Am simțit o mică strângere de inimă pentru că nu-i dezvăluisem întregul adevăr, dar m-am consolat la gândul că lui nu îi va pricinui nicio pierdere, dar alții ar fi putut să profite.

— Al, am strigat brusc, ieşind din maşină şi

luându-mă după el. Ți-ai amintit să o întrebi pe Silvia despre Thomas Bingham?

— Mi-am amintit, a răspuns. Ea susține că Bingham este amic cu ei, dar nu ştie nimic despre timbrele Jenny Răsturnata. Eşti decepționat?

— Da, am recunoscut eu. Vrei să-l întrebi şi pe Kenneth Bodin?

— Nu ştii ce e aia să renunți? Ei bine, am să-l întreb şi pe capul răutăților.

S-a urcat în maşină şi a ieşit din garaj cu spatele. Am privit ceasul, am murmurat o înjurătură (blândă) şi am mutat în grabă binoclul în Ford. Apoi am plecat ca să o urmăresc pe Lady Cynthia Horowitz.

Am ajuns în ultima clipă. Mă îndreptam spre nord pe Bulevardul Oceanului şi când am trecut pe lângă poarta casei Horowitz, am văzut ieşind Jaguarul, cu Lady C. La volan. S-a întors spre sud şi eu mi-am ferit capul ca să nu mă zărească.

Am continuat să merg spre nord vreo cincizeci de metri, m-am întors apoi brusc în scrâşnetul roților şi am pornit în urma Jaguarului. Îmi venea uşor să nu-l scap din ochi. Părul doamnei era legat cu o basma purpurie şi în ziua aceea posomorâtă strălucea ca un far călăuzitor în ceață. Traficul era uşor şi am considerat că e mai bine să rămân mai în urmă. Ştiam unde merge. Nu era nevoie să mă țin de coada ei.

Aşa cum mă aşteptam, în cele din urmă a cotit ca să intre pe aleea proprietății hillcrest. Am trecut

încet mai departe şi am fost încântat de ce am văzut: Jaguarul nu mai fusese parcat în spatele casei, spre Lacul Worth, ci în față, la capătul aleii. Lady Cynthia ieşise din maşină şi, când am trecut, tocmai intra pe uşa principală.

Am mers în sus şi în jos de câteva ori, gândindumă ce puteam face. Nu aveam multe de ales. Ideea de a sta la pândă în tufiş, cu binoclu era prostească. Casele care se învecinau cu hillcrest la nord şi sud erau locuite şi dacă aş fi fost văzut încercând să mă furişez pe acolo, cineva ar fi chemat cu siguranță jandarmii.

Până la urmă mi-am zis că a fi considerat unul dintre trăsniții care se uită după păsări nu era chiar o idee proastă. Deci am dus maşina mai spre nord, unde era un spațiu de parcare pentru cei care coborau la plajă, am încuiat-o şi m-am întors pe jos la hillcrest, cu binoclul atârnat de gât cu o cureluşă. Din când în când îl foloseam, scrutând toate frunzele care erau prin preajmă şi uneori îl îndreptam spre răsărit, ca să pară că vreau să privesc păsări marine. Ce bine îmi interpretam rolul! Stanislavsky ar fi fost mândru de mine.

M-am oprit lângă hillcrest şi am examinat pomii din jur. Între timp mă uitam, bineînțeles, atent şi la casă. Jaguarul mai era parcat în fața ei, dar nu se vedea nicio mişcare. Nimeni nu trecea prin spatele ferestrelor.

Am continuat să urmăresc păsările, mergând în sus şi în jos, folosindu-mi binoclul până au

început să mă doară ochii. Mă întrebam cât timp va trebui să continui această comedie. O oră, două, trei? S-a dovedit a fi o oră şi patruzeci şi trei de minute. Ştiam exact. Mă uitam destul de des la ceas.

Mă aflam la sud de hillcrest, stând pe parapetul comişei, ascuns în parte de un tufiş cu frunzele mari. Priveam tocmai spre casă, când s-a deschis uşa şi a ieşit Lady Cynthia. Părul îi era dezlegat; purta în mână basmaua purpurie. S-a oprit sub portic, vorbind însufleţită, prin uşa deschisă, cu cineva din interior.

Am reglat binoclul ca să o văd cât mai bine. Râdea, scuturând drăguţ din cap şi o dată s-a bosumflat şi a bătut din picior. Am văzut-o cum se întinde spre persoana din interior.

— Ieşi afară, ieşi afară, oricine ai fi, cântam eu cu voce tare, ieşi afară, ieşi afară, oricine ai fi!

Şi a ieşit într-adevăr afară.

Era tata.

Am privit, prin binoclul care tremura uşor, cum cei doi se îmbrăţişau, sărutându-se cu pasiune. Nu era un rămas bun cald şi prietenos dintre un avocat şi clientul său; era o încleştare pătimaşă, iar sărutările păreau să nu se mai sfârşească.

Ceea ce s-ar putea să vă amuze (sau poate nu) este că am fost cel mai profund şocat să-l văd pe tata fără cravată, fără vestă, fără haină. Prescott McNally în cămaşă, la ora prânzului! Nici nu pot să vă spun cât de obscen mi se părea totul din

cauza asta.

În sfârşit s-au desprins cu regret din îmbrăţişare. Lady Horowitz a coborât la maşină, făcându-i până în ultima clipă semne cu mâna. Tata a fluturat şi el mâna spre ea, apoi a intrat în casă şi a închis uşa.

Jaguarul a pornit spre nord, iar eu m-am repezit să-mi iau Fordul. Îmi imaginam că tata şi-a lăsat maşina în spatele casei şi că foarte curând avea să pornească şi el spre nord. Voiam să i-o iau cât se poate de mult înainte.

M-am reîntors la birou cu o viteză ilegală. Nu-mi ieşeau din gând îmbrăţişările nepermise la care asistasem: Angus Wolfson cu Kenneth Bodin, Cynthia Horowitz cu Prescott McNally. Sergentul Al Rogoff susţinea că anumite lucruri se repetă de trei ori. Aveam o neagră presimţire cine urma să fie implicat în cea de a treia îmbrăţişare fatală.

Am intrat în garaj şi Herb s-a repezit spre mine, înainte chiar de a apuca să ies din Ford.

— Vă simţiţi bine, domnule McNally? m-a întrebat grijuliu.

— Splendid, mulţumesc, Herb. Nici nu se poate mai bine.

— Sunt fericit să vă aud spunând asta. Ar fi trebuit să-l împuşc pe neisprăvitul ăla. O merita din plin.

S-a dus îndărăt la ghereta lui, bodogănind întruna. M-am urcat în Miata şi mi-am aprins o ţigară. Eram bucuros văzând că nu-mi tremură

mâinile. M-am lăsat moale, mi-am sprijinit ceafa de spătar şi am privit ţevile din tavanul garajului. Am constatat că reacţia mea la ceea ce tocmai văzusem luase forma unui dialog cu mine însumi.

— Ce te miră cel mai mult din toată afacerea asta?

— Logistica de care s-a dat dovadă. Planificarea. Trebuiau să găsească un loc relativ ferit de ochii şi gura lumii. În consecinţă, ea a închiriat o casă veche la oarecare distanţă de Palm Beach. Iar el şi-a aranjat absenţele de la birou în aşa fel ca să nu-l bănuiască nimeni.

— De ce nu l-ai bănuit tu? La urma urmei de cel puţin două ori nu l-ai putut găsi, tocmai când plecase şi ea în mod misterios. Şi apoi s-a grăbit să te corecteze când ai crezut că e mai bătrână decât în realitate.

— E adevărat, dar nici nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea să aibă o aventură.

— De ce nu? Din cauza vârstei?

— Nu fi ridicol. Crezi că există un moment precis în viaţa fiecărui om după care visele iau sfârşit? Nu se sfârşesc niciodată. (Sper).

— De cât timp crezi că durează legătura?

— Cine ştie? Probabil de luni întregi. Aş putea afla întrecând-o pe Evelyn Sharif de când a fost închiriată casa. Dar ce rost are?

— Spune-mi cinstit, simţi o admiraţie unită cu ranchiună pentru tatăl tău, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Din cauză că i-ai moştenit înclinațiile?

— Găinațul nu cade niciodată departe de pasăre.

— Ai de gând să-i spui că ştii?

— Ferească Dumnezeu, nu! Eu îl iubesc pe omul ăsta, în ciuda defectelor lui. Poate tocmai din pricina lor. Între noi există o legătură foarte specială.

— Ceea ce tocmai ai aflat, nu va pune capăt legăturii?

— Bineînțeles că nu. Poate că o va schimba, dar rămâne la fel de strânsă.

— Ai de gând să-i spui mamei tale?

— Ea ştie deja. Îmi dau acum seama, din lucruri pe care le-a spus în ultima vreme. Cum de ştiu femeile? Căci în duda zăpăcelii ei, are o înțelepciune care o eclipsează pe a mea. Şi e plină de iubire şi răbdare. Ştie că se va reîntoarce înapoi la dânsa.

— Deci nu intenționezi să spui nimănui?

— N-am afirmat acest lucru.

Dialogul a luat sfârşit şi ştiam ce am de făcut. Îmi venea să râd cam acru de faptul că scorneala pe care i-o debitasem lui Connie Garda – că cineva o şantajează pe Lady Horowitz – a fost până la urmă un adevăr. Şantajistul eram eu.

Afară burnița şi o ceață de culoarea plumbului înfăşa lumea în negură. Nu ploua destul de tare ca să-i pun pălăria Miatei, dar puteam să văd cum se adună umezeala în perle pe parbriz. Se întețea pe măsură ce mă apropiam de coasta mării şi când

am intrat pe aleea casei Horowitz, m-am dus direct în garaj ca să-mi pun maşinuța la adăpost.

Am intrat în casă pe uşa din dos şi în bucătărie l-am găsit pe bucătarul Jean Cuvier şi pe fata în casă, Clara Bodkin. Părea gata să izbucnească o furtună. De fapt, cred că voiseră doar să râdă, în ciuda vremii mohorâte de afară, dar simțeam că tachinăriile lor sunt gata să se transforme din glumă în ceva serios.

— Archy, a zis el, spune-i acestei nevinovate că nu trebuie să se teamă de viață, de iubire, de pasiune, de poezie.

— Ba spune-i, te rog, acestei balene, că-mi sunt bine cunoscute lucrurile enumerate, dar sunt foarte atentă când îi acord favorurile cuiva.

I-am admirat felul de a se exprima, dar am ridicat mâinile în semn de protest.

— Vreau pace, le-am spus. Refuz să mă angajez în acest război. M-am oprit doar ca să schimb două cuvinte cu stăpâna casei. Mă poate primi?

— Nu ştiu, a răspuns Clara. Cred că face baie. De ce nu te duci să-i bați în uşă?

— Chiar asta am să fac. Iar voi, copii, încercați să fiți buni unul cu altul. Lumea are nevoie de iubire, de multă iubire.

— Tocmai ce îi spuneam şi eu, a zis bucătarul cel gras.

Am ieşit pe hol şi de acolo am urcat scările până la etaj.

Am bătut uşor în uşa camerei pe care o ocupa

Lady Cynthia.

— Cine e acolo? a întrebat ea.

— Archy McNally. Pot să vă vorbesc câteva clipe?

— Intră.

Afară domnea plumbul, în camera ei, argintul, aburit şi parfumat din cauza băii. Ferestrele erau deschise, dar perdelele de voal nu se mişcau. Puteam auzi susurul ploii care cădea regulat. Ambianța era de calmă intimitate: un loc tainic, parfumat şi retras. Ce decor adecvat pentru o *orgy à deux*! Dar nu era scris să fie aşa.

Stătea lungită într-un şezlong, îmbrăcată într-un capot făcut dintr-un material transparent. Scotea în evidență aproape tot atât cât acoperea. Un picior întins, desculț, atingea podeaua. Părea foarte gol piciorul acela.

— Trage-ți un scaun, a zis cu voce lascivă.

Aşa am şi făcut, mutând un fotoliu acoperit cu catifea astfel, încât să o pot privi direct în față.

— Ce te preocupă, băiete? m-a întrebat.

— Pentru moment dumneavoastră. Sunt sigur că ați fost informată deja că poliția v-a găsit timbrele false.

— Ce mi-a găsit? a strigat, şi simțeam cum surprinderea şi groaza îi izbucnesc prin toți porii.

— Lăsați-vă păgubaşă, am spus cât am putut de aspru. Sunteți dumneavoastră actriță bună, dar nici chiar aşa! Ştiți de săptămâni întregi că timbrele cu Jenny Răsturnata sunt false. Ştiați chiar când îl băteați la cap pe tatăl meu să

completeze cererea ca să primiți banii de la asigurare pentru pierderea lor. Asta se cheamă escrocherie, scumpă doamnă!

Nu mi-a poruncit să pier imediat din ochii ei. A întors doar capul să privească spre fereastra de unde ploaia se mai auzea şopotind.

— Ce grozăvie îți mai trece prin minte! Nu-i decât imaginația ta bolnavă. Nu ai nicio probă, bineînțeles.

— Bineînțeles că am. Ați trimis timbrele la Boston, cerându-i lui Angus Wolfson să le evalueze. Ați citit că o coliță cu patru timbre de acest fel fusese vândută la o licitație cu un milion de dolari şi v-ați gândit: de ce să nu le vând şi pe ale mele? Dar Wolfson a venit la Palm Beach să vă aducă timbrele înapoi şi să vă spună că sunt contrafăcute.

— Încerci să ghiceşti, a zis. Astea nu sunt dovezi. Pleacă de aici.

— Chiar mă credeți tâmpit? Nu sunt tâmpit. Wolfson i-a spus surorii sale că timbrele cu Jenny Răsturnata pe care le aveți sunt false. Roberta Wolfson nu are o părere prea bună despre dumneavoastră, my lady. Dacă vom ajunge atât de departe, va fi bucuroasă să depună mărturie că fratele ei a constatat falsitatea timbrelor. Şi mai mult, la câteva zile după sosirea lui Wolfson aici, i-a telefonat şi i-a spus că v-a informat de faptul că timbrele nu au nicio valoare şi că ați primit vestea proastă cu destul calm.

(Nu m-am mai obosit să-i spun că mărturia Robertei Wolfson, bazându-se numai pe lucruri auzite, nu va fi probabil valabilă în fața legii.).

— I-a spus surorii lui chestia asta? s-a mirat Lady C. Întorcându-şi fața spre mine. Ce cretin mai era şi omul ăla.

Această afirmație m-a înfuriat, dar am încercat să mă stăpânesc.

— M-am întrebat ce vă face să încercați să obțineți bani de asigurare prin fraudă. Averea pe care o aveți nu e o taină. Dar apoi mi-am amintit ce ați afirmat dumneavoastră la prima noastră conversație: „Când este vorba de bani, destul nu-i niciodată destul". Lăcomie, lăcomie, lăcomie.

— Ştii ce se întâmplă cu oamenii lacomi? m-a întrebat. Se îmbogățesc. Spune-mi ceva, băiete. Să presupunem că o hârtie de douăzeci de dolari pe care voiai să-i cheltuieşti e falsă. Ai depune-o la bancă şi ai suporta pierderea, aşa cum cere legea, sau ai încerca să o pasezi altcuiva? Dă-mi un răspuns cinstit.

Nu i-am răspuns la întrebare. Îmi era teamă.

— Nu-s decât douăzeci de dolari, m-am împotrivit eu, noi vorbim despre jumătate de milion.

— Nu-i nicio diferență. Ai încerca să o treci mai departe. Ştii bine că acesta este adevărul. De ce să suport eu pierderea? Agenția de asigurări are bani cu grămada. Să piardă ei. Le plătesc eu destule prime de asigurare, au de unde.

— Dar ar fi fraudă curată, am afirmat.

— Fraudă-laudă, a replicat, ridicând din umeri. Ce mare lucru?

Mă simțeam descumpănit de imperturbabilitatea ei. Mă aşteptasem să nege înfuriată. Admitea totul cu un calm rece care mă înnebunea.

— Iată ce cred eu că s-a întâmplat, am spus, încercând să recapăt inițiativa. Wolfson v-a informat că timbrele sunt false. V-au trebuit probabil trei secunde ca să coaceți ideea de a pretinde că au fost furate şi a cere banii cu care erau asigurate. Wolfson nu a furat timbrele. Dumneavoastră i le-ați dat cerându-i să vă scape de ele. Dar el s-a gândit să încerce să le vândă.

— Ți-am spus eu că omul ăla era cretin. S-a dovedit mai lacom decât mine.

— Nu chiar, am ripostat eu. Nu dorea banii pentru sine. Voia să o ajute pe fiica dumneavoastră, Gina Stănescu, despre care ştia că are probleme cu orfelinatul şi spera să o facă vânzând timbrele unui comerciant care nu bănuia nimic, pentru ca apoi să-i dea câştigul Ginei. Era la fel de necinstit ca dumneavoastră, dar din motive ceva mai pure.

În sfârşit reuşisem să o mişc.

— Orfelinatul Ginei are nevoie de bani? Şi de ce nu mi-a spus mie?

— Se teme de dumneavoastră.

A făcut ochi mari.

— De ce s-ar teme cineva de mine?

— Poate pentru că consideră că sunteți o baracudă cu bani, o combinație de temut. În orice caz, i s-a plâns lui Angus şi el era hotărât să încerce să o ajute. Nu avea nimic de pierdut. Ştia că este pe moarte. Dar eventualii cumpărători şi-au dat seama că timbrele sunt false, deci Angus nu a putut scăpa de ele. Acum poliția crede, bineînțeles, că Angus este hoțul.

Piciorul gol a ieşit un pic mai mult de sub veşmântul transparent.

— Asta cred? Şi presupun că tu intenționezi să le spui adevărul.

— Nu neapărat.

Era amuzată.

— Oho! a exclamat. A venit momentul să ne târguim. Foarte bine, băiete. Ce propui?

— Două lucruri, am răspuns. Mai întâi, să-i dați Ginei Stănescu bani ca să-şi salveze orfelinatul.

— S-a făcut, a încuviințat prompt. Nu-i nicio problemă. Banii aceştia se scad din impozit. Care e al doilea lucru?

— Să-l părăsiți pe tata.

Nu aveam dreptate să mă îndoiesc de talentele ei teatrale. Era o mare actriță. Pe chipul ei nu se vedea decât un mic zâmbet ironic.

— Nu mai spune! Nu-ți scapă nimic, nu-i aşa?

— Părăsiți-l, Lady Cynthia, am insistat. Ştiți bine ce puțin înseamnă el pentru dumneavoastră; doar un interludiu plăcut de câteva ori pe

săptămână.

— Şi tatăl tău?

— Probabil va suferi un timp – merită acest lucru – dar până la urmă îşi va reveni. Pierderea dumneavoastră nu-i va produce o rană mortală.

— N-a murit nimeni niciodată, din cauza asta, a spus această tipică femeie de lume. Adică, dacă mă gândesc mai bine, a fost un tânăr la Veneția care s-a sinucis după ce l-am părăsit. Dar avea tuberculoză.

A tăcut apoi un timp şi puteam aproape auzi cum în tigva ei trec la acțiune celulele creierului.

— Şi dacă nu o fac?

— Dacă nu o faceți, am spus, mă simt obligat de datorie să-l informez pe tata că urmăriți să comiteți o gravă infracțiune prin fraudă şi înşelăciune.

Nicio urmă de expresie nu i se citea pe față.

— Şi presupun că toată lumea va afla acest lucru.

— Voi avea eu grijă, am asigurat-o.

— Ştii băiete, a zis, „şmecher“ nu este cuvântul care ți se potriveşte. Eşti un pui de lele de optsprezece carate.

— Încerc să fiu, am afirmat modest.

A urmat o altă pauză în care calcula rata riscului şi a profitului. Mă întrebam dacă învățase să mediteze astfel de la Prescott McNally.

— Tatăl tău e cam plicticos, a rostit în cele din urmă.

— Ştiu, am aprobat.

— Chiar ştii? m-a provocat. Dar ştii că, din întâmplare, este un amant foarte pasionat?

— Cum naiba aş putea să ştiu? am întrebat-o, pe bună dreptate.

S-a hotărât.

— Foarte bine. Îi dau lui taică-tu papucii. În schimb, tu îți ții gura şi adopți părerea poliției că Angus a fost hoțul.

— De acord.

— Şi că eu n-am ştiut că timbrele sunt false.

— De acord şi cu asta.

— Deci putem considera contractul semnat, a conchis. Halatul s-a desfăcut puțin în față. Ar fi putut să fie un accident. S-a uitat gânditoare la mine. Acum trebuie să-mi găsesc un înlocuitor.

— Nu pe mine, m-am grăbit să spun.

— Nu vrei să iei locul tatălui tău?

— Cred că nu. Nu sunt de talia dumneavoastră, Lady Cynthia. Unul de categorie uşoară nu luptă împotriva unuia de categorie grea.

Mi-a zâmbit.

— Nu cântăresc atât de mult. Nu ți-aş face niciun rău.

— Asta să i-o spuneți lui mutu, am glumit.

— Aşa să fie. Mai suntem prieteni, băiete?

— Sper din toată inima. Nu o spusesem doar de politețe, ci chiar aşa era. Vă asigur că am cel mai mare respect şi admirație pentru dumneavoastră.

Piciorul gol dădea semne că se va dezveli

complet.

— Bine, e un început, a spus ea, la care eu, ridicându-mă, am plecat cât am putut de repede.

Am mers acasă prin ploaie, fără să-mi pese că şi eu şi Miata eram uzi leoarcă. Pe drum cântam în gura mare: „Ei da. N-avem banane”, fără să mă întreb măcar o singură dată de ce îmi plăcea atât de mult să manipulez viețile altor persoane.

Optsprezece

Până vineri dimineață bucuria mea s-a evaporat şi am căzut pradă introspecției şi îndoielii.

Dorind ca familia McNally să rămână unită, pusesem capăt aventurii dintre tatăl meu şi Lady Horowitz. Eu o numisem „aventură”, dar s-ar fi putut să fie cea mai mare poveste de dragoste de la Bonnie şi Clyde încoace. Cu alte cuvinte, o făcusem pe Dumnezeu. Dar cine îmi dăduse dreptul divin de a manipula oamenii? Eram, am recunoscut singur, vinovat de aroganță şi îngâmfare.

Vremea era mizerabilă şi se potrivea cu starea mea de spirit. Dinspre ocean veneau clocotind averse de ploaie şi dacă exista un soare acolo sus, sub salteaua groasă de nori, nu dădea niciun semn.

După gustarea de dimineață am urcat din nou în micul meu rai şi am trândăvit o vreme acolo. Mi-am zis că nu are rost să mă duc la birou şi să

stau închis ca într-un cavou, inventând cheltuieli ca să-mi întocmesc foaia de decont. Am ajuns la concluzia că exista o singură soluție pentru a preveni un atac sălbatic de migrenă: să o văd pe Jennifer Towley, la masa de prânz sau la cină. Femeia aceea minunată avea să-mi ridice moralul şi să-mi dea o rațiune de a trăi.

Am sunat imediat şi am fost răsplătit cu obişnuitul mesaj transmis de robotul ei telefonic, urmat de acel enervant *biip*. I-am transmis ceva vrednic de milă, implorând-o să mă sune cât se poate de curând. După ce am închis aparatul, m-am întrebat unde Dumnezeu ar putea fi atât de devreme şi pe un timp atât de înveninat.

Mi-am spus apoi că bănuielile pricinuite de gelozie sunt ceva josnic. Este o emoție periculos de apropiată de paranoia, şi nu voiam să am de-a face cu aşa ceva. Deci m-am apucat foarte hotărât să scriu în jurnalul meu de zi şi să completez relatarea cazului timbrelor cu Jenny Răsturnata. N-am mai sunat-o pe Jennifer timp de o oră. Apoi, sperând că s-a reîntors acasă şi a neglijat să controleze mesajele, i-am telefonat din nou. Efortul mi-a fost răsplătit tot de vocea de pe robot. Afurisită invenție! Am scrâşnit din molari de enervare.

În cele din urmă, spre prânz, a sunat telefonul şi m-am repezit la el.

— Alo, am spus cu glasul cel mai melodios şi cântat posibil.

— Ce naiba te-a apucat? l-am auzit întrebându-mă pe sergentul Rogoff. Ai început să faci iodlere la telefon?

— Bună, Al, am zis ruşinat. Îmi dregeam glasul. Ce ai aflat de la Kenneth Bodin?

— Aceeaşi poveste ca şi de la Silvia. Mi-a spus că Wolfson i-a dat timbrele să le vândă şi i-a promis un comision de zece la sută.

— Wolfson l-a lămurit cum de au ajuns timbrele la el?

— El susține că Wolfson i-a spus că Lady Horowitz i-a dat timbrele să le vândă.

— Şi crezi ce spune?

— Îți închipui că m-am născut ieri? Fireşte că nu-l cred. Şoferul ştia mult prea bine că Wolfson furase timbrele. Dar nu-i păsa. Voia şi el o parte din câştig.

— Aha. Ce ai de gând să faci cu Silvia şi Bodin?

— Nu prea am ce face cu ei. Vrei să-l acuzi tu că te-a atacat?

— Doamne fereşte! Nu.

— În cazul ăsta, cred că îi vom spune doar să-şi ia tovarăşa de joacă şi să se care. Dacă scăpăm de amândoi din ținut, eu mă declar mulțumit. Apropo, şi el mi-a spus că Thomas Bingham n-a avut nici cea mai mică legătură cu isprava lor. Cred că ăsta-i adevărul.

— Probabil. Nu era decât ideea mea idioată. Dar îți mulțumesc că l-ai întrebat. Deci ai închis dosarul?

— Poți paria că l-am închis. I-am dat tatălui tău timbrele. Are intenția să o vadă pe Lady Horowitz astăzi după masă, ca să i le restituie şi să-i spună că sunt false. Ce om norocos!

— Da, am spus, nu-i aşa? Când pleci în vacanță?

— De îndată ce stă ploaia. Şi după felul cum toarnă afară, s-ar putea să fie anul viitor.

— Unde te duci?

— La Lourdes. Mă ucid hemoroizii.

A fost prima dată când am râs în ziua aceea.

— Îți urez distracție plăcută. Sună-mă când te întorci, ca să mergem să o facem lată la Clubul Pelicanului.

— Aşa vom face, a spus el şi a închis.

Nu era telefonul pe care îl doream, dar mi-a mai potolit puțin neliniştea. Nici măcar nu mă simțeam deprimat să aud că Tom Bingham nu era amestecat în furtul timbrelor cu Jenny Răsturnata. Gândul că ar fi putut fi implicat, pornise din dorința mea egoistă, foarte neprofesională, şi eram bucuros că se dovedise că greşisem, înainte de a face o măgărie şi mai mare.

Am coborât să iau masa de prânz la ora douăsprezece şi jumătate. Am stat cu mama şi cu soții Olson în bucătărie şi ne-am ospătat toți dintr-un castron mare de salată cu creveți, carne de crab, scoici sote şi o mare cantitate de pâine prăjită, unsă cu usturoi. Mama era pusă pe ghiduşii şi a băut un pahar cu vin Sauteme. Era

inutil să-i atragi atenția că nu e vinul potrivit; ea găsea că este.

M-am urcat din nou la mine, am privit pe fereastră şi am văzut că ploaia se mai potolise. Dar cerul mai era încă îmbâcsit de nori şi dinspre răsărit se auzeau bubuituri, iar din când în când se vedea câte un fulger. Nu era momentul să faci o fotografie a Floridei de Sud pentru o broşură turistică.

Am decis să o mai chem o singură dată pe Jennifer şi dacă nu o găseam acasă, soluția era simplă, îmi tăiam venele de la încheieturile mâinilor. Telefonul a sunat de două ori, a fost ridicat şi ea mi-a răspuns cu respirația tăiată „Alo”.

— Sunt eu, Archy. Pe unde te-ai plimbat tocmai acum când bate musonul?

— O, Doamne! a exclamat. Aşteaptă, te rog, să te sun eu. Sunt udă până la piele şi trebuie să mă schimb. Eşti acasă sau la birou?

— Acasă.

— Te sun în cinci minute, a spus şi a închis aparatul.

Au fost mai degrabă cincisprezece decât cinci minute, dar am aşteptat răbdător. Nu aveam de ales.

— Ascultă, Archy, a rostit ea cu o voce foarte categorică. Ştiu că este o zi mizerabilă, dar trebuie să-ți vorbesc. Poți veni la mine?

— Acum? m-am mirat. În minutul ăsta? Hai mai

bine să cinăm împreună diseară.

— Nu, a zis hotărâtă, nu la cină. Doresc să-ți vorbesc cât de curând posibil.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Archy, a spus cu vocea încordată, hai să nu discutăm la telefon. Poți sau nu poți veni acum la mine?

— Foarte bine, m-am supus, întrebându-mă despre ce poate fi vorba. Voi fi la tine până într-o oră.

Mi-am pus o jachetă de golf şi o pălărie de ploaie. Am coborât şi am găsit-o pe mama şi pe cei doi Olson tot în bucătărie, râzând în gura mare şi servindu-se cu biscuiți cu ciocolată dintr-un platou ispititor, adus de Ursi.

— Mamă, am spus, trebuie să ies şi nu vreau să pierd timp ridicând capota Miatei mele. Pot să iau Fordul tău?

— Să ieşi pe o asemenea vreme! a exclamat ea. Ce treabă ai?

— O misiune de binefacere.

M-a privit brusc, îngrijorată.

— Sper că spui adevărul. Ia maşina mea, bineînțeles. A făcut o pauză. Nu sunt sigură dacă are benzină. Cred că mai este ceva în rezervor. Ar fi mai bine să controlezi, dragul meu.

Am promis să fac cum îmi spune şi m-am aplecat să o sărut pe obraz şi să ciordesc doi biscuiți.

Avea dreptate în privința benzinei; indicatorul coborâse sub un sfert din rezervor. Dar toată

aparatura de bord a acestui vehicul străvechi se uzase cu trecerea anilor, aşa că era tot una dacă indicatorul arăta la plecare „Plin“ sau „Gol”. Mi-am asumat, aşadar, riscul, luându-mă după proverbul că Dumnezeu ocroteşte pe cei beți şi pe cei nebuni.

În afară de câteva accese de tuse astmatică şi câteva hârâituri, bătrânul Ford combi, cu caroserie de lemn, s-a comportat admirabil, căci fiind o maşină înaltă, nu a pățit nimic navigând pe străzile inundate care duceau spre casa lui Jennifer. Ploaia se oprise, dar a trebuit să sar peste nişte bălți adânci ca să ajung la uşă. Nu mi-a reuşit prea bine şi pantofii mei Bally musteau de apă.

În interior, cu permisiunea ei, mi-am scos pantofii şi i-am lăsat în tava în care se scurg umbrelele, de lângă cuierul victorian. Apoi am privit unul la altul cu nişte zâmbete foarte mici şi foarte nesigure. Jennifer purta un enorm halat pluşat, cu insigna unui hotel de la Monte Carlo, acelaşi cu care se îmbrăcase în prima noapte când fusesem împreună.

Voiam cu disperare să cred că este de bun augur, dar aspectul ei tulburat şi comportarea agitată m-a convins că nu va fi o imediată reluare a zbenguielilor noastre de la început. M-a condus în salonul care, în ziua aceea posomorâtă, părea supraîncărcat cu mobilă greoaie şi tot felul de bibelouri vechi înainte de a-mi da bine seama ce

se întâmplă, m-a făcut să mă aşez şi mi-a pus în mână un pahar dublu, de modă veche, care părea să conțină cuburi de gheață şi aproape un sfert de litru de vodcă.

— Adică? am spus eu, privind la paharul acela enorm. Fără să fiu legat la ochi şi fără o ultimă țigară?

— Archy, a zis trecând peste preliminarii şi stând tot în picioare. Nu ne mai putem vedea.

— O? am spus eu. A? Un răspuns nu prea strălucit, recunosc, dar m-am simțit de parcă m-ar fi examinat un medic care m-ar fi întrebat apoi: „Domnule McNally, v-ați făcut testamentul?" Vreau să spun că eram distrus. Mă întrebați dacă complet. Ei bine, cât este posibil de complet. De ce nu? am îngăimat eu în cele din urmă.

— L-am văzut pe Tom Bingham. Am petrecut noaptea trecută cu el şi toată dimineața de astăzi. I-am promis că ne vom recăsători.

M-am uitat atent la ea. Mi-am dat brusc seama că era agitată nu pentru că şovăia în privința hotărârii luate; îi era teamă să nu mă rănească. Drăguț din partea ei, bineînțeles, dar pentru moment ultimul lucru din lume de care aveam nevoie era solicitudinea ei.

— Jennifer, i-am spus cu vocea cât am putut de liniştită, ce te face să te recăsătoreşti cu Bingham?

A ridicat uşor bărbia – devenind din nou femeia reținută şi completă pe care o cunoşteam – şi mi-a răspuns:

— Pentru că îl iubesc.

Dacă există vreo replică la această afirmație, eu nu o ştiam. Cunosc în mod superficial mai multe limbi străine, dar iubirea nu face parte din ele. Când este vorba de pasiune tandră, sunt complet analfabet.

— Te-ai gândit destul? am întrebat-o.

— Chiar prea mult, mi-a răspuns. Până când mi s-au învălmăşit gândurile în cap. Şi atunci mi-am dat seama că prin logică nu poți ajunge decât până la un anumit punct. Şi dacă nu eşti fericită, ce rost are? Mai bine să te laşi în voia sentimentelor şi a credinței. Trebuie să fac ceea ce îmi dictează inima.

Recunoscând şi ea banalitatea dulceagă a acestei ultime afirmații, a încercat să zâmbească timid.

— Jennifer, tu mi-ai spus că viața cu el a fost un coşmar.

— Aşa a fost. Dar sunt gata să risc, considerând că s-a schimbat. M-a asigurat că anii aceia petrecuți la închisoare au făcut din el un alt om. Că s-a schimbat complet.

— Eşti gata să rişti, am spus încercând, fără să reuşesc, să-mi ascund amărăciunea. Faci şi tu exact ceea ce te-a făcut să divorțezi de dânsul: nu te poți împotrivi jocului.

Cred că a fost surprinsă, de parcă această idee nu-i trecuse prin minte.

— Bănuiesc că ai dreptate. Dar chiar dacă ai,

sentimentele mele rămân aceleaşi. Şi chiar dacă va începe să joace din nou, nu am încotro. Dar de data asta nu-l părăsesc. Trebuie să rămân cu el. Nu-ți dai seama, Archy? Viața fără el este pur şi simplu insuportabilă pentru mine. Goală şi fără sens. Acum ştiu bine acest lucru.

Jennifer dată peste cap! O ascultam pe această femeie cerebrală şi stăpânită, cum îmi spune, cu voce calmă, ce intenționează să facă şi nu puteam crede. Unde îi era demnitatea, respectul de sine, independența, inteligența ei vie şi ascuțită. Distruse toate de virusul iubirii, împotriva căruia, din cele auzite, nu există leac.

I-aş fi putut spune multe lucruri. I-aş fi putut spune că, deşi suntem toți egali în ochii Creatorului şi în fața legii, oamenii nu sunt înzestrați la fel. Există realități ca: ambiția, profunzimea emoțiilor şi curiozitatea intelectuală care îi deosebesc pe oameni. Unii se nasc cu aceste atribute, alții le obțin pe parcursul vieții, alții rămân deficitari până la bătrânețe. Dar nu suntem egali.

Thomas Bingham, după părerea mea, făcea parte dintr-o clasă inferioară, era mult mai prejos decât Jennifer. Şi dacă felul acesta de a gândi se numeşte snobism, mă recunosc vinovat. Iată deci o femeie de cea mai bună calitate acceptând, – ba mai mult dorind cu nerăbdare – să-şi sacrifice viața pentru un om de proastă calitate. Jur că n-am să înțeleg niciodată complet ciudățeniile firii

omeneşti.

Nu i-am spus lui Jennifer toate astea, bineînțeles. Nici nu i-am spus că Bingham şi-a reluat deja vechile obiceiuri. Îmi dădeam seama că în momentul acela, pentru ea, adevărul nu avea nicio semnificație. Am pus paharul jos, fără să fi luat nici măcar o sorbitură, lucru pentru care eram pe bună dreptate mândru. M-am ridicat şi pe un ton răsunător i-am dorit lui Jennifer Towley toată fericirea de pe lume şi i-am mulțumit pentru toată bucuria pe care mi-o oferise.

I-au venit lacrimile în ochi, s-a repezit să mă îmbrățişeze, să mă sărute pe buze, să-mi mângâie obrazul.

Era cea de a treia îmbrățişare.

Mi-am reluat pantofii uzi, jacheta de golf, pălăria de ploaie şi i-am făcut semn de rămas bun cu mâna. Reuşeam amândoi să zâmbim. Am pornit apoi spre casă, hotărât să nu mă las indispus de prețul pe care îl plătisem pentru nehotărâre. Dar îmi răsuna în urechi exclamația îngrijorată a mamei mele „O, Archy!”

M-am oprit în drum să umplu rezervorul Fordului cu benzină (era pe jumătate plin – sau gol – cum obişnuiai să consideri), şi apoi am mers mai departe spre decorul de scenă al familiei McNally. Am lăsat maşina în garaj şi am intrat în casă prin bucătărie. Ursi era lângă sobă, mestecând într-o oală de fontă în care fierbea o *bouillabaisse.*

— Miroase formidabil, i-am spus, dar din păcate

astă seară cinez în oraş. Dacă mai rămâne ceva, pune-o, te rog, deoparte să o mănânc mâine dimineață.

— Desigur, a spus ea, fără să i se pară neobişnuit faptul că cineva doreşte mâncarea ei de peşte la micul dejun.

— Şi te mai rog ceva, Ursi, spune părinților mei că nu mă simt prea bine şi n-am să fiu în stare să cobor la ora de cocteil.

S-a oprit din mestecat ca să mă privească.

— Cum doreşti, a zis.

M-am târât la mine în vizuină, simțindu-mă ca un hoit pe care îl aduce o pisică în casă. După ce am încuiat uşa, ceea ce fac foarte rar, mi-am scos jacheta şi pălăria udă, mi-am aruncat din picioare pantofii şi mi-am scos şosetele. Apoi m-am întins în pat, dorind s-o termin liniştit şi repede. Oamenii ar fi cotcodăcit şi ar fi spus „A murit din iubire neîmpărtăşită”, neştiind că de fapt am crăpat de nehotărâre cronică.

Eu sunt, cum ați dedus probabil, o creatură sociabilă. Pot îndura singurătatea, dar nu e sportul meu preferat de interior. Îmi place mult mai mult compania altora şi-mi place să constat că sunt la fel de aiuriți ca şi mine. Dar acum, privind fix la o pată de apă de pe tavan care semăna cu harta Islandei, mi-am zis că şi singurătatea are părțile ei bune. Mi-am zis că omul nu-i neapărat un animal de turmă. Mi-am zis că a te cunoaşte pe tine însuți este foarte important şi

poți ajunge la acest lucru numai meditând de unul singur, rumegând în minte gândurile.

Am hotărât, prin urmare, să petrec o seară în singurătate, reflectând cum aş putea deveni o ființă umană mai blândă şi mai bună.

După vreo douăzeci de minute de asemenea autoflagelare searbădă, m-am hotărât să o dau dracului şi am rostit cu voce tare zicala admirabilă a lui Popeye: „Sunt ceea ce sunt". Înviorat, m-am sculat şi mi-am turnat un pahar foarte mic de tescovină. Apoi, în onoarea lui Jennifer Towley, am pus o bandă cu Frank Sinatra cântând „A fost un an foarte bun". Aveam nevoie să-l aud. Să-l aud rostind cuvintele „... şi uite aşa s-a desfăcut", o elegie perfectă pentru o dragoste pierdută.

Am mai pus şi alte cântece de Sinatra, de Billie Holiday, Bessie Smith, Bing Crosby, „Sunt doar un gigolo" şi Ella Fitzgerald cântând Cole Porter. Apoi l-am ascultat pe cântărețul meu favorit de balade: Fred Astaire. Cei mai mulți şi-l amintesc pe Astaire ca dansator, dar nimeni nu a cântat vreodată mai bine ca el „O romanță frumoasă".

În timp ce ascultam toate aceste melodii plăcute, am făcut un duş, m-am spălat pe păr, mi-am tăiat unghiile de la picioare, şi în general mi-am refăcut viața. Ora de cocteil a trecut, ora cinei a trecut şi m-am îmbrăcat gândindu-mă că aş putea da o raită pe la Clubul Pelicanului, când am auzit o bătaie discretă în uşă. Am descuiat şi l-am găsit pe tata în prag.

M-am mirat, deoarece nu se întâmpla des să calce la mine în rezervație. M-am uitat lung la el, întrebându-mă dacă sprâncenele stufoase şi mustața sunt lăsate în jos de deprimare. Erau, fără nicio îndoială, am constatat eu, ceea ce dovedea că Lady Horowitz îi dăduse paşaportul. Nu ca avocat, ci ca amant.

— Ursi a spus că nu eşti în apele tale, s-a scuzat. Mama m-a rugat să urc la tine. Pot să intru?

— Bineînțeles, am răspuns. Mă cam supăra fierea, dar acum mi-e mai bine.

— Mă bucur să aud că ți-a trecut, a rostit intrând.

Adusese două pahare de vin din cristal şi o sticlă deschisă de Porto Cockburn. Având în vedere ce ni se întâmplase la amândoi în după-amiaza aceea, mi se părea o marcă potrivită.

A turnat două pahare pline şi apoi s-a aşezat pe scaunul de la masa de scris. Eu şedeam pe marginea patului. Nu a toastat pentru nimic şi nici eu n-am făcut-o.

— Am văzut-o astăzi pe Lady Horowitz, a început. I-am înapoiat timbrele şi am informat-o că sunt false.

— Şi cum a primit vestea?

— Neaşteptat de bine. Decepționată, firește, dar gata să accepte pierderea. Ne-am întrebat dacă cel care i le-a oferit – primul ei soț, Max Kirshner – a tras-o pe sfoară sau el însuşi fusese înşelat când cumpărase timbrele la Triest.

— Poate şi una şi alta, am sugerat.

Tata a zâmbit mângâindu-şi mustața cu încheietura degetului.

— E foarte posibil, dar este un punct discutabil. I-am explicat că agenția de asigurare trebuie anunțată, iar falsurile să fie radiate de pe lista proprietăților asigurate. M-a întrebat dacă drept rezultat primele de asigurare vor fi mai mici. Am sfătuit-o să nu conteze pe acest lucru.

— E formidabilă, am exclamat râzând. Nu-i scapă niciodată niciun unghi.

— Da, a încuviințat tata. Archy, am stat de vorbă foarte pe scurt cu sergentul Rogoff azi dimineață. Se pare că îşi ia vacanță şi era grăbit să plece. Mi-a spus că investigațiile oficiale s-au terminat şi cazul a fost închis. Mi-ai putea spune amănunte în legătură cu afacerea asta?

I-am recitat versiunea poliției despre cele întâmplate: Angus Wolfson furase timbrele cu Jenny Răsturnata şi încercase să le vândă lui Bela Rubik. Negustorul, descoperind că sunt false, a amenințat să cheme poliția. Intrând în panică, Wolfson i-a dat în cap cu un prespapier, pentru a-şi putea lua timbrele înapoi şi a fugit.

Dându-şi seama că nu are forța să se descurce singur cu timbrele, Wolfson îl recrutase pe Kenneth Bodin, promițând şoferului zece la sută din prețul vânzării. La rândul său, Bodin o delegase pe iubita lui, Silvia, să vândă timbrele. Aceasta nu reuşise la prima ei încercare în Fort

Lauderdale şi la cea de a doua, în Stuart, fusese arestată. Între timp, suferind groaznic din cauza cancerului şi având remuşcări pentru că pricinuise moartea lui Rubik, Wolfson s-a sinucis.

— Iată cum a reconstituit poliția cele întâmplate, domnule, am terminat eu.

Tata m-a privit atent.

— Dar tu nu eşti de acord în întregime?

Ştiam că nu mă va crede dacă aprob totul.

— Există câteva puncte pe care îmi vine greu să le accept, am admis. Ce l-a făcut pe Wolfson să fure? La urma urmei, el şi Lady Cynthia erau vechi prieteni. Poliția spune că din cauza cheltuielilor medicale avea mare nevoie de bani şi nu voia să o împovăreze pe sora lui cu datorii. S-ar putea să fie adevărat.

— Bineînțeles că este adevărat, a spus hotărât tata. Mie mi se pare foarte logic. Ce te mai nemulțumeşte?

— Circumstanțele în care Wolfson şi-a luat viața. Poliția explică sinuciderea prin înrăutățirea condiției lui fizice şi remuşcările pentru că l-a atacat pe negustorul de timbre. Nu mă îndoiesc că aceşti factori sunt importanți, dar cred că a mai fost un motiv. După părerea mea fixase o întâlnire cu Kenneth Bodin, pe plaja pustie, la ora aceea târzie, aşteptându-se la plăceri sexuale. Eu cred că Bodin s-a prezentat la întâlnire, dar şi-a bătut joc de bătrân, spunându-i că are de gând să păstreze toți banii pe care îi va obține pe timbre.

Angus nu avea cum să se împotrivească. Dacă se plângea poliției, Bodin l-ar fi denunțat ca fiind adevăratul hoț al timbrelor. Deci Wolfson a fost despuiat de toate: visul de iubire se destrămase, ştia că în curând va muri, ştia că omorâse un om, deşi fără voie. Deci a păşit gol în mare.

Tata şi-a băut vinul.

— Multă imaginație, a zis, dar cam trasă de păr, nu ți se pare? Nu ai dovezi că ceea ce îți imaginezi s-a petrecut în realitate între Wolfson şi Bodin.

— Nu am dovezi, am recunoscut. Sunt numai supoziții. Tata a zâmbit trist, ca întotdeauna când foloseam limbaj avocățesc. Dar nu este complet improbabil, am continuat. Se bazează pe ceea ce ştiam despre personalitatea şi slăbiciunile oamenilor implicați.

A clătinat din cap, plin de îndoială.

— Mie mi se pare o comportare ciudată.

Aş fi putut să-i spun că a face dragoste cu Lady Cynthia mi se părea mie un comportament ciudat din partea lui. N-am zis nimic, fireşte, căci m-ar fi strâns de gât.

— Şi chiar dacă ai dreptate, a continuat, asta nu schimbă rezultatul final, nu-i aşa? Timbrele au fost recuperate, hoțul identificat, iar cazul închis în mod oficial. Poate reconstituirea poliției nu este atât de precisă cum ai dori tu, dar rămân întotdeauna aspecte nedescoperite.

— Da, domnule.

Şi-a băut vinul şi a rămas un timp privind

întunecat spre paharul gol.

— O afacere murdară, a rostit în cele din urmă. Găsesc că totul a fost extrem de dezagreabil. Mă întrebam dacă nu ar fi mai înțelept să rupem legătura dintre McNally & Fiul şi Lady Horowitz şi să o rugăm să-şi găsească alt jurisconsult. Ce părere ai, Archy?

Am rămas ca trăsnit Puteam să număr pe un singur deget de câte ori mi-a cerut părerea în privința problemelor legate de firma familiei.

— O nu, eu nu aş face aşa ceva, domnule. Recunosc că uneori poate fi dificilă, dar acest lucru se poate spune despre majoritatea clienților noştri. Face parte din meseria noastră, nu-i aşa, să îndurăm neplăceri şi uneori comportarea excentrică a persoanelor pe care le reprezentăm. Dacă toți ar fi oameni raționali, inteligenți şi drepți, firma noastră ar ocupa o singură cameră deasupra unei cofetării.

Mi-a aruncat un zâmbet crispat şi s-a ridicat în picioare.

— Mă tem că ai dreptate. Foarte bine, o vom menține pe Lady Horowitz pe lista noastră de clienți valoroşi şi distinşi. Părea că abia atunci observă cum eram îmbrăcat. Eşti elegant în seara asta, Archy. Ai de gând să-ți vizitezi prietena?

— Nu, domnule. S-a terminat cu ea.

— O, a exclamat el uşor tulburat. Îmi pare rău să aud aşa ceva. Dar ce să-i faci? Asemenea lucruri se mai întâmplă. Ai intenția să te duci

undeva?

— Mă gândeam să trec pe la Clubul Pelicanului ca să văd ce mai e pe acolo.

S-a uitat atent la mine şi a spus ceva care m-a mişcat.

— Ei da. Cred că îți va face bine să ieşi.

Mi s-a părut, sau poate chiar am auzit o notă de invidie în vocea lui? N-avea importanță. Mă simțeam atât de aproape de el în clipele acelea, cum nu mi se mai întâmplase de mult îngemănați prin pierdere, nu-i aşa? A luat cu el sticla de Porto la plecare, gândind probabil (pe bună dreptate) că are nevoie de ea mai mult decât mine.

Am petrecut câteva minute inspectându-mă în oglinda toaletei şi întrebându-mă dacă arătam într-adevăr bine. Am ajuns la concluzia că eram îmbrăcat destul de convențional, cu combinația mea de argintiu, alb şi negru, de o distinsă eleganță: jachetă din imitație de antilopă, cămaşa albă de polo, pantaloni negri de mătase. M-am gândit că poate ar merge bine o pată de culoare, aşa că mi-am potrivit cu grijă pe cap noua mea pălărie de paie. Avea o panglică vişinie de şantung natural pe care o găseam foarte şic.

Am coborât la parter. În drum am trecut pe lângă salonul de la primul etaj şi auzind că e deschis televizorul, am tras cu ochiul înăuntru. Mama şi cu tata erau aşezați pe divan şi priveau o reluare a filmului *Mrs. Miniver*. Se țineau de mână. Fericire domestică! Hai să ascultăm cântecul „Fire

de argint printre cele de aur”.

Ați văzut ce poate realiza un tânăr şmecher cu scrupulele atrofiate?

Cerul nopții nu era complet senin, dar norii se răspândeau şi pe când manevram pe Miata peste Royal Palm Beach, m-am bucurat să văd câteva stele palide apărând timide pe firmament Era şi mai bine că aerul se împrospătase: dinspre mare bătea cam cu cinci noduri pe oră o briză răcoroasă, prevestind un sfârşit de săptămână bună pentru golf şi tenis.

Era încă relativ devreme, dar clubul era deja înțesat de lume. Erau cei din grupul MDV (Mulțumesc lui Dumnezeu că-i Vineri), nerăbdători să se recreeze după o săptămână de muncă încordată la bănci, săli de consilii, agenții de asigurare şi altele. Când am intrat, multe capete s-au întors spre mine şi pălăria mea de paie cu panglică vişinie a inspirat o ilaritate generală, gata să degenereze în isterie. Am înfruntat râsul prietenilor, cu obişnuitul meu aplomb şi m-am dus direct la bar.

— Bună seara, domnule McNally, a spus Simon Pettibone. Drăguță pălărie!

— Mulțumesc, i-am răspuns. Eşti un om cu gusturi rafinate. Ce ştiu țărănoii ăştia despre eleganță? Domnule Pettibone, în seara asta aş bea ceva mai exotic decât vodca. Ceva care să mă apuce cu ambii pumni de cerul gurii şi să mă țină bine. Ce mi-ai recomanda?

— O margarita? a întrebat el.

— Excelent. Cu multă sare.

Mi-am scos pălăria şi am pus-o pe scaunul de lângă mine. Aproape imediat am văzut-o că dispare şi întorcându-mă am dat cu ochii de Consuela Garcia, cu pălăria mea pusă ştrengăreşte pe cap. Era încântătoare.

— Archy, a zis ea. Trebuie, pur şi simplu, să-mi dai mie pălăria asta. Ce vrei pe ea?

— Nevinovăția ta.

— Îmi pare rău, a răspuns Connie. S-a dus. Precum bine ştii.

— Atunci bea ceva cu mine şi pălăria va fi a ta.

— Asta-i uşor. S-a cățărat pe taburetul de lângă mine. Tocmai atunci domnul Pettibone mi-a servit margarita pe care o cerusem. Fata a luat imediat paharul şi a gustat.

— Divină, a constatat ea. Tu ce bei?

Suspinând, am comandat încă o margarita şi mi-am întors atenția spre Connie. Arăta absolut senzațional. Părul lung, negru, era lăsat liber şi se răsfira peste un pulover din lână albă, ridicat pe gât. Blugii prespălați erau atât de strâmți, încât ai fi zis că nu sunt pantaloni, ci doar un tatuaj care cobora de la şolduri la glezne. Pălăria mea era o completare perfectă a acestui costum. Ce trăsnită delicioasă era şi Connie asta!

— Eşti singură în seara asta? am întrebat-o.

— Da, fir-ar să-fie! Şi culmea e că a trebuit să iau un taxi până aici. Maşina mea este la reparat.

— Ce are?

— Alternatorul defect.

M-am uitat la ea de sus.

— Nu sunt sigur că vreau să am de-a face cu o fată care are alternatorul defect.

— Ia mai taci din gură! De ce nu eşti cu Jennifer Towley în seara asta?

Tocmai atunci a sosit şi margarita mea. Tequila cu multă sare pe buza paharului. Am gustat-o. Exact cum îmi plăcea.

— Cu Jennifer? am întrebat. S-a terminat.

— Nu mai spune! Vrei să vorbim despre subiectul ăsta?

— Nu.

— Foarte bine, a zis ea pe un ton indiferent. N-o să vorbim. Dar, te rog, povesteşte-mi despre Lady Horowitz. Ai urmărit-o de două ori. Unde mergea?

— A, n-a fost decât o alarmă falsă. Nu era şantajată.

— Eram sigură. Dar ce învârtea pe unde se ducea?

— O să-ți vină greu să crezi, Connie, dar făcea muncă voluntară la un cămin pentru oamenii lipsiți de adăpost.

— Glumeşti!

— Pe cuvântul meu de onoare. Acolo se ducea de câteva ori pe săptămână. Împărțea sandvişuri cu brânză la săraci şi ajuta la făcutul supei.

— Şi ce-i cu retragerea aceea periodică a unor sume de bani de la bancă, despre care mi-ai

vorbit?

— Contribuții pentru acelaşi azil.

— Nu-mi vine să cred! s-a minunat Connie. De ce nu ne-a spus nimic? Nu-i ceva de care să-ți fie ruşine.

Am ridicat din umeri.

— Bănuiesc că nu vrea să vorbească despre actele ei de binefacere. Poate îi place reputația pe care o are şi nu vrea ca lumea să afle cât este de milostivă şi mărinimoasă în fond.

— Uimitor. Şi în tot acest timp a purtat de grijă celor nevoiaşi?

— Exact, am răspuns.

— Zău că are o inimă de aur. Pariez că a făcut mult bine fără să ştie nimeni.

— Nu m-ar surprinde niciun pic.

Gânditori, luam câte o înghițitură din paharele noastre. Clubul începuse să se învioreze, era mai mult zgomot, mai multe râsete, câteva voci se înălțaseră într-un cântec fără perdea.

— Archy, a spus Connie. Mi-e foame. Ce ar fi să luăm câte un hamburger aici la club?

— Am o idee mai bună. Se înseninează şi bate o briză răcoroasă, foarte plăcută. Ce-ai zice să mergem cu maşina spre sud, în lungul coastei? Ne oprim la primul loc interesant care ne iese în cale, cinăm, bem ceva şi mai râdem puțin. Cum ți se pare?

— Formidabil. Hai să plecăm.

Ne-am terminat margaritele. Am semnat nota de

plată şi am ieşit, Connie cu pălăria mea pe cap. Îmi era puțin ciudă văzând că îi vine mai bine decât mie.

I-am deschis uşa maşinii, dar ea s-a oprit şi m-a apucat de braț. A privit apoi în ochii mei şi a zis:

— Crezi că am putea fi din nou împreună ca mai înainte?

— Nu se ştie niciodată, am răspuns. Nu-i aşa?